

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 11.2.2014 r.
COM(2014) 5 final

2014/0032 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków dotyczących handlu
zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu
oraz ich przywozu do Unii**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Przepisy zootechniczne Unii mają na celu promowanie wolnego handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem genetycznym z uwzględnieniem zrównoważonego charakteru programów hodowlanych i zachowania zasobów genetycznych.

Obecnie na przepisy te składają się cztery akty podstawowe (pionowe), ustanawiające fundamentalne zasady oddzielnie dla poszczególnych gatunków zwierząt hodowlanych: bydła, świń, owiec, kóz i zwierząt z rodziny koniowatych. Są to dyrektywy Rady, stanowiące podstawy prawne do przyjęcia przez Komisję szczegółowych środków dotyczących:

- zatwierdzania lub uznawania organizacji hodowlanych, zrzeszeń hodowców i prywatnych przedsiębiorstw i sporządzania ich wykazów,
- rejestracji i klasyfikacji zwierząt w księgach hodowlanych, księgach stadnych oraz – w przypadku mieszańców świń – w rejestrach,
- oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej oraz
- treści i formatu świadectw zootechnicznych dla zwierząt hodowlanych, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków.

Wymagania techniczne tego samego rodzaju w odniesieniu do dopuszczania zwierząt hodowlanych do hodowli są jednak obecnie regulowane przez trzy dyrektywy Rady i decyzję Komisji.

Ponadto nie przyjęto żadnych środków wykonawczych do dyrektywy Rady 91/174/EWG w odniesieniu do zasad handlu zwierzętami hodowlanymi czystorasowymi innych gatunków.

Dyrektywa horyzontalna, uzupełniona aktami wykonawczymi, określa zasady przywozu z państw trzecich zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu.

Specjalna decyzja Rady określa natomiast zasady wyznaczania ośrodka referencyjnego ds. hodowli bydła.

Niniejszy wniosek obejmuje dwanaście rozdziałów oraz pięć załączników technicznych.

Rozdziały I-VIII wniosku stanowią połączenie przepisów dyrektyw Rady 2009/157/WE (bydło), 88/661/EWG (świnie hodowlane czystorasowe i mieszańce świń), 89/361/EWG (owce i kozy), 90/427/EWG (koniowate), 91/174/EWG (pozostałe zwierzęta), oraz 94/28/WE (przywóz), jak podano w tabeli korelacji.

W szczególności rozdział III zawiera przepisy dotyczące relacji między hodowcami a związkami hodowców oraz rozstrzygania sporów z uwzględnieniem procedur określonych obecnie w decyzji Komisji 92/354/EWG.

Rozdział IV zawiera natomiast przepisy dotyczące dopuszczania zwierząt hodowlanych do celów hodowlanych oraz sztucznego unasienniania, obecnie określone w dyrektywach Rady 87/328/EWG (bydło), 90/118/EWG (świnie czystorasowe) i (90/119/EWG) (mieszance świń), jak wskazano w tabeli korelacji, a także w decyzji Komisji 90/257/EWG (owce i kozy).

W rozdziale V dotyczącym oceny wartości użytkowej zawarto przepisy decyzji Rady 96/463/WE wyznaczającej organ referencyjny dla metod badania w odniesieniu do bydła czystorasowego.

W rozdziałach IX i X określono podstawę prawną dla przeprowadzania kontroli urzędowych w dziedzinie zootechniki oraz dla współpracy między właściwymi organami, z uwzględnieniem ogólnych zasad mających zastosowanie do takich kontroli. Przepisy te włączono z myślą o nowym prawodawstwie w dziedzinie zdrowia zwierząt oraz wniosku dotyczącym rozporządzenia w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych. Ze względu na te inicjatywy prawne przepisy w sprawie kontroli zwierząt i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu w handlu wewnątrzunijnym (dyrektywa Rady 90/425/EWG) oraz przepisy dotyczące przywozu z państw trzecich (dyrektywa Rady 91/496/EWG) i współpracy między właściwymi organami (dyrektywa Rady 89/608/EWG) przestaną mieć zastosowanie do aspektów zootechnicznych. W tekście będącym przedmiotem wniosku wzorowano się na wniosku dotyczącym rozporządzenia w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych, w szczególności na jego tytule II o kontrolach urzędowych, tytule IV o pomocy administracyjnej, tytule VI o kontrolach przeprowadzanych przez Komisję i tytule VII o działaniach egzekucyjnych.

Rozdział XI jest efektem wejścia w życie traktatu lizbońskiego, w którym znajduje się wymóg, by przepisy upoważniające w aktach podstawowych unijnego prawodawstwa zootechnicznego były dostosowane do art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Do tego celu niezbędne jest, w odniesieniu do każdego środka, który ma zostać przyjęty na podstawie uprawnień przewidzianych w aktach podstawowych, określenie potrzebnych przekazanych uprawnień zgodnie z art. 290 TFUE lub uprawnień wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE.

Rozdział XII zawiera postanowienia końcowe w sprawie uchylecia i dat wejścia w życie oraz rozpoczęcia stosowania.

Załącznik I (szczegółowe kryteria uznawania związków hodowców i zatwierdzania programów hodowlanych) zawiera przepisy, które obecnie są określone w załącznikach do decyzji Komisji 84/247/EWG (bydło), 89/501/EWG (świnie hodowlane czystorasowe), 89/504/EWG (mieszance świń), 90/257/EWG (owce i kozy) oraz 92/353/EWG (koniowate).

Załącznik II (szczegółowe kryteria wpisywania zwierząt hodowlanych do ksiąg hodowlanych) zawiera przepisy, które obecnie są określone w decyzjach Komisji 84/419/EWG (bydło), 89/502/EWG (świnie hodowlane czystorasowe), 89/505/EWG (mieszance świń), 90/255/EWG (owce i kozy) oraz 96/78/WE (koniowate).

Załącznik III (szczegółowe kryteria przeprowadzania oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej) obejmuje przepisy obecnie zawarte w decyzjach Komisji 2006/427/WE (bydło), 89/507/EWG (świnie hodowlane czystorasowe i mieszańce świń) oraz 90/256/EWG (owce i kozy).

Załącznik IV (funkcje i obowiązki ośrodków referencyjnych UE) jest odzwierciedleniem załącznika II do decyzji Rady 96/463/WE.

Załącznik V (świadectwo zootechniczne) obejmuje podstawowe wymogi dotyczące informowania, które obecnie są określone w załącznikach do decyzji Komisji 2005/379/WE (bydło), 89/503/EWG (świnie hodowlane czystorasowe), 89/506/EWG (mieszańce świń), 90/258/EWG (owce i kozy), 96/79/WE (koniowate), 96/509/WE (przywóz nasienia zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunków bydła, świń, owiec i kóz) oraz 96/510/WE (przywóz zwierząt hodowlanych, nasienia, komórek jajowych i zarodków).

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

Podstawowe reguły i główne zasady unijnego prawodawstwa zootechnicznego okazały się odpowiednie i wystarczająco dostosowane do rozwoju technicznego w dziedzinie hodowli zwierząt, dlatego zostały zachowane we wniosku. Ponieważ jednak dotychczasowe unijne prawodawstwo w dziedzinie zootechniki jest zorganizowane pionowo według gatunków, niemal identyczne przepisy uproszczono, doprecyzowano, uspołniono pod względem językowym i zawarto w akcie w formie rozporządzenia, aby uniknąć przeszkód w handlu wynikających z transpozycji do prawa krajowego.

W ciągu ostatnich dwudziestu lat Komisja odbywała regularne spotkania z państwami członkowskimi, aby przedyskutować kwestie zootechniczne w ramach Stałego Komitetu ds. Zootechniki, w wyniku czego wspólnie opracowano odnośne prawodawstwo. Działalność transgraniczna zatwierdzonych związków hodowców pozostaje kwestią kontrowersyjną, ponieważ niektóre państwa członkowskie wskazywały na różnice w transpozycji dyrektyw bazowych do prawa krajowego. Sytuacja ta uległa zmianie dopiero podczas ostatniego posiedzenia grupy roboczej ds. zootechniki w lutym 2012 r., kiedy to przedstawiono i omówiono najważniejsze aspekty treści, strukturę oraz nowe elementy wniosku.

Ponadto Komisja miała do czynienia z licznymi problemami poruszonymi przez hodowców, związki hodowców i właściwe organy ze względu na różnice w interpretacji obowiązujących przepisów przez właściwe organy w państwach członkowskich. Komisja jest w związku z tym w pełni świadoma potrzeb sektora hodowli i nadzorujących właściwych organów.

Proponowane przepisy w sprawie kontroli urzędowych w dziedzinie zootechniki są w pełni zgodne, po niezbędnych dostosowaniach, z przepisami zaproponowanymi przez Komisję, po intensywnych konsultacjach z zainteresowanymi stronami, w rozporządzeniu w sprawie kontroli urzędowych i czynności urzędowych w dziedzinie weterynarii.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

Rozporządzenie będące przedmiotem wniosku określa jednolite ramy prawne dla zasad dotyczących: uznawania organizacji hodowlanych, zrzeszeń hodowców i prywatnych przedsiębiorstw oraz sporządzania ich wykazów; zatwierdzania ich programów hodowlanych; wpisywania zwierząt do ksiąg hodowlanych i stadnych oraz ich klasyfikacji według cech; wpisywania mieszańców świń do rejestrów; oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej, a także treści świadectw zootechnicznych dla zwierząt hodowlanych, ich nasienia, komórek jajowych oraz zarodków.

Rozporządzenie określa ponadto zasady przywozu z państw trzecich zwierząt hodowlanych, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków oraz wyznaczania ośrodków referencyjnych ds. hodowli zwierząt.

W rozporządzeniu zawarto również przepisy dotyczące przeprowadzania kontroli urzędowych i zootechnicznych oraz rozstrzygania sporów powstających w sytuacji, gdy w wyniku kontroli zootechnicznych ujawniona zostanie niegodność z wymogami zootechnicznymi.

Przepisy zawarte w rozporządzeniu odzwierciedlają jednak przepisy określone we wniosku Komisji dotyczącym nowego rozporządzenia w sprawie kontroli urzędowych, które jest obecnie przedmiotem dyskusji w Parlamencie Europejskim i w Radzie. Aby zapobiec niespójności tych dwóch tekstów oraz zapewnić zharmonizowane podejście w dziedzinie kontroli, Komisja będzie uważnie śledzić przebieg dyskusji nad oboma tekstami i w stosownym czasie złoży niezbędne wnioski, aby zapewnić włączenie przepisów w sprawie kontroli urzędowych w dziedzinie zootechniki do przyszłego rozporządzenia w sprawie kontroli urzędowych.

Rozporządzenie będące przedmiotem wniosku stanowi podstawę prawną do przyjmowania aktów delegowanych i wykonawczych zgodnie z art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Brak

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

Brak

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków dotyczących handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz ich przywozu do Unii

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 42 i art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej¹,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

po uzyskaniu opinii Komitetu Regionów³,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Hodowla zwierząt gospodarskich gatunków bydła, świń, owiec, kóz i koniowatych oraz w mniejszym stopniu hodowla zwierząt innych gatunków odgrywają ważną rolę w unijnym rolnictwie i są źródłem dochodów dla ludności wiejskiej. Hodowla zwierząt tych gatunków jest stymulowana najlepiej, gdy wykorzystuje się do niej zwierzęta hodowlane czystorasowe lub mieszańce świń o udowodnionej najwyższej jakości genetycznej.
- (2) Państwa członkowskie starają się zatem, w ramach swojej polityki rolnej oraz czasami poprzez inwestycje publiczne, stale promować produkcję zwierząt gospodarskich o szczególnych cechach genetycznych, spełniających określone normy w zakresie wartości użytkowej. Rozbieżności między tymi normami mogą prowadzić do powstania barier technicznych w handlu w Unii zwierzętami hodowlanymi i ich

¹ Dz.U. C [...] z [dd/mm/rrrr], s. [...].

² Dz.U. C [...] z [dd/mm/rrrr], s. [...].

³ Dz.U. C [...] z [dd/mm/rrrr], s. [...].

materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz w ich przywozie do Unii.

- (3) Ramy prawne przepisów Unii w zakresie hodowli zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków bydła, świń, owiec, kóz i koniowatych oraz mieszańców świń zostały określone w następujących aktach prawnych: dyrektywie Rady 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych mających zastosowanie do zwierząt hodowlanych z gatunku świń⁴, dyrektywie Rady 89/361/EWG z dnia 30 maja 1989 r. dotyczącej owiec i kóz hodowlanych czystorasowych⁵, dyrektywie Rady 90/427/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków handlu wewnątrzspółnotowego koniowatymi⁶, dyrektywie Rady 91/174/EWG z dnia 25 marca 1991 r. ustanawiającej wymogi zootechniczne i rodowodowe przy wprowadzaniu do obrotu zwierząt czystorasowych oraz zmieniającej dyrektywy 77/504/EWG oraz 90/425/EWG⁷, dyrektywie Rady 94/28/WE z dnia 23 czerwca 1994 r. ustanawiającej zasady odnoszące się do warunków genealogicznych i zootechnicznych stosowanych w przywozie z państw trzecich zwierząt, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków oraz zmieniającej dyrektywę 77/504/EWG w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła⁸ oraz dyrektywie Rady 2009/157/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła⁹. Celem tych dyrektyw jest rozwój hodowli zwierząt gospodarskich w Unii oraz uregulowanie handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz ich przywozu do Unii, a w rezultacie utrzymanie konkurencyjności unijnego sektora hodowli zwierząt i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu.
- (4) Dyrektywę Rady 87/328/EWG z dnia 18 czerwca 1987 r. w sprawie dopuszczania zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła do celów hodowlanych¹⁰, dyrektywę Rady 90/118/EWG z dnia 5 marca 1990 r. w sprawie dopuszczania do hodowli czystorasowych świń hodowlanych¹¹ oraz dyrektywę Rady 90/119/EWG z dnia 5 marca 1990 r. w sprawie dopuszczenia do hodowli mieszańców świń hodowlanych¹² przyjęto, aby zapobiec sytuacji, w której krajowe przepisy dotyczące dopuszczania do celów hodowli zwierząt hodowlanych gatunków bydła i świń oraz wytwarzania i wykorzystywania ich nasienia, oocytów i zarodków stanowiłyby zakaz lub ograniczenie handlu wewnątrzunijnego lub przeszkodę w tym handlu w odniesieniu do krycia naturalnego, sztucznego unasienniania bądź pobierania nasienia, oocytów lub zarodków.
- (5) Na podstawie dyrektyw, o których mowa w motywie 3, po konsultacji z państwami członkowskimi w ramach Stałego Komitetu ds. Zootechniki ustanowionego decyzją Rady 77/505/EWG z dnia 25 lipca 1977 r. ustanawiającą Stały Komitet ds.

⁴ Dz.U. L 382 z 31.12.1988, s. 36.

⁵ Dz.U. L 153 z 6.6.1989, s. 30.

⁶ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 55.

⁷ Dz.U. L 85 z 5.4.1991, s. 37.

⁸ Dz.U. L 178 z 12.7.1994, s. 66.

⁹ Dz.U. L 323 z 10.12.2009, s. 1.

¹⁰ Dz.U. L 167 z 26.6.1987, s. 54.

¹¹ Dz.U. L 71 z 17.3.1990, s. 34.

¹² Dz.U. L 71 z 17.3.1990, s. 36.

Zootechniki¹³, Komisja przyjęła szereg decyzji określających, w odniesieniu do poszczególnych gatunków, kryteria zatwierdzania lub uznawania organizacji hodowlanych i zrzeszeń hodowców (zwanych dalej „związkami hodowców”), wpisywania zwierząt hodowlanych do ksiąg hodowlanych i stadnych (zwanych dalej „księgami hodowlanymi”), dopuszczania owiec i kóz czystorasowych do hodowli i sztucznego unasienniania, oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej bydła, świń, owiec i kóz hodowlanych oraz ustanawiania świadectw hodowlanych dla handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu.

- (6) Komisja ustanowiła również wykaz podmiotów zajmujących się hodowlą w państwach trzecich oraz wzory świadectw hodowlanych do celów przywozu do Unii zwierząt hodowlanych, ich nasienia, oocytów i zarodków.
- (7) Przepisy Unii w dziedzinie hodowli zwierząt przyczyniają się również do zachowania zwierzęcych zasobów genetycznych, ochrony bioróżnorodności genetycznej oraz produkcji typowych produktów regionalnych wysokiej jakości w oparciu o szczególne dziedziczne cechy lokalnych ras zwierząt gospodarskich.
- (8) Dyrektywy 88/661/EWG, 89/361/EWG, 90/427/EWG, 91/174/EWG, 94/28/WE i 2009/157/WE są do siebie bardzo podobne pod względem struktury i treści. Do kilku z nich wprowadzono z czasem zmiany. W celu uproszczenia i uspoźnienia przepisów Unii należy uprościć unijne zasady ustanowione w tych dyrektywach.
- (9) W ciągu minionych dwudziestu lat Komisja musiała odpowiadać na znaczną liczbę skarg ze strony hodowców i organizacji hodowlanych w odniesieniu do krajowej transpozycji i interpretacji prawa Unii w dziedzinie hodowli zwierząt w różnych państwach członkowskich. Przepisy Unii w zakresie zootechnicznych i genealogicznych warunków dotyczących handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz ich przywozu do Unii należy ustanowić w rozporządzeniu, aby zapewnić jednolite stosowanie unijnych zasad hodowli zwierząt oraz uniknąć przeszkód w handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu wynikających z rozbieżności w krajowej transpozycji dyrektyw.
- (10) Ponadto doświadczenie wykazało, że aby ułatwić stosowanie zasad przewidzianych we wspomnianych dyrektywach, w wielu przepisach należy doprecyzować sformułowania i uspoźnić terminologię. W celu zachowania jasności i spójności przepisów Unii należy również przewidzieć więcej definicji.
- (11) Termin „rasa” powinien jednak pozostać niedookreślonym pojęciem prawnym, co umożliwi związkom hodowców opisanie grupy zwierząt wystarczająco zbliżonych do siebie pod względem genetycznym, którą uznają za odróżniającą się od innych zwierząt tego gatunku, i wpisanie takich zwierząt oraz informacji o ich znanych przodkach do ksiąg hodowlanych w celu odtworzenia ich dziedzicznych cech poprzez rozród, wymianę i selekcję w ramach ustalonego programu hodowlanego.

¹³ Dz.U. L 206 z 12.8.1977, s. 11.

- (12) W niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić zasady handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz zasady ich przywozu do Unii w celu promowania trwałych programów hodowlanych ukierunkowanych na ulepszenie ras oraz w celu zachowania bioróżnorodności genetycznej zwierząt gospodarskich.
- (13) W związku z powyższym ustanowione w niniejszym rozporządzeniu zasady dotyczące zwierząt hodowlanych czystorasowych powinny mieć na celu umożliwienie dostępu do handlu w oparciu o uzgodnione reguły mające zastosowanie do uznawania związków hodowców zajmujących się rasami oraz zatwierdzania ich odpowiednich programów hodowlanych. W niniejszym rozporządzeniu należy również określić kryteria regulujące wpisywanie zwierząt hodowlanych czystorasowych do różnych klas sekcji głównej księgi hodowlanej, zasady przeprowadzania oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej oraz kryteria dopuszczania zwierząt hodowlanych do hodowli, a także treść świadectw zootechnicznych.
- (14) Podobnie zasady dotyczące mieszańców świń ustanowione w niniejszym rozporządzeniu powinny mieć na celu umożliwienie dostępu do handlu w oparciu o uzgodnione reguły mające zastosowanie do uznawania przedsiębiorstw hodowlanych zajmujących się różnymi krzyżówkami mieszańców świń oraz zatwierdzania ich odpowiednich programów hodowlanych. W niniejszym rozporządzeniu należy również określić kryteria regulujące wpisywanie mieszańców świń do sekcji głównej rejestrów, zasady dotyczące oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej oraz kryteria dopuszczania mieszańców świń do hodowli, a także treść świadectw zootechnicznych.
- (15) Państwa członkowskie nie mogą na poziomie krajowym osiągnąć w wystarczający sposób celu niniejszego rozporządzenia, tj. zapewnienia zharmonizowanego podejścia do handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym przeznaczonym do rozrodu oraz ich przywozu do Unii, a także do niezbędnych kontroli urzędowych w zakresie programów hodowlanych realizowanych przez związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane, w związku z czym, ze względu na skutek, złożoność, transgraniczny i międzynarodowy charakter tego celu, cel ten można lepiej realizować na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości, o której mowa w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zakres niniejszego rozporządzenia jest ograniczony do środków niezbędnych do realizacji jego celów, jest ono więc również zgodne z zasadą proporcjonalności, o której mowa w art. 5 ust. 4 przedmiotowego Traktatu.
- (16) Jakość usług świadczonych przez związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane oraz sposób, w jaki oceniają one i klasyfikują zwierzęta, mają wpływ na wartość rynkową zwierząt hodowlanych. W związku z tym należy określić zasady uznawania związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych w oparciu o zharmonizowane kryteria unijne oraz zasady ich nadzorowania przez właściwe organy państw członkowskich w celu zagwarantowania, by ustanowione przez nie zasady nie prowadziły do różnic między programami hodowlanymi i normami hodowlanymi, a w rezultacie do powstawania barier w handlu wewnątrzunijnym.
- (17) W niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć procedury podobne do procedur ustanowionych w dyrektywach 88/661/EWG, 89/361/EWG, 90/427/EWG, 91/174/EWG, 94/28/WE i 2009/157/WE w odniesieniu do zamieszczania w wykazach

uznanych związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych, w tym procedury w zakresie aktualizacji, przekazywania i publikowania tych wykazów.

- (18) Prawo do otrzymania uznania przez związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane spełniające określone kryteria jest fundamentalną zasadą unijnych przepisów zootechnicznych. Ochrona działalności gospodarczej istniejącego uznanego związku hodowców nie powinna już uzasadniać odmowy uznania przez właściwy organ kolejnego związku hodowców w odniesieniu do tej samej rasy. To samo dotyczy zatwierdzenia geograficznego rozszerzenia programu hodowlanego realizowanego dla tej samej rasy lub dla zwierząt hodowlanych, które mogą zostać pozyskane z populacji hodowlanej istniejącego związku hodowców. Właściwy organ powinien jednak dysponować podstawą prawną umożliwiającą odmowę uznania lub zatwierdzenia, w przypadku gdy istnieje uzasadnione ryzyko, że takie uznanie lub zatwierdzenie zagrażałoby zachowaniu rzadkiej rasy lub utrudniałoby ochronę różnorodności genetycznej.
- (19) Ochrona rzadkich ras wiąże się z zakładaniem i uznawaniem związków hodowców posiadających w swoich księgach hodowlanych ograniczoną liczbę zwierząt, dlatego liczba zwierząt wpisanych do księgi hodowlanej zasadniczo nie powinna stanowić podstawowego warunku uznania związku hodowców i zatwierdzenia jego programu hodowlanego, tym bardziej że uznawanie dokonywane jest na poziomie krajowym, podczas gdy odpowiednie zwierzęta hodowlane mogły zostać wpisane do ksiąg hodowlanych w innych państwach członkowskich lub państwach trzecich.
- (20) Związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane uznane w jednym państwie członkowskim powinny mieć możliwość wdrażania swoich zatwierdzonych programów hodowlanych w innych państwach członkowskich, tak aby zapewnić optymalne wykorzystanie zwierząt hodowlanych o wysokiej wartości genotypowej jako ważnego czynnika produkcji w Unii. W tym celu prosta procedura powiadamiania powinna zapewniać poinformowanie właściwego organu w innym państwie członkowskim o planowanej działalności.
- (21) Aby zapobiec konfliktom między związkami hodowców chcącymi świadczyć usługi na rzecz hodowców a organami odmawiającymi uznania nowych związków hodowców stanowiących konkurencję dla istniejących związków, niezbędne było oddzielenie oficjalnego uznania związku hodowców lub organizacji hodowlanej od zatwierdzenia planowanego programu hodowlanego.
- (22) Różnorodne skargi, które Komisja musiała rozpatrywać w ciągu minionych lat, wskazują na to, iż niniejsze rozporządzenie powinno określać jasne zasady dotyczące relacji między związkiem hodowców zakładającym księgę stadną filialną dla określonej rasy zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych a związkiem hodowców, który twierdzi, że założył księgę hodowlaną pochodzenia dla tej rasy.
- (23) Komisja powinna zostać uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zmieniających załącznik I, aby dostosować kryteria uznawania związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych oraz zatwierdzania programów hodowlanych do zmian w sektorze hodowlanym.

- (24) Należy precyzyjniej określić relacje między hodowcami a związkami hodowców i przedsiębiorstwami hodowlanymi, w szczególności w celu zagwarantowania prawa hodowców do członkostwa w związkach hodowców i przedsiębiorstwach hodowlanych oraz prawa do uczestniczenia w programie hodowlanym na obszarze geograficznym, na którym jest on realizowany. Związki hodowców powinny posiadać zasady zapobiegające dyskryminacji hodowców ze względu na ich pochodzenie i muszą świadczyć minimalny zakres usług.
- (25) Doświadczenie zdobyte w szczególności w wyniku stosowania dyrektywy 90/427/EWG oraz w mniejszym zakresie dyrektyw 89/361/EWG i 2009/157/WE wskazuje, że należy uściślić zasady skutecznego rozstrzygania sporów między hodowcami z jednej strony a związkami hodowców z drugiej strony w oparciu o jasno określony regulamin wewnętrzny oraz opis praw i obowiązków członków. Cel ten można najlepiej osiągnąć, jeśli spory będą rozstrzygane w ramach systemu prawnego państwa członkowskiego, w którym powstały. Komisja powinna natomiast angażować się jedynie w spory, które powstały między podmiotami znajdującymi się w różnych państwach członkowskich i których nie można skutecznie rozstrzygnąć w ramach systemów prawnych państw członkowskich, w których powstały.
- (26) Związki hodowców, które zakładają i prowadzą księgi hodowlane dla zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków bydła, świń, owiec, kóz i koniowatych, oraz przedsiębiorstwa hodowlane, które zakładają i prowadzą rejestry dla mieszańców świń, powinny wpisywać zwierzęta hodowlane do swoich ksiąg i rejestrów, nie stosując dyskryminacji ze względu na państwo członkowskie pochodzenia tych zwierząt lub ich właścicieli, oraz klasyfikować te zwierzęta zgodnie z ich cechami, w przypadku gdy przewidziano to w programie hodowlanym.
- (27) Związkom hodowców należy również zezwolić na ustanawianie sekcji dodatkowych w celu podniesienia w swoim programie hodowlanym statusu tych zwierząt, które nie spełniają kryteriów dla zwierząt hodowlanych czystorasowych danej rasy.
- (28) Należy jednak zezwolić związkom hodowców prowadzącym księgi hodowlane dla niektórych zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych na dalsze ustanawianie kryteriów wpisywania zwierząt czystorasowych z rodziny koniowatych do tych ksiąg ze względu na potrzebę regulowania wpisywania takich koniowatych w przypadku, gdy pochodzą one z produkcji metodami sztucznego rozrodu.
- (29) Zwierzęta hodowlane czystorasowe, z wyjątkiem koniowatych, wpisywane do ksiąg hodowlanych są identyfikowane zgodnie z przepisami Unii dotyczącymi zdrowia zwierząt w sprawie identyfikacji. W przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych związki hodowców przeprowadzają również identyfikację koni i osłów, które wpisują lub rejestrują do wpisania w swoich księgach hodowlanych, oraz wydają dokumenty identyfikacyjne (paszporty). Świadczą one zatem usługę nie tylko na rzecz hodowców, lecz także właściwego organu odpowiedzialnego za identyfikację i rejestrację zwierząt utrzymywanych w warunkach fermowych. System ten doprowadził jednak do powstania wielu jednostek wydających paszporty, co skomplikowało urzędowe kontrole zgodności z przepisami Unii dotyczącymi higieny żywności i leków weterynaryjnych w przypadkach, gdy właściwe organy weterynaryjne miały utrudniony dostęp do podstawowych informacji (na przykład ze względu na brak centralnej bazy danych), nie przestrzegano wspólnych wysokich standardów jakości dokumentów identyfikacyjnych i brakowało urzędowego nadzoru.

Niezbędne jest zatem wprowadzenie wymogu, by także zwierzęta hodowlane czystorasowe z rodziny koniowatych były wpisywane do swoich odpowiednich ksiąg hodowlanych na podstawie swojej identyfikacji zgodnie z przepisami dotyczącymi zdrowia zwierząt, oraz zapewnienie właściwym organom weterynaryjnym możliwości przekazania uznanym związkom hodowców, pod pewnymi warunkami, upoważnienia do urzędowego wydawania dokumentów identyfikacyjnych dla zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych.

- (30) Aby zapewnić możliwość dostosowania warunków wpisywania zwierząt hodowlanych czystorasowych do ksiąg hodowlanych i mieszańców świń do rejestrów do zmian w sektorze hodowli, należy uprawnnić Komisję do przyjęcia aktów delegowanych w celu odpowiedniej zmiany załącznika II.
- (31) Dopuszczanie zwierząt hodowlanych do celów hodowlanych, krycia naturalnego lub wspomaganego rozrodu należy uregulować na poziomie Unii, aby zapobiec przeszkodom w handlu, w szczególności jeżeli takie zwierzęta hodowlane poddano ocenie wartości użytkowej lub ocenie genetycznej przeprowadzonym zgodnie z zasadami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, a w szczególności w jego załączniku III.
- (32) O ile zasady dotyczące oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych gatunków bydła, świń, owiec i kóz ocenianych pod kątem ograniczonej liczby cech określono na poziomie Unii, o tyle zróżnicowanie wymogów dla różnych ras, sposobów wykorzystania i selekcji zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych uniemożliwiało jak dotąd ich harmonizację. Zasady dotyczące oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej są obecnie ustalane odrębnie dla każdej rasy w księdze stadnej pochodzenia danej rasy.
- (33) Komisja powinna zostać uprawniona do określenia warunków dotyczących oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej także w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych oraz do zmiany dotychczasowych warunków w załączniku III, aby uwzględnić postęp techniczny i naukowy lub zmiany w przepisach prawnych mające wpływ na takie badanie i ocenę, np. w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającym wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”)¹⁴, lub aby włączyć, na wniosek państw członkowskich, warunki dotyczące oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych.
- (34) Ocenę wartości użytkowej i ocenę genetyczną mogą przeprowadzać instytucje wyznaczone przez związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane. Takie wyznaczone instytucje współpracują z ośrodkami referencyjnymi Unii Europejskiej wyznaczonymi przez Komisję. Komisja powinna zatem zostać uprawniona do wyznaczenia w drodze aktów wykonawczych ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej oraz otrzymać niezbędne uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych określających obowiązki i funkcje tych ośrodków, w stosownych przypadkach poprzez

¹⁴ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

zmianę załącznika IV. Takie ośrodki referencyjne kwalifikują się do otrzymania pomocy Unii zgodnie z decyzją Rady 2009/470/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii¹⁵. W przypadku bydła hodowlanego czystorasowego ocena wartości użytkowej i ocena genetyczna przeprowadzane są przez związki hodowców przy wsparciu Interbull Centre, organu referencyjnego Unii Europejskiej wyznaczonego decyzją Rady 96/463/WE z dnia 23 lipca 1996 r. wyznaczającą organ referencyjny odpowiedzialny za współpracę w zakresie ujednolicania metod badania i oceny wyników w odniesieniu do czystorasowych zwierząt hodowlanych z gatunku bydła¹⁶.

- (35) Ponieważ w niniejszym rozporządzeniu ustanowiono szczegółowe przepisy dotyczące jedynie hodowli bydła, świń, owiec, kóz i koniowatych, Komisja musi zostać uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych w sprawie uznawania związków hodowców, zatwierdzania programów hodowlanych, wpisywania zwierząt hodowlanych do ksiąg hodowlanych, oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej oraz dopuszczania do hodowli, a także do przyjęcia aktów wykonawczych dotyczących świadectw zootechnicznych dla handlu zwierzętami hodowlanymi innych gatunków i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz dla ich przywozu do Unii, jeżeli jest to wymagane w celu usunięcia przeszkód w handlu.
- (36) Przywóz zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu ma kluczowe znaczenie dla europejskiego rolnictwa. Przywóz taki powinien zatem odbywać się w warunkach ściśle odpowiadających warunkom stosowanym w handlu między państwami członkowskimi. Zwierzęta hodowlane i ich materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu powinny jednak kwalifikować się do wpisania do sekcji głównej księgi hodowlanej lub rejestru w Unii, jeśli poziom kontroli urzędowych przeprowadzanych w państwie trzecim wywozu daje tę samą pewność w odniesieniu do informacji dotyczących rodowodu oraz wyników oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej jak w Unii. Ponadto podmioty zajmujące się hodowlą w państwach trzecich powinny dopuszczać na zasadzie wzajemności zwierzęta hodowlane i ich materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu pochodzące z odpowiedniego związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego uznanego w Unii.
- (37) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej¹⁷ stanowi, że Komisja ustanawia nomenklaturę towarową, tj. „Nomenklaturę scaloną” lub w skrócie „CN”, która spełnia jednocześnie wymogi Wspólnej Taryfy Celnej, statystyk w dziedzinie handlu zewnętrznego Wspólnoty i innych polityk Unii dotyczących przywozu lub wywozu towarów. W załączniku I do tego rozporządzenia znajduje się wykaz kodów CN dla zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków bydła, świń, owiec, kóz i koniowatych oraz nasienia bydła, a także wskazanie, że są one zwolnione z konwencyjnych stawek celnych. W takim przypadku zwierzętom tym oraz ich materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu powinno towarzyszyć stosowne świadectwo zootechniczne potwierdzające ich klasyfikację jako

¹⁵ Dz.U. L 155 z 18.6.2009, s. 30.

¹⁶ Dz.U. L 192 z 2.8.1996, s. 19.

¹⁷ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1.

zwierząt hodowlanych czystorasowych lub materiału biologicznego takich zwierząt wykorzystywanego do rozrodu.

- (38) Po wprowadzeniu na terytorium Unii zwierzęta hodowlane i ich materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu przechodzą kontrole weterynaryjne zgodnie z dyrektywą Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniającą dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG¹⁸ oraz dyrektywą Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich¹⁹. Ponadto towary te powinny również przejść niezbędne kontrole zootechniczne przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.
- (39) Komisja przyjęła wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin, materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin i środków ochrony roślin, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 999/2001, 1829/2003, 1831/2003, 1/2005, 396/2005, 834/2007, 1099/2009, 1069/2009, 1107/2009, rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, [...] /2013 oraz dyrektywy 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE, 2008/120/WE i 2009/128/WE (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych)²⁰. Rozporządzenie to ma uchylić rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regulami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt²¹ oraz dyrektywę Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego²², a także dyrektywy 91/496/EWG i 97/78/WE oraz włączyć niektóre zasady określone w tych aktach z niezbędnymi dostosowaniami. Do zakresu tego rozporządzenia nie planuje się jednak włączenia zootechnicznych i genealogicznych warunków dotyczących handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz ich przywozu do Unii. Zasady dotyczące kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych w odniesieniu do zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu należy zatem określić w niniejszym rozporządzeniu.
- (40) Aby ustanowione w niniejszym rozporządzeniu unijne zasady dotyczące zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu były skutecznie stosowane, właściwe organy państw członkowskich muszą w razie potrzeby współpracować ze sobą i udzielać sobie nawzajem pomocy administracyjnej. Zgodnie z powyższym w niniejszym rozporządzeniu należy określić ogólne zasady

¹⁸ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, s. 56.

¹⁹ Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 9.

²⁰ COM/2013/0265 final – 2013/0140 (COD).

²¹ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1.

²² Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 29.

pomocy i współpracy administracyjnej, podobne do zasad określonych w tytule IV rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady, z niezbędnymi dostosowaniami.

- (41) Jeżeli w wyniku kontroli urzędowych w państwach członkowskich lub kontroli przywozu do Unii zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu ujawniona zostanie niezgodność z zootechnicznymi i genealogicznymi wymogami określonymi dla takiego przywozu w niniejszym rozporządzeniu, która może spowodować zakłócenia w handlu w Unii zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu, Komisja powinna zostać uprawniona na mocy niniejszego rozporządzenia do przyjęcia szczególnych środków w celu ograniczenia konsekwencji takiej niezgodności.
- (42) Właściwe organy państw członkowskich powinny również posiadać uprawnienia niezbędne do egzekwowania unijnych zasad zootechnicznych i genealogicznych dotyczących zwierząt hodowlanych i określonych w niniejszym rozporządzeniu, w tym zapisów o zawieszeniu zatwierdzenia programu hodowlanego lub cofnięciu uznania związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego w przypadku niezgodności z zootechnicznymi i genealogicznymi zasadami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.
- (43) W stosownych przypadkach oraz w szczególności w świetle wyników kontroli urzędowych przeprowadzanych przez państwa członkowskie Komisja powinna przeprowadzać kontrole w państwach członkowskich w celu zapewnienia stosowania zootechnicznych i genealogicznych zasad określonych w niniejszym rozporządzeniu we wszystkich państwach członkowskich.
- (44) W stosownych przypadkach Komisja powinna zostać uprawniona do przeprowadzania w imieniu Unii kontroli w państwach trzecich w celu ustanawiania wykazów państw trzecich, z których powinien być dozwolony przywóz do Unii zwierząt hodowlanych, ich nasienia, oocytów i zarodków, określania warunków takiego przywozu, uzyskiwania informacji na temat funkcjonowania umów dwustronnych oraz, jeżeli jest to uzasadnione, ze względu na poważne naruszenie warunków takiego przywozu określonych w niniejszym rozporządzeniu.
- (45) Ponieważ dyrektywy 88/661/EWG, 89/361/EWG, 90/427/EWG, 94/28/WE i 2009/157/WE mają zostać uchylone i zastąpione niniejszym rozporządzeniem, konieczne jest również uchylenie aktów Komisji przyjętych na podstawie tych dyrektyw i zastąpienie ich aktami delegowanymi albo wykonawczymi przyjętymi na podstawie niniejszego rozporządzenia. W związku z powyższym Komisja powinna zostać uprawniona do przyjęcia tych aktów delegowanych i wykonawczych.
- (46) W celu zapewnienia odpowiedniego stosowania niniejszego rozporządzenia oraz uzupełniania go lub wprowadzania zmian do załączników I-V do niniejszego rozporządzenia Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do stosowanych kryteriów i procedur oraz wymaganych warunków uznawania związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych, zatwierdzania programów hodowlanych, wpisywania zwierząt do ksiąg i rejestrów, dopuszczania zwierząt hodowlanych do hodowli oraz rozrodu naturalnego i wspomaganego, przeprowadzania oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej, określania zootechnicznych i genealogicznych

wymogów dla handlu zwierzętami hodowanymi i ich materiałem biologicznym i ich przywozu z państw trzecich, a także określania obowiązków i funkcji ośrodka referencyjnego.

- (47) Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do handlu zwierzętami hodowanymi czystorasowymi gatunków innych niż bydło, świnie, owce, kozy i koniowate oraz ich produktami przeznaczonymi do rozrodu, a także w odniesieniu do ich przywozu do Unii, aby umożliwić państwom członkowskim reagowanie na zakłócenia w handlu, a przede wszystkim na reagowanie w sytuacji, gdy rzadka rasa jest bliska wyginięcia lub różnorodność genetyczna nie jest dostatecznie chroniona.
- (48) Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (49) Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących sporządzania wykazów związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych, wyznaczania ośrodków referencyjnych w celu zapewnienia jednolitego stosowania metod oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych, wzorów świadectw zootechnicznych towarzyszących zwierzętom hodowlanym i ich materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu oraz niektórych zasad dotyczących przeprowadzania kontroli urzędowych, należy przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję²³.
- (50) Zasady określone w dyrektywach Rady 87/328/EWG, 88/661/EWG, 89/361/EWG, 90/118/EWG, 90/119/EWG, 90/427/EWG, 91/174/EWG, 94/28/WE i 2009/157/WE oraz w decyzji Rady 96/463/WE mają zostać zastąpione zasadami określonymi w niniejszym rozporządzeniu oraz w aktach delegowanych i wykonawczych Komisji przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia. W związku z powyższym należy uchylić wymienione akty prawne.
- (51) Decyzja Komisji 84/247/EWG z dnia 27 kwietnia 1984 r. ustanawiająca kryteria uznawania stowarzyszeń i organizacji hodowców, które prowadzą lub zakładają księgi zwierząt zarodowych dla zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła²⁴, decyzja Komisji 84/419/EWG z dnia 19 lipca 1984 r. ustanawiająca kryteria wpisywania bydła do ksiąg zwierząt zarodowych²⁵, decyzja Komisji 2006/427/WE z dnia 20 czerwca 2006 r. ustanawiająca metody oceny wartości użytkowej i metody oceny wartości genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła²⁶, decyzja Komisji 89/501/EWG z dnia 18 lipca 1989 r. ustanawiająca kryteria

²³ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

²⁴ Dz.U. L 125 z 12.5.1984, s. 58.

²⁵ Dz.U. L 237 z 5.9.1984, s. 11.

²⁶ Dz.U. L 169 z 22.6.2006, s. 56.

zatwierdzania i nadzoru związków hodowców i organizacji hodowlanych, które zakładają lub prowadzą księgi zwierząt zarodowych świń hodowlanych czystorasowych²⁷, decyzja Komisji 89/502/EWG z dnia 18 lipca 1989 r. ustanawiająca kryteria regulujące dokonywanie wpisów do księgi zwierząt zarodowych świń hodowlanych czystorasowych²⁸, decyzja Komisji 89/504/EWG z dnia 18 lipca 1989 r. ustanawiająca kryteria zatwierdzania i nadzoru związków hodowców, organizacji hodowlanych i prywatnych przedsiębiorstw, które zakładają lub prowadzą rejestry świń hodowlanych mieszańców²⁹, decyzja Komisji 89/505/EWG z dnia 18 lipca 1989 r. ustanawiająca kryteria regulujące dokonywanie wpisów do rejestrów świń hodowlanych mieszańców³⁰, decyzja Komisji 89/507/EWG z dnia 18 lipca 1989 r. ustanawiająca metody monitoringu osiągnięć i oceny wartości genetycznej świń hodowlanych czystorasowych i mieszańców³¹, decyzja Komisji 90/254/EWG z dnia 10 maja 1990 r. ustanawiająca kryteria zatwierdzania organizacji i stowarzyszeń hodowców, które zakładają lub prowadzą księgi zwierząt zarodowych owiec i kóz hodowlanych czystorasowych³², decyzja Komisji 90/255/EWG z dnia 10 maja 1990 r. ustanawiająca kryteria regulujące dokonywanie wpisów do księgi hodowlanej owiec i kóz hodowlanych czystorasowych³³, decyzja Komisji 90/256/EWG z dnia 10 maja 1990 r. ustanawiająca metody monitoringu wydajności i oceny wartości genetycznej owiec i kóz hodowlanych czystorasowych³⁴, decyzja Komisji 90/257/EWG z dnia 10 maja 1990 r. ustanawiająca kryteria dopuszczenia do hodowli czystorasowych owiec i kóz hodowlanych oraz wykorzystania ich nasienia, komórek jajowych lub zarodków³⁵, decyzja Komisji 92/353/EWG z dnia 11 czerwca 1992 r. ustanawiająca kryteria zatwierdzania lub uznawania organizacji lub stowarzyszeń, które prowadzą lub zakładają księgi stadne dla zwierząt z rodziny koniowatych³⁶ oraz decyzja Komisji 96/78/WE z dnia 10 stycznia 1996 r. ustanawiająca kryteria wpisu i rejestracji zwierząt z rodziny koniowatych w księgach stadnych do celów hodowlanych³⁷ zostały przyjęte na podstawie aktów podstawowych, o których mowa w motywie 46, wraz z odrębnymi dla poszczególnych gatunków kryteriami zatwierdzania lub uznawania związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych, wpisywania zwierząt hodowlanych do ksiąg hodowlanych, dopuszczania do hodowli i sztucznego unasienniania oraz oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej. W niniejszym rozporządzeniu przewidziano zasady zastępujące zasady określone w wyżej wymienionych aktach Komisji.

- (52) W niniejszym rozporządzeniu określono również zasady podobne do zasad określonych w decyzji Komisji 92/354/EWG z dnia 11 czerwca 1992 r. ustanawiającej

²⁷ Dz.U. L 247 z 23.8.1989, s. 19.

²⁸ Dz.U. L 247 z 23.8.1989, s. 21.

²⁹ Dz.U. L 247 z 23.8.1989, s. 31.

³⁰ Dz.U. L 247 z 23.8.1989, s. 33.

³¹ Dz.U. L 247 z 23.8.1989, s. 43.

³² Dz.U. L 145 z 8.6.1990, s. 30.

³³ Dz.U. L 145 z 8.6.1990, s. 32.

³⁴ Dz.U. L 145 z 8.6.1990, s. 35.

³⁵ Dz.U. L 145 z 8.6.1990, s. 38.

³⁶ Dz.U. L 192 z 11.7.1992, s. 63.

³⁷ Dz.U. L 19 z 25.1.1996, s. 39.

niektóre zasady dla zapewnienia koordynacji między organizacjami i zrzeszeniami, które prowadzą lub zakładają księgi stadne dla rejestrowanych koniowatych³⁸.

- (53) Decyzję Komisji 89/503/EWG z dnia 18 lipca 1989 r. ustanawiającą świadectwo dla świń hodowlanych czystorasowych, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków³⁹, decyzję Komisji 89/506/EWG z dnia 18 lipca 1989 r. ustanawiającą świadectwo dla świń hodowlanych mieszańców, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków⁴⁰, decyzję Komisji 90/258/EWG z dnia 10 maja 1990 r. ustanawiającą świadectwa zootechniczne dla owiec i kóz hodowlanych czystorasowych, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków⁴¹, decyzję Komisji 96/79/WE z dnia 12 stycznia 1996 r. ustanawiającą świadectwa zootechniczne dotyczące nasienia, komórek jajowych i zarodków od rejestrowanych koniowatych⁴², decyzję Komisji 2005/379/WE z dnia 17 maja 2005 r. w sprawie świadectw rodowodowych i danych szczegółowych dotyczących zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła oraz ich nasienia, komórek jajowych i zarodków⁴³, rozporządzenie Komisji (WE) nr 504/2008 z dnia 6 czerwca 2008 r. wykonujące dyrektywy Rady 90/426/EWG i 90/427/EWG w odniesieniu do metod identyfikacji koniowatych⁴⁴ oraz decyzję Komisji 96/509/WE z dnia 18 lipca 1996 r. ustanawiającą wymogi rodowodowe i zootechniczne w odniesieniu do przywozu nasienia niektórych zwierząt⁴⁵ przyjęto na podstawie aktów podstawowych, o których mowa w motywie 45.
- (54) W celu zapewnienia jasności prawa i uniknięcia powielania uchylenie aktów Rady powinno stać się skuteczne dopiero wtedy, gdy w drodze aktów delegowanych uchylone zostaną decyzje Komisji określające odrębne dla poszczególnych gatunków kryteria dotyczące zatwierdzania lub uznawania związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych, wpisywania zwierząt hodowlanych do ksiąg hodowlanych, dopuszczania do hodowli i sztucznego unasienniania oraz oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej, które to kryteria zostały włączone do niniejszego rozporządzenia, oraz gdy w drodze aktów wykonawczych ustanowione zostaną wzory świadectw zootechnicznych dotyczących handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz dotyczących przywozu do Unii zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu z państw trzecich. Konieczne jest zatem dopilnowanie, by niniejsze rozporządzenie było stosowane nie wcześniej niż osiemnaście miesięcy po dacie jego wejścia w życie,

³⁸ Dz.U. L 192 z 11.7.1992, s. 66.

³⁹ Dz.U. L 247 z 23.8.1989, s. 22.

⁴⁰ Dz.U. L 247 z 23.8.1989, s. 34.

⁴¹ Dz.U. L 145 z 8.6.1990, s. 39.

⁴² Dz.U. L 19 z 25.1.1996, s. 41.

⁴³ Dz.U. L 125 z 18.5.2005, s. 15.

⁴⁴ Dz.U. L 149 z 7.6.2008, s. 3.

⁴⁵ Dz.U. L 210 z 20.8.1996, s. 47.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I Przepisy ogólne

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. W niniejszym rozporządzeniu określa się:
 - a) zasady zootechniczne i genealogiczne dotyczące handlu zwierzętami hodowlanymi, ich nasieniem, oocytami i zarodkami oraz ich przywozu do Unii;
 - b) zasady dotyczące członkostwa i rozstrzygania sporów w związkach hodowców i przedsiębiorstwach hodowlanych;
 - c) ogólne zasady dotyczące przeprowadzania kontroli urzędowych w związkach hodowców i przedsiębiorstwach hodowlanych oraz kontroli urzędowych programów hodowlanych realizowanych przez nie w odniesieniu do zwierząt hodowlanych, w tym również z wykorzystaniem nasienia, oocytów i zarodków, w celu sprawdzenia zgodności z zasadami, o których mowa w lit. a), a także ogólne zasady dotyczące innych czynności urzędowych, pomocy i współpracy administracyjnej oraz egzekwowania prawa przez państwa członkowskie;
 - d) ogólne zasady dotyczące przeprowadzania przez Komisję kontroli w państwach członkowskich i państwach trzecich.
2. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do handlu zwierzętami hodowlanymi, ich nasieniem, oocytami i zarodkami ani do ich przywozu do Unii, jeśli są przeznaczone do wykorzystania w eksperymentach technicznych lub naukowych prowadzonych pod kontrolą właściwego organu.
3. Do czasu przyjęcia aktów delegowanych lub wykonawczych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu państwa członkowskie mogą nadal stosować krajowe przepisy zootechniczne i genealogiczne regulujące handel zwierzętami hodowlanymi, ich nasieniem, oocytami i zarodkami oraz ich przywóz do danych państw członkowskich, pod warunkiem że zasady przywozu nie są korzystniejsze niż zasady regulujące handel w Unii.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „zwierzę” oznacza zwierzę gospodarskie:
 - (i) gatunku bydła (*Bos taurus* i *Bubalus bubalis*), gatunku świni (*Sus scrofa*), owcy (*Ovis aries*) lub kozy (*Capra hircus*);

- (ii) gatunku z rodziny koniowatych (*Equus caballus* i *Equus asinus*);
 - (iii) gatunku innego niż wymienione w ppkt (i) i (ii), w odniesieniu do którego przyjęto akty delegowane na podstawie art. 35 ust. 1 lub art. 45 ust. 1;
- b) „zwierzę hodowlane” oznacza zwierzę hodowlane czystorasowe lub mieszańca świni;
 - c) „materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu” oznacza nasienie, oocyty i zarodki pobrane od zwierząt hodowlanych lub wytworzone w wyniku pobrania od zwierząt hodowlanych do celów wspomagane go rozrodu;
 - d) „związek hodowców” oznacza każdą organizację hodowlaną lub zrzeszenie hodowców, uznane przez właściwy organ państwa członkowskiego zgodnie z art. 4 ust. 2 do celów realizacji programu hodowlanego w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych wpisanych do ksiąg hodowlanych prowadzonych lub założonych przez ten związek;
 - e) „przedsiębiorstwo hodowlane” oznacza każdą organizację hodowlaną, zrzeszenie hodowców lub przedsiębiorstwo prywatne, uznane przez właściwy organ państwa członkowskiego zgodnie z art. 4 ust. 2 do celów realizacji programu hodowlanego w odniesieniu do mieszańców świń wpisanych do rejestrów prowadzonych lub założonych przez to przedsiębiorstwo;
 - f) „podmiot zajmujący się hodowlą” oznacza każdą organizację hodowlaną, zrzeszenie hodowców, prywatne przedsiębiorstwo, organizację zajmującą się chowem lub urzędowe służby w państwie trzecim, które w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków bydła, świń, owiec, kóz lub koniowatych zostały dopuszczone przez urzędowe służby w państwie trzecim do celu przywozu do Unii zwierząt hodowlanych do hodowli;
 - g) „właściwy organ” oznacza organ centralny państwa członkowskiego i każdy inny organ, na który nałożono taką odpowiedzialność, odpowiedzialny za:
 - (i) uznawanie związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych oraz zatwierdzanie programów hodowlanych realizowanych przez nie w odniesieniu do zwierząt hodowlanych;
 - (ii) organizację kontroli urzędowych związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych zgodnie z zasadami przewidzianymi w art. 46 i w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 52 ust. 1;
 - (iii) pomoc innym państwom członkowskim i państwom trzecim w przypadku wykrycia niezgodności, jak określono w art. 53, 54, 55 i 56;
 - (iv) organizację innych czynności urzędowych zgodnie z zasadami przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu;
 - h) „uznanie” oznacza oficjalne i urzędowe oświadczenie właściwego organu, że poddany wcześniejszej ocenie związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane spełniają wymogi art. 4 ust. 2;

- i) „zwierzę hodowlane czystorasowe” oznacza zwierzę gospodarskie:
- (i) gatunku, o którym mowa w lit. a) ppkt (i), którego rodzice i dziadkowe zostali wpisani do sekcji głównej księgi hodowlanej tej samej rasy i które jest wpisane lub zarejestrowane i kwalifikujące się do wpisania w sekcji głównej takiej księgi hodowlanej zgodnie z art. 19;
 - (ii) gatunku, o którym mowa w lit. a) ppkt (ii), którego rodzice zostali wpisani do sekcji głównej księgi hodowlanej tej samej rasy i które jest wpisane lub zarejestrowane i kwalifikujące się do wpisania do sekcji głównej takiej księgi hodowlanej zgodnie z art. 19;
 - (iii) gatunku innego niż wymienione w ppkt (i) i (ii) niniejszej litery, w odniesieniu do którego szczegółowe zasady zootechniczne i genealogiczne dotyczące handlu tymi zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz zasady ich przywozu do Unii zostały ustanowione w aktach delegowanych przyjętych na podstawie, odpowiednio, art. 35 ust. 1 i art. 45 ust. 1;
- j) „mieszaniec świń” oznacza świnię wpisaną do rejestru, będącą wynikiem planowego krzyżowania:
- (i) świń hodowlanych czystorasowych pochodzących z różnych ras lub linii hodowlanych;
 - (ii) świń hodowlanych będących wynikiem krzyżowania różnych ras lub linii hodowlanych;
 - (iii) świń hodowlanych należących do jednej z kategorii, o których mowa w ppkt (i) lub (ii);
- k) „księga hodowlana” oznacza księgę hodowlaną, księgę stadną, dokumentację lub nośnik danych, utrzymywane przez związek hodowców, w których są wpisywane lub rejestrowane w celu wpisania zwierzęta hodowlane czystorasowe oraz szczegółowe informacje o ich przodkach i w stosownych przypadkach o ich cechach, w celu objęcia ich programem hodowlanym;
- l) „zatwierdzenie” oznacza pozwolenie udzielone związkowi hodowców lub przedsiębiorstwu hodowlanemu przez właściwy organ na realizację programu hodowlanego zgodnie z art. 8 ust. 1;
- m) „sekcja główna” oznacza część księgi hodowlanej, do której są wpisywane lub rejestrowane w celu wpisania zwierzęta hodowlane czystorasowe;
- n) „klasa” oznacza horyzontalną mniejszą jednostkę sekcji głównej, do której wpisywane są zwierzęta hodowlane w zależności od ich cech;
- o) „cecha” oznacza wymierną dziedziczną cechę zwierzęcia hodowlanego;
- p) „rejestr” oznacza dokumentację lub nośnik danych utrzymywane przez przedsiębiorstwo hodowlane, w których rejestrowane są mieszańce świń wraz z

informacjami dotyczącymi ich przodków, w celu objęcia ich programem hodowlanym;

- q) „kontrola urzędowa” oznacza każdą formę kontroli przeprowadzanej przez właściwy organ lub Komisję w celu sprawdzenia zgodności z zasadami zootechnicznymi i genealogicznymi przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu;
- r) „inne czynności urzędowe” oznaczają wszelkie czynności inne niż kontrola urzędowa przeprowadzane przez właściwe organy zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w celu zapewnienia stosowania zasad zootechnicznych i genealogicznych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu;
- s) „świadectwo zootechniczne” oznacza urzędowe świadectwa hodowlane, urzędowe poświadczenia lub poświadczone dokumenty handlowe zawierające informacje dotyczące rodowodu, identyfikacji oraz w stosownych przypadkach oceny genetycznej zwierząt hodowlanych lub ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, które muszą towarzyszyć zwierzętom hodowlanym lub ich materiałowi biologicznemu, gdy są one przemieszczane między państwami członkowskimi lub przywożone do Unii;
- t) „niepowtarzalny dożywotni numer” oznacza niepowtarzalny kod alfanumeryczny składający się z 15 znaków, zawierający informacje dotyczące konkretnego zwierzęcia z rodziny koniowatych oraz bazy danych i państwa, w którym informacje tego rodzaju są po raz pierwszy rejestrowane zgodnie z systemem kodowania Uniwersalnego Dożywotniego Numeru Konia⁴⁶ (UELN), na który składa się:
 - (i) sześciocyfrowy kod identyfikacyjny zgodny z UELN, odnoszący się do bazy danych prowadzonej przez organ wydający paszport, który wydał dokument identyfikacyjny zgodnie z przepisami Unii dotyczącymi zdrowia zwierząt oraz, w dalszej kolejności;
 - (ii) dziewięciocyfrowy indywidualny numer identyfikacyjny, przypisany do danego zwierzęcia z rodziny koniowatych;
- u) „przywóz” oznacza działanie polegające na sprowadzeniu zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu na jedno z terytoriów wymienionych w załączniku VI;
- v) „kontrola zootechniczna” oznacza kontrolę dokumentów i kontrolę tożsamości przeprowadzane w odniesieniu do zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu przywożonych do Unii, w celu sprawdzenia zgodności z warunkami zootechnicznymi przewidzianymi w art. 42 oraz zasadami zootechnicznymi i genealogicznymi określonymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 45 ust. 1;
- w) „kontrola dokumentów” oznacza badanie świadectw urzędowych, poświadczeń urzędowych oraz innych dokumentów, w tym o charakterze handlowym, które muszą towarzyszyć przesyłkom:

⁴⁶ <http://www.ueln.net/>

- (i) zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu przywożonych do Unii, jak przewidziano w art. 39;
 - (ii) zwierząt hodowlanych czystorasowych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu w przypadku ich przywozu do Unii, jak przewidziano w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 45 ust. 1;
- x) „kontrola tożsamości” oznacza kontrolę wizualną mającą na celu sprawdzenie, czy zawartość i oznakowanie przesyłki, w tym oznaczenia na zwierzętach, plomby i środki transportu odpowiadają informacjom zawartym w świadectwach zootechnicznych, poświadczeniach urzędowych lub innych dokumentach towarzyszących przesyłce;
- y) „niezgodność” oznacza brak zgodności z zasadami zootechnicznymi i genealogicznymi przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 3

Ogólne zasady zootechniczne i genealogiczne dotyczące handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz ich przywozu do Unii

Handel zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz przywóz tych zwierząt i materiału do Unii nie mogą być zakazywane, ograniczane ani utrudniane z przyczyn zootechnicznych lub genealogicznych innych niż przyczyny przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.

Zabroniona jest dyskryminacja ze względu na państwo pochodzenia zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, ich właścicieli lub hodowców, związków hodowców, przedsiębiorstw hodowlanych lub podmiotów zajmujących się hodowlą.

ROZDZIAŁ II

Uznawanie związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych w państwach członkowskich oraz zatwierdzanie programów hodowlanych

SEKCJA 1

UZNAWANIE ZWIĄZKÓW HODOWCÓW I PRZEDSIĘBIORSTW HODOWLANYCH

Artykuł 4

Uznawanie związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych

1. Związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane mogą zwrócić się do właściwego organu o uznanie zgodnie z ust. 2.

2. Właściwy organ uznaje każdy związek hodowców i każde przedsiębiorstwo hodowlane, które zwrócić się do niego o uznanie, pod warunkiem że spełniają następujące wymogi:
 - a) mają główną siedzibę na terytorium państwa członkowskiego, w którym znajduje się właściwy organ;
 - b) wykażą w swoim wniosku zgodność z wymogami określonymi w załączniku I część 1;
 - c) określą w swoim wniosku:
 - (i) charakter swojego programu hodowlanego, który musi mieć na celu:
 - ochronę rasy, lub
 - ulepszenie rasy lub krzyżówki;
 - (ii) zakres swojego programu hodowlanego oraz zasady, które ustanowiły zgodnie z wymogami części 2 załącznika I oraz, w przypadku zwierząt czystorasowych z rodziny koniowatych, części 3 tego załącznika;
 - (iii) terytorium geograficzne, na którym zamierzają realizować swój program hodowlany.
3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 71, dotyczących zmian w wymogach w zakresie uznawania związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych, określonych w części 1 załącznika I oraz, w przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych, w części 3 tego załącznika, w celu uwzględnienia różnorodności związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych, na które te wymogi mają wpływ.

Artykuł 5

Odstępstwo od art. 4 ust. 2 lit. b) dotyczące uznawania związków hodowców

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 4 ust. 2 lit. b) właściwy organ może odmówić uznania związku hodowców spełniającego wymogi określone w załączniku I część 1, jeśli program hodowlany tego związku hodowców mógłby zagrozić zachowaniu lub różnorodności genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych wpisanych lub zarejestrowanych i kwalifikujących się do wpisania w księdze hodowlanej założonej dla tej rasy przez związek hodowców, który został wcześniej uznany w tym państwie członkowskim.
2. Do celów ust. 1 właściwy organ należycie uwzględnić następujące kryteria:
 - a) liczbę związków hodowców uznanych dotychczas w odniesieniu do tej rasy w państwie członkowskim, w którym znajduje się związek hodowców wnioskujący o uznanie;
 - b) wielkość populacji zwierząt hodowlanych czystorasowych tej rasy w danym państwie członkowskim;

- c) ewentualny wkład genetyczny ze strony innych związków hodowców, w odniesieniu do tej samej rasy, uznanych w innych państwach członkowskich lub w państwach trzecich.

Artykuł 6

Odmowa uznania związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych

1. Jeżeli właściwy organ, o którym mowa w art. 4, zamierza odmówić uznania związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego, przekazuje temu związkowi lub przedsiębiorstwu uzasadnione wyjaśnienie dotyczące planowanej odmowy, przyznając mu jednocześnie prawo do odwołania się od planowanej odmowy w terminie 30 dni od daty otrzymania uzasadnionego wyjaśnienia.
2. Jeżeli w świetle odwołania, o którym mowa w ust. 1, właściwy organ podtrzyma swoją decyzję, przekazuje danemu związkowi hodowców lub przedsiębiorstwu hodowlanemu uzasadnione wyjaśnienie dotyczące decyzji o odmowie uznania w ciągu 30 dni od daty otrzymania odwołania, informując jednocześnie Komisję o swojej decyzji dotyczącej odmowy uznania, a także o jej powodach.

Artykuł 7

Wykazy uznanych związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych

1. Państwa członkowskie sporządzają i aktualizują wykaz związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych uznanych przez ich właściwy organ zgodnie z art. 4 ust. 2 oraz udostępniają go do publicznej wiadomości.
2. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące informacje:
 - a) nazwę, dane kontaktowe oraz adres strony internetowej związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego;
 - b) rasę lub krzyżówkę, w odniesieniu do której zatwierdzono dany program hodowlany;
 - c) w przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych – nazwę i dane kontaktowe związku hodowców, który prowadzi księgę hodowlaną pochodzenia rasy.
3. W wykazie przewidzianym w ust. 1 państwa członkowskie zamieszczają informację o zawieszeniu zatwierdzenia programu hodowlanego nakazanym zgodnie z art. 61 ust. 2 lit. f).
4. Państwa członkowskie niezwłocznie usuwają z wykazu przewidzianego w ust. 1 każdy związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane, w odniesieniu do którego cofnięto uznanie zgodnie z art. 61 ust. 2 lit. g).
5. Komisja może w drodze aktów wykonawczych sporządzić wzory formularzy do przekazywania przez państwa członkowskie do publicznej wiadomości informacji dotyczących wykazu uznanych związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych przewidzianego w ust. 1.

Wspomniane akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 72 ust. 2.

SEKCJA 2

ZATWIERDZANIE PROGRAMÓW HODOWLANYCH

Artykuł 8

Zatwierdzenie programów hodowlanych realizowanych przez związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane

1. Właściwy organ zatwierdza program hodowlany związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego, które uznał zgodnie z art. 4 ust. 2, pod warunkiem że dany związek hodowców lub dane przedsiębiorstwo hodowlane przedłoży wniosek o zatwierdzenie swojego programu hodowlanego, wykazując zgodność z wymogami przewidzianymi w art. 4 ust. 2 lit. c) i określonymi w części 2 załącznika I oraz, w przypadku zwierząt czystorasowych z rodziny koniowatych, w części 3 tego załącznika.
2. Właściwy organ, o którym mowa w art. 4, może zezwolić związkowi hodowców i przedsiębiorstwom hodowlanym na zlecenie stronom trzecim technicznego zarządzania swoją księgą hodowlaną lub rejestrem oraz wykonywania innych zadań związanych z programem hodowlanym, pod warunkiem że:
 - a) dane związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane będą nadal odpowiedzialne wobec właściwego organu za zapewnienie zgodności z wymogami przewidzianymi w art. 4 ust. 2 lit. c);
 - b) nie zaistnieje konflikt interesów między daną stroną trzecią a działalnością gospodarczą hodowców uczestniczących w programie hodowlanym.
3. W celu uwzględnienia różnorodności programów hodowlanych realizowanych przez związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących zmian w wymogach w zakresie zatwierdzania programów hodowlanych, określonych w załączniku I część 2 oraz, w przypadku zwierząt czystorasowych z rodziny koniowatych, w części 3 tego załącznika, zgodnie z art. 71.

Artykuł 9

Powiadamianie o programach hodowlanych realizowanych w państwach członkowskich innych niż państwo, w którym uznano związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane, i zatwierdzenie takich programów

1. Jeżeli zakres programu hodowlanego lub terytorium geograficzne, na którym ma być realizowany, wskazują, iż związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane zamierza realizować go w odniesieniu do zwierząt hodowlanych przebywających w innym państwie członkowskim, właściwy organ, o którym mowa w art. 8 ust. 1:

- a) powiadamia właściwy organ tego innego państwa członkowskiego co najmniej 90 dni kalendarzowych przed planowaną datą rozpoczęcia programu hodowlanego;
 - b) wraz ze wspomnianym powiadomieniem przekazuje właściwemu organowi, o którym mowa w lit. a), kopię wniosku o zatwierdzenie programu hodowlanego przewidzianego w art. 8 ust. 1.
2. Właściwy organ, o którym mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, może w ciągu 90 dni od daty otrzymania powiadomienia, o którym mowa we wspomnianym ustępie, odmówić zatwierdzenia dotyczącego realizacji na jego terytorium programu hodowlanego przez związek hodowców uznany przez właściwy organ, o którym mowa w art. 8 ust. 1, jeśli:
- a) w danym państwie członkowskim realizowany jest już zatwierdzony program hodowlany w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych tej samej rasy;
 - b) zatwierdzenie kolejnego programu hodowlanego doprowadziłoby do podziału populacji zwierząt hodowlanych czystorasowych dostępnych w tym państwie członkowskim do tego stopnia, że zagroziłoby to zachowaniu tej rasy lub jej różnorodności biologicznej.
3. Brak w ciągu 90 dni odpowiedzi właściwego organu, o którym mowa w ust. 1 lit a), na powiadomienie przewidziane w tym ustępie oznacza zatwierdzenie.
4. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane są uznane lub w którym złożyli wniosek o uznanie zgodnie z art. 4, bez zbędnej zwłoki informuje dany związek hodowców lub dane przedsiębiorstwo hodowlane o rezultacie powiadomienia przewidzianego w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu.
5. Jeżeli właściwy organ, o którym mowa w ust. 1 lit. a), zamierza odmówić zatwierdzenia zgodnie z ust. 2, informuje Komisję o swoim zamiarze odmowy zatwierdzenia, przedstawiając uzasadnione wyjaśnienie.

ROZDZIAŁ III

Prawa i obowiązki hodowców, związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych

Artykuł 10

Prawa hodowców uczestniczących w programach hodowlanych zatwierdzonych zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9

1. Jeżeli w regulaminie związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego przewidziano członkostwo, hodowcy mogą ubiegać się o:
 - a) członkostwo w takim związku hodowców lub przedsiębiorstwie hodowlanym;

- b) uczestnictwo w programie hodowlanym w zakresie i na obszarze geograficznym działalności zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9.
2. Jeżeli w regulaminie związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego nie przewidziano członkostwa, hodowcy uczestniczący w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9 mogą ubiegać się o:
- a) wpisanie swoich zwierząt hodowlanych czystorasowych do sekcji głównej księgi hodowlanej założonej dla danej rasy przez związek hodowców zgodnie z art. 17 ust. 1;
 - b) wpisanie swoich zwierząt do sekcji dodatkowej księgi hodowlanej założonej dla danej rasy przez związek hodowców zgodnie z art. 17 ust. 3;
 - c) zarejestrowanie swoich mieszańców świń w rejestrze założonym dla tej krzyżówki przez przedsiębiorstwo hodowlane zgodnie z art. 24;
 - d) uczestnictwo w ocenie wartości użytkowej i ocenie genetycznej zgodnie z art. 27;
 - e) otrzymanie świadectwa zootechnicznego zgodnie z art. 33 ust. 1 i 2.
3. Hodowcy mają prawo wyboru księgi hodowlanej lub rejestru, do których chcą wpisać swoje zwierzęta hodowlane zgodnie z art. 19 i 24.

Artykuł 11

Prawa hodowców kwestionujących decyzję związku hodowców

1. Hodowcy mogą zastosować środki przewidziane w art. 13, jeżeli uważają, że związek hodowców niesłusznie odmówił przyjęcia któregośkolwiek z poniższych wniosków:
- a) wniosku zgodnie z art. 10 ust. 1;
 - b) wniosku o wpisanie zwierzęcia hodowlanego czystorasowego do sekcji głównej księgi hodowlanej, jak przewidziano w art. 19;
 - c) wniosku o wpisanie zwierzęcia do sekcji dodatkowej księgi hodowlanej, jak przewidziano w art. 20 ust. 3;
 - d) dopuszczenia zwierzęcia hodowlanego czystorasowego w celu:
 - (i) hodowli, jak określono w art. 21; lub
 - (ii) sztucznego unasienniania, jak określono w art. 23 ust. 1;
 - e) dopuszczenia zwierzęcia hodowlanego czystorasowego lub jego nasienia do urzędowej oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej, jak przewidziano w art. 23 ust. 2;
 - f) przyjęcia wyników oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej przeprowadzonych zgodnie z art. 27.

2. Hodowcy mogą zastosować środki przewidziane w art. 13, jeżeli uważają, że związek hodowców nie przeprowadził oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej zgodnie z art. 27.

Artykuł 12

Prawa hodowców kwestionujących decyzję przedsiębiorstwa hodowlanego

1. Hodowcy mogą zastosować środki przewidziane w art. 13, jeżeli uważają, że przedsiębiorstwo hodowlane niesłusznie odmówiło przyjęcia któregośkolwiek z poniższych wniosków:
 - a) wniosku o wpisanie mieszańca świni do rejestru, jak przewidziano w art. 24;
 - b) dopuszczenia mieszańca świni w celu sztucznego unasienniania, jak określono w art. 26 ust. 1;
 - c) dopuszczenia mieszańca świni lub jego nasienia do oceny wartości użytkowej, jak określono w art. 26 ust. 2;
 - d) przyjęcia wyników oceny wartości użytkowej przeprowadzonej zgodnie z art. 27.
2. Hodowcy mogą zastosować środki przewidziane w art. 13, jeżeli uważają, że przedsiębiorstwo hodowlane nie przeprowadziło oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej zgodnie z art. 27.

Artykuł 13

Środki dostępne dla hodowców kwestionujących decyzję związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego

1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 i 12, hodowcy mogą:
 - a) uzyskać opinię niezależnego eksperta;
 - b) odwołać się od decyzji o odmowie, o których mowa w art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1, lub od wyników oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej, o których mowa w art. 11 ust. 2 i art. 12 ust. 2, w ciągu 30 dni od daty otrzymania odmowy lub wyników od związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego.
2. W odwołaniu, o którym mowa w ust. 1 lit. b), hodowca opisuje fakty i przyczyny, w miarę możliwości oparte na opinii niezależnego eksperta, o którym mowa w ust. 1 lit. a), na podstawie których uważa, że:
 - a) odmowa związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego jest niezgodna z przepisami art. 19, 21, 23, 27, 28, 30 lub 32; lub
 - b) wyniki oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej nie zostały uzyskane zgodnie z art. 27.

Artykuł 14
Rozstrzygnięcie sporów

1. Jeżeli związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane odrzuci odwołanie hodowcy przewidziane w art. 13 ust. 1 lit. b), powiadamia o tym hodowcę oraz właściwy organ, który uznał dany związek hodowców lub dane przedsiębiorstwo hodowlane zgodnie z art. 4 ust. 2, w ciągu 30 dni od decyzji o odrzuceniu odwołania.
2. Właściwy organ, o którym mowa w art. 8 ust. 1 lub art. 9, może uchylić decyzję związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego, jeśli uzna, że decyzja ta jest niezgodna z przepisami art. 19, 21, 23, 27, 28, 30 lub 32.
3. Państwa członkowskie zapewniają dostępność procedury odwoławczej i zapewniają, by decyzje związane z odwołaniami były wydawane w rozsądnym terminie.

W tym celu właściwy organ może zdecydować o ustanowieniu specjalnego trybunału upoważnionego do anulowania decyzji związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego, jeżeli trybunał taki uzna, że odrzucenie odwołania hodowcy przez dany związek hodowców lub dane przedsiębiorstwo hodowlane było nieuzasadnione.

Artykuł 15
Prawa związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych

1. W odniesieniu do programów hodowlanych zatwierdzonych zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9 związkom hodowców i przedsiębiorstwom hodowlanym przysługują następujące prawa:
 - a) realizacja programu hodowlanego w zakresie i na obszarze geograficznym działalności zdefiniowanych zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. c);
 - b) niezależność pod względem definiowania i realizacji swoich programów hodowlanych, z zastrzeżeniem nadzoru ze strony właściwego organu w odniesieniu do zgodności z art. 4 ust. 2.
2. Związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane, które przewidują członkostwo, mają prawo:
 - a) odrzucić wnioski o członkostwo, jeśli dane zwierzęta hodowlane nie wchodzą w zakres programu hodowlanego lub obszaru geograficznego, o których mowa w art. 4 ust. 2 lit. c) ppkt (ii) i (iii);
 - b) wykluczyć z członkostwa hodowców, którzy nie wypełniają swoich obowiązków określonych w regulaminie wewnętrznym zgodnie z załącznikiem I część 1 pkt 3 lit. e).

Artykuł 16

Obowiązki związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych

1. Związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane, które przewidują członkostwo, określają prawa i obowiązki swoich członków w regulaminie wewnętrznym zgodnie z załącznikiem I część 1 pkt 3 lit. e).
2. W zakresie programu hodowlanego zatwierdzonego zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9 związki hodowców wpisują do swoich ksiąg hodowlanych zwierzęta hodowlane czystorasowe, a przedsiębiorstwa hodowlane wpisują do rejestrów mieszańce świń, które są utrzymywane w gospodarstwach znajdujących się na obszarze geograficznym działalności zdefiniowanym zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. c).
3. Na związkach hodowców i przedsiębiorstwach hodowlanych ciąży główna odpowiedzialność w zakresie zapobiegania sporom oraz w razie potrzeby rozstrzygnięcia sporów, które mogą powstać między hodowcami oraz między hodowcami a związkiem hodowców lub przedsiębiorstwem hodowlanym w trakcie realizacji programów hodowlanych zatwierdzonych zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9, zgodnie z zasadami określonymi na podstawie art. 14 ust. 3 przez państwo członkowskie, w którym doszło do sporu, oraz zasadami określonymi w załączniku I część 1 pkt 3.

ROZDZIAŁ IV

Wpisywanie zwierząt hodowlanych do ksiąg hodowlanych i rejestrów oraz dopuszczanie do hodowli, sztucznego unasienniania i badań

SEKCJA 1

WPISYWANIE ZWIERZĄT HODOWLANYCH CZYSTORASOWYCH DO KSIĄG HODOWLANYCH PROWADZONYCH PRZEZ ZWIĄZKI HODOWCÓW ORAZ DOPUSZCZANIE DO HODOWLI, SZTUCZNEGO UNASIENNIANIA I BADAŃ

Artykuł 17

Struktura ksiąg hodowlanych

1. Księgi hodowlane składają się z sekcji głównej, w której można wpisywać lub rejestrować w celu wpisania zwierzęta hodowlane czystorasowe spełniające wymogi określone w załączniku II część 1 rozdziały I i II.
2. Związki hodowców mogą podzielić sekcję główną na klasy, w których określa się różne kryteria lub procedury dotyczące wpisywania zwierząt hodowlanych czystorasowych do poszczególnych klas w zależności od ich cech.

We wspomnianych kryteriach i procedurach można przewidzieć wymóg, by przed wpisaniem danego zwierzęcia hodowlanego czystorasowego do określonej klasy sekcji głównej poddać je ocenie wartości użytkowej lub ocenie genetycznej, jak

przewidziano w art. 27 lub jak określono w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 28 ust. 1, lub wszelkiej innej ocenie opisanej w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9.

Związki hodowców mogą wprowadzić dalszy podział klas ze względu na płeć i wiek.

3. Oprócz sekcji głównej przewidzianej w ust. 1 niniejszego artykułu związki hodowców mogą również ustanowić w księgach hodowlanych jedną lub więcej sekcji dodatkowych, przeznaczonych dla zwierząt tego samego gatunku, które nie kwalifikują się do wpisania do sekcji głównej, pod warunkiem że zwierzęta te spełniają wymogi art. 20 ust. 1, a w regulaminie związku hodowców zezwala się na wpisanie potomstwa tych zwierząt do sekcji głównej zgodnie z zasadami określonymi w:
 - a) załączniku II część 1 rozdział III pkt 3 – w przypadku samic bydła, świń, owiec i kóz;
 - b) załączniku II część 1 rozdział III pkt 4 – w przypadku samców i samic z rodziny koniowatych.
4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących zmian zasad określonych w załączniku II część 1 rozdział III pkt 3 i 4, na podstawie których potomstwo zwierząt wpisanych do sekcji dodatkowej może zostać wpisane do sekcji głównej, zgodnie z art. 71.

Artykuł 18

Specjalna sekcja w księdze hodowlanej

1. Właściwy organ może zatwierdzić program hodowlany, w ramach którego na zasadzie odstępstwa od art. 17 ust. 2 wymagany jest wpis do specjalnej sekcji księgi hodowlanej w odniesieniu do niektórych hodowlanych czystorasowych świń, owiec i kóz, które:
 - a) zostały wpisane do sekcji głównej księgi hodowlanej prowadzonej dla tej rasy przez związek hodowców w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim;
 - b) posiadają charakterystyczne cechy odróżniające je od populacji tej samej rasy w państwie członkowskim, w którym program hodowlany został zatwierdzony.
2. Państwa członkowskie zamierzające skorzystać z odstępstwa przewidzianego w ust. 1 informują o tym wcześniej Komisję i pozostałe państwa członkowskie oraz przekazują uzasadnione wyjaśnienie.

Artykuł 19

Wpisywanie zwierząt hodowlanych czystorasowych do sekcji głównej

1. Na wniosek hodowców związku hodowców wpisują lub rejestrują w celu wpisania do sekcji głównej wszystkie zwierzęta hodowlane czystorasowe należące do rasy objętej

ich programem hodowlanym, które spełniają wymogi określone w załączniku II część 1.

2. Związki hodowców nie mogą odmówić wpisania zwierzęcia hodowlanego czystorasowego do sekcji głównej swoich ksiąg hodowlanych z takiego powodu, iż zwierzę to jest już wpisane do sekcji głównej księgi hodowlanej tej samej rasy lub, w przypadku programu krzyżowania, innej rasy, założonej przez związek hodowców uznany zgodnie z art. 4 ust. 2 w innym państwie członkowskim lub przez podmiot zajmujący się hodowlą zgodnie z art. 36 ust. 1 w państwie trzecim.
3. Jeżeli sekcja główna jest podzielona na klasy, zwierzęta hodowlane czystorasowe spełniające kryteria umożliwiające wpisanie ich do sekcji głównej są wpisywane przez związek hodowców w klasie odpowiadającej cechom tych zwierząt hodowlanych czystorasowych, bez dyskryminacji ze względu na ich pochodzenie z innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego.
4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących zmian wymogów w zakresie wpisywania zwierząt hodowlanych czystorasowych do sekcji głównej ksiąg hodowlanych, określonych w załączniku II część 1 rozdziały I i II, zgodnie z art. 71.

Artykuł 20

Wpisywanie zwierząt do sekcji dodatkowych

1. Na wniosek hodowców związki hodowców wpisują do odpowiedniej sekcji dodatkowej przewidzianej w art. 17 ust. 3 zwierzęta gatunków objętych ich programem hodowlanym, które nie kwalifikują się do wpisania do sekcji głównej, pod warunkiem że zwierzęta te spełniają warunki określone w załączniku II część 1 rozdział III pkt 1 i 2.
2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących zmian warunków wpisywania zwierząt do sekcji dodatkowych ksiąg hodowlanych, określonych w załączniku II część 1 rozdział III, zgodnie z art. 71.

Artykuł 21

Dopuszczanie zwierząt hodowlanych czystorasowych do hodowli

1. Związki hodowców nie wykluczają ze względów zootechnicznych lub genealogicznych innych niż względy wynikające z zastosowania art. 19 wykorzystania zwierząt hodowlanych czystorasowych wpisanych do sekcji głównej ich ksiąg hodowlanych do hodowli z zastosowaniem następujących technik rozrodu:
 - a) krycia naturalnego;
 - b) pobrania i wykorzystania do celów hodowli oocytów i zarodków;
 - c) pobrania nasienia od zwierząt hodowlanych, które przeszły w stosownych przypadkach ocenę wartości użytkowej i ocenę genetyczną zgodnie z art. 27 lub ocenę wartości użytkowej i ocenę genetyczną określone w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 28 ust. 1;

- d) sztucznego unasienniania z wykorzystaniem nasienia, o którym mowa w lit. c);
 - e) produkcji *in vitro* i wykorzystania do celów hodowlanych zarodków wytworzonych z oocytów, o których mowa w lit. b), i poczętych w wyniku wykorzystania nasienia, o którym mowa w lit. c).
2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 71, dotyczących kryteriów:
- a) dopuszczania przez związki hodowców zwierząt hodowlanych czystorasowych do hodowli;
 - b) pobierania i stosowania materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu pozyskanego od zwierząt hodowlanych czystorasowych do celów hodowli.

Artykuł 22

Metody sprawdzania tożsamości

1. Związki hodowców wymagają, by zwierzęta hodowlane czystorasowe gatunków bydła i samce hodowlane czystorasowe owiec i kóz ras mlecznych były identyfikowane poprzez analizę grupy krwi lub inną stosowną metodę zapewniającą co najmniej ten sam poziom pewności, jeżeli zwierzęta te są wykorzystywane do:
- a) pobierania nasienia do sztucznego unasienniania;
 - b) pobierania oocytów i zarodków.
2. Uwzględniając postęp techniczny i zalecenia europejskich ośrodków referencyjnych, o których mowa w art. 31, Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – zatwierdzić, na wniosek państwa członkowskiego lub europejskiego zrzeszenia związków hodowców zwierząt czystorasowych przedmiotowych gatunków, metody sprawdzania tożsamości zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków bydła oraz samców hodowlanych czystorasowych owiec i kóz ras mlecznych, zapewniające co najmniej ten sam poziom pewności co analiza grupy krwi tych zwierząt hodowlanych czystorasowych.

Wspomniane akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 72 ust. 2.

Artykuł 23

Dopuszczanie nasienia do celów sztucznego unasienniania i zapładniania *in vitro* oocytów oraz dopuszczanie zwierząt hodowlanych czystorasowych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu do badań

1. Związki hodowców nie zakazują wykorzystywania nasienia do sztucznego unasienniania samic hodowlanych czystorasowych lub zapładniania *in vitro* oocytów pobranych od samic hodowlanych czystorasowych, pod warunkiem że nasienie to pobrano od dawców będących zwierzętami hodowlanymi czystorasowymi:

- a) gatunków bydła, świń, owiec i kóz, dopuszczonymi do pobrania nasienia w celu sztucznego unasienniania lub zapłodnienia *in vitro* oocytów w państwie członkowskim na podstawie oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej przeprowadzonych zgodnie z art. 27 i załącznikiem III;
 - b) gatunków z rodziny koniowatych, dopuszczonymi do pobrania nasienia w celu sztucznego unasienniania lub zapłodnienia *in vitro* oocytów na podstawie programu hodowlanego zatwierdzonego zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9.
2. Zwierzęta hodowlane czystorasowe i ich materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu, wpisane do sekcji głównej księgi hodowlanej założonej przez związek hodowców uznany w jednym państwie członkowskim, są dopuszczane do celów oceny wartości użytkowej i, w stosownych przypadkach, do oceny genetycznej przez związek hodowców realizujący program hodowlany dla tej samej rasy w innym państwie członkowskim na tych samych warunkach i z zastosowaniem tych samych ograniczeń ilościowych, które są stosowane w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu wpisanych do księgi hodowlanej założonej dla tej samej rasy przez związek hodowców uznany w państwie członkowskim, w którym wspomniana ocena wartości użytkowej i ocena genetyczna mają zostać przeprowadzone zgodnie z art. 27.
3. Do celów ust. 1 i 2 materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu pochodzący od zwierząt hodowlanych czystorasowych, o którym mowa w tych ustępach, jest pobierany, poddawany obróbce i przechowywany przez centrum pozyskiwania lub przechowywania nasienia lub przez zespół pozyskiwania lub produkcji zarodków urzędowo zatwierdzone do handlu wewnątrzunijnego tymi towarami zgodnie z przepisami Unii dotyczącymi zdrowia zwierząt.
4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 71, dotyczących warunków dopuszczania:
- a) zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków z rodziny koniowatych niektórych ras do sztucznego unasienniania i zapłodnienia *in vitro* oocytów;
 - b) zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków z rodziny koniowatych niektórych ras i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu w celu przeprowadzenia oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej.

SEKCJA 2
WPISYWANIE MIESZAŃCÓW ŚWIŃ DO REJESTRÓW PROWADZONYCH PRZEZ
PRZEDSIĘBIORSTWA HODOWLANE I DOPUSZCZANIE DO HODOWLI,
SZTUCZNEGO UNASIENNIA I BADAŃ

Artykuł 24

Wpisywanie mieszańców świń do rejestrów

1. W stosownych przypadkach na wniosek swoich członków przedsiębiorstwa hodowlane wpisują do swojego rejestru każdego mieszańca świni tej samej krzyżówki, który spełnia wymogi określone w załączniku II część 2.
2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących zmian wymogów w zakresie wpisywania mieszańców świń do rejestrów, określonych w załączniku II część 2, zgodnie z art. 71.

Artykuł 25

Dopuszczanie mieszańców świń do hodowli

1. Przedsiębiorstwa hodowlane nie wykluczają ze względów zootechnicznych lub genealogicznych innych niż względy wynikające z zastosowania art. 27 wykorzystania mieszańców świń wpisanych do ich rejestrów do hodowli z zastosowaniem następujących technik rozrodu:
 - a) krycia naturalnego;
 - b) pobrania i wykorzystania do celów hodowli oocytów i zarodków;
 - c) pobrania i wykorzystania nasienia od zwierząt hodowlanych, które przeszły ocenę wartości użytkowej i ocenę genetyczną zgodnie z art. 27 lub ocenę wartości użytkowej i ocenę genetyczną określone w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 28 ust. 1;
 - d) sztucznego unasienniania z wykorzystaniem nasienia, o którym mowa w lit. c);
 - e) produkcji *in vitro* i wykorzystania do celów hodowlanych zarodków wytworzonych z oocytów, o których mowa w lit. b), i poczętych w wyniku wykorzystania nasienia, o którym mowa w lit. c).
2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 71, dotyczących kryteriów:
 - a) dopuszczania przez przedsiębiorstwa hodowlane mieszańców świń do hodowli;
 - b) pobierania i wykorzystywania nasienia, oocytów lub zarodków mieszańców świń do celów hodowlanych.

Artykuł 26

Dopuszczanie mieszańców świń do sztucznego unasienniania i badań

1. Przedsiębiorstwa hodowlane nie zakazują wykorzystywania nasienia do sztucznego unasienniania lub zapładniania *in vitro* oocytów pobranych od samic mieszańców świń, pod warunkiem że nasienie to pobrano od dawców będących mieszańcami świń, których linia została poddana ocenie wartości użytkowej i ocenie genetycznej zgodnie z art. 27 i załącznikiem III.
2. Samce mieszańców świń i ich nasienie, wpisane do rejestru założonego przez przedsiębiorstwo hodowlane uznane w jednym państwie członkowskim, są dopuszczane przez przedsiębiorstwo hodowlane realizujące program hodowlany dla tej samej krzyżówki w innym państwie członkowskim do oceny wartości użytkowej oraz w stosownych przypadkach do oceny genetycznej, na tych samych warunkach i z zastosowaniem tych samych ograniczeń ilościowych, które są stosowane w odniesieniu do samców mieszańców świń i ich nasienia wpisanych do rejestru założonego dla tej samej krzyżówki przez przedsiębiorstwo hodowlane uznane w państwie członkowskim, w którym ma zostać przeprowadzona ocena wartości użytkowej i ocena genetyczna zgodnie z art. 27.
3. Do celów ust. 1 i 2 nasienie, o którym mowa w tych ustępach, jest pobierane, poddawane obróbce i przechowywane przez centrum pozyskiwania lub przechowywania nasienia urzędowo zatwierdzone do handlu wewnątrzunijnego tymi towarami zgodnie z przepisami Unii dotyczącymi zdrowia zwierząt.
4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących warunków dopuszczania mieszańców świń do sztucznego unasienniania i badań, zgodnie z art. 71.

ROZDZIAŁ V

Ocena wartości użytkowej, ocena genetyczna i świadectwa zootechniczne

Artykuł 27

Metody oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej

1. Jeżeli program hodowlany zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9 wymaga przeprowadzenia oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej w celu zaklasyfikowania zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków bydła, świń, owiec i kóz w księgach hodowlanych oraz w celu dopuszczenia do hodowli samców hodowlanych tych gatunków oraz ich nasienia, związki hodowców zapewniają przeprowadzenie takiej oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zgodnie z następującymi zasadami określonymi w załączniku III:
 - a) w odniesieniu bydła hodowlanego czystorasowego – w części 1;
 - b) w odniesieniu do świń hodowlanych czystorasowych – w części 2 rozdział I i w części 2 rozdział II pkt 1;

- c) w odniesieniu do owiec i kóz hodowlanych czystorasowych – w części 3.
2. Jeżeli program hodowlany zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9 wymaga przeprowadzenia oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej w celu zaklasyfikowania zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych w księgach hodowlanych oraz w celu dopuszczenia do hodowli samców hodowlanych z rodziny koniowatych oraz ich nasienia, związki hodowców zapewniają przeprowadzenie takiej oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zgodnie z następującymi zasadami określonymi w załączniku I:
- a) część 2 pkt 1 lit. e);
- b) część 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) i lit. b) ppkt (i) oraz pkt 2 lit. b);
3. Jeżeli program hodowlany zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9 wymaga przeprowadzenia oceny genetycznej w celu zaklasyfikowania mieszańców świń w rejestrach oraz w celu dopuszczenia do hodowli samców mieszańców świń oraz ich nasienia, przedsiębiorstwa hodowlane zapewniają przeprowadzenie oceny genetycznej zgodnie z zasadami określonymi w załączniku III część 2 rozdział II pkt 2.

Artykuł 28

Przekazane uprawnienia i uprawnienia wykonawcze dotyczące wymogów
w zakresie oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej

1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 71, dotyczących zasad oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej oraz w stosownych przypadkach dotyczących zmiany załącznika III w celu uwzględnienia:
- a) postępu naukowego;
- b) rozwoju technicznego;
- c) funkcjonowania rynku wewnętrznego; lub
- d) potrzeby ochrony wartościowych zasobów genetycznych.
2. W świetle opinii niezależnego eksperta, o której mowa w art. 13 ust. 1 lit. a), Komisja może w drodze aktu wykonawczego ustanowić jednolite zasady dotyczące oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej oraz interpretacji ich wyników.

Wspomniane akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 72 ust. 2.

Artykuł 29

Instytucje wyznaczone do przeprowadzania oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej

1. Jeśli jest to niezbędne do realizacji programu hodowlanego zatwierdzonego zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9, związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane wyznaczają instytucję, która przeprowadza ocenę wartości użytkowej i ocenę genetyczną zwierząt hodowlanych przewidziane w art. 27.

2. Instytucje przewidziane w ust. 1 mogą:
 - a) działać jako wyspecjalizowane jednostki podlegające związkowi hodowców lub przedsiębiorstwu hodowlanemu; albo
 - b) być upoważnione przez właściwy organ, który zatwierdził program hodowlany.
3. Związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane prowadzą aktualny wykaz instytucji wyznaczonych przez siebie zgodnie z ust. 1 i udostępniają go do publicznej wiadomości.

Artykuł 30

Obowiązki instytucji wyznaczonych zgodnie z art. 29 ust. 1

1. Instytucje wyznaczone przez związki hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlane, jak przewidziano w art. 29 ust. 1, przekazują na wniosek właściwego organu następujące informacje:
 - a) zapis wszystkich danych dotyczących przeprowadzonych ocen wartości użytkowej;
 - b) dane identyfikacyjne wyznaczającego związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego oraz właściwego organu, o którym mowa w art. 29 ust. 2 lit. b);
 - c) szczegółowe informacje dotyczące metod zapisu cech;
 - d) szczegółowe informacje dotyczące metodyki oceny wartości użytkowej wykorzystywanej do analizy wyników oceny wartości użytkowej;
 - e) szczegółowe informacje dotyczące metody statystycznej wykorzystywanej do analizy wyników oceny wartości użytkowej dla każdej ocenianej cechy;
 - f) szczegółowe informacje dotyczące parametrów genetycznych stosowanych dla każdej ocenianej cechy.
2. Instytucje wyznaczone przez związki hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlane, jak przewidziano w art. 29 ust. 1, udostępniają do wiadomości publicznej i aktualizują wyniki ocen genetycznych zwierząt hodowlanych, których nasienie jest wykorzystywane do sztucznego unasienniania.

Artykuł 31

Wyznaczenie ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej

1. Komisja w drodze aktów wykonawczych wyznacza ośrodki referencyjne Unii Europejskiej odpowiedzialne za współpracę ze związkami hodowców w zakresie ujednolicania metod oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej bydła hodowlanego czystorasowego.

Wspomniane akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 72 ust. 2.

2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych wyznaczyć ośrodki referencyjne Unii Europejskiej odpowiedzialne za harmonizację metod oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych innych niż bydło.

Wspomniane akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 72 ust. 2.

Artykuł 32

Wymogi dotyczące ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej, ich obowiązki i funkcje

1. Ośrodki referencyjne Unii Europejskiej wyznaczone zgodnie z art. 31:
 - a) spełniają wymogi określone w załączniku IV pkt 1;
 - b) wykonują obowiązki i funkcje określone w załączniku IV pkt 2;
 - c) współpracują ze związkami hodowców i instytucjami wyznaczonymi przez związki hodowców zgodnie z art. 29 ust. 1 w celu ułatwienia jednolitego stosowania metod oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych, jak określono w art. 27.
2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 71, dotyczących zmian:
 - a) wymogów dotyczących ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej określonych w załączniku IV pkt 1;
 - b) obowiązków i funkcji ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej określonych w załączniku IV pkt 2.

W aktach delegowanych przewidzianych w ust. 2 należy uwzględnić gatunki zwierząt hodowlanych czystorasowych, w odniesieniu do których metody oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej mają zostać ujednocnione, a także postęp naukowy i techniczny w zakresie oceny genetycznej.

3. Komisja może przeprowadzić audyty w ośrodkach referencyjnych Unii Europejskiej wyznaczonych zgodnie z art. 31 ust. 1 lub 2 w celu sprawdzenia, czy:
 - a) spełniają wymogi określone w załączniku IV pkt 1;
 - b) wykonują obowiązki i funkcje określone w załączniku IV pkt 2.

Jeżeli audyty takie wykażą, że ośrodek referencyjny Unii Europejskiej nie wykonuje swoich funkcji i obowiązków określonych w załączniku IV pkt 2, Komisja może zmniejszyć wkład finansowy Unii przyznany zgodnie z art. 31 decyzji Rady 2009/470/WE lub cofnąć wyznaczenie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 72 ust. 2.

Artykuł 33

Wydawanie, treść i format świadectw zootechnicznych

dla wewnątrzunijnego handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym
wykorzystywanym do rozrodu

1. Do celów wpisania zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu do ksiąg hodowlanych lub rejestrów związku hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane wydają świadectwa zootechniczne, które:
 - a) zawierają informacje określone w załączniku V;
 - b) są zgodne z odpowiednimi wzorami formularzy świadectw zootechnicznych przewidzianymi w aktach wykonawczych przyjętych na podstawie ust. 4.
2. Związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane przeprowadzające ocenę wartości użytkowej i ocenę genetyczną zgodnie ze swoim programem hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9 podają w świadectwie zootechnicznym wydanym dla zwierzęcia hodowlanego lub jego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu:
 - a) wszystkie dostępne wyniki ocen wartości użytkowej;
 - b) aktualne wyniki oceny genetycznej;
 - c) wszystkie szczególne cechy genetyczne i wady genetyczne danego zwierzęcia oraz jego rodziców i dziadków zgodnie z wymogami zatwierzonego programu hodowlanego.
3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących informacji wymaganych zgodnie z ust. 1 lit. a) oraz w stosownych przypadkach dotyczących zmian treści świadectw zootechnicznych przewidzianych w załączniku V, zgodnie z art. 71.
4. Komisja w drodze aktów wykonawczych sporządza wzory formularzy świadectw zootechnicznych dla zwierząt hodowlanych, ich nasienia, oocytów i zarodków.

Wspomniane akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 72 ust. 2.

Artykuł 34

Odstępstwa w kwestii wydawania, treści i formatu świadectw zootechnicznych
dla wewnątrzunijnego handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym
wykorzystywanym do rozrodu

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 33 ust. 1 właściwe organy mogą zezwolić, by:
 - a) świadectwa zootechniczne były wydawane przez centra pozyskiwania nasienia i zespoły pozyskiwania lub produkcji zarodków zatwierdzone do celów handlu tym materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu zgodnie z przepisami Unii dotyczącymi zdrowia zwierząt;
 - b) informacje, które zgodnie z wymogami mają zostać włączone do świadectwa zootechnicznego, zostały zawarte w innych dokumentach towarzyszących

zwierzętom hodowlanym czystorasowym gatunków bydła, hodowlanym czystorasowym świniom, owcom lub kozom oraz mieszańcom świń, pod warunkiem że związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane prowadzące księgę hodowlaną lub rejestr poświadczą treść tych innych dokumentów zgodnie z załącznikiem V część 1 pkt 2;

- c) informacje, które zgodnie z wymogami mają zostać włączone do świadectwa zootechnicznego, zostały zawarte w dokumencie identyfikacyjnym wydanym przez związek hodowców zgodnie z przepisami Unii dotyczącymi zdrowia zwierząt w zakresie identyfikacji zwierząt z rodziny koniowatych.
2. Na zasadzie odstępstwa od art. 33 ust. 2 lit. b), jeśli wyniki oceny genetycznej są publicznie dostępne w internecie, związki hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlane mogą w danym świadectwie zootechnicznym odesłać do strony internetowej, na której wyniki te zostały udostępnione.

ROZDZIAŁ VI

Zootechniczne i genealogiczne zasady dotyczące handlu zwierzętami hodowlanymi czystorasowymi innych gatunków

Artykuł 35

Przekazane uprawnienia i uprawnienia wykonawcze dotyczące zootechnicznych i genealogicznych zasad handlu zwierzętami hodowlanymi czystorasowymi, o których mowa w art. 2 lit. i) ppkt (iii),
i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu

1. Jeżeli jest to konieczne dla funkcjonowania rynku wewnętrznego albo dla ochrony wartościowych zasobów genetycznych, Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 71, dotyczących zootechnicznych i genealogicznych zasad handlu zwierzętami hodowlanymi czystorasowymi, o których mowa w art. 2 lit. i) ppkt (iii), i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu, w zakresie:
 - a) uznawania związków hodowców;
 - b) zatwierdzania programów hodowlanych;
 - c) warunków wpisywania tych zwierząt hodowlanych czystorasowych do ksiąg hodowlanych;
 - d) dopuszczania tych zwierząt hodowlanych czystorasowych przez związki hodowców do hodowli, sztucznego unasienniania oraz pobierania i stosowania ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
 - e) metod oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej w odniesieniu do tych zwierząt hodowlanych czystorasowych;

- f) informacji, które należy zawrzeć w świadectwach zootechnicznych, które muszą towarzyszyć tym zwierzętom hodowlanym czystorasowym.
2. W zakresie, w jakim Komisja przyjęła akty delegowane, o których mowa w ust. 1, Komisja sporządza, w drodze aktów wykonawczych, wzory formularzy świadectw zootechnicznych, o których mowa w ust. 1 lit. f) niniejszego artykułu, dla zwierząt hodowlanych czystorasowych, o których mowa w art. 2 lit. i) ppkt (iii), ich nasienia, oocytów i zarodków.

Wspomniane akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 72 ust. 2.

ROZDZIAŁ VII

Przywóz z państw trzecich

Artykuł 36

Podmioty zajmujące się hodowlą

1. Na wniosek hodowcy związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlane wpisują do swoich ksiąg hodowlanych lub rejestrów wszystkie zwierzęta hodowlane przywożone do Unii i potomstwo wytworzone z materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu przywożonego do Unii, pod warunkiem że dane zwierzęta hodowlane lub dawcy materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu zostali wpisani do księgi hodowlanej lub rejestru podmiotu zajmującego się hodowlą w państwie trzecim, który:
- a) spełnia kryteria umieszczenia w wykazie podmiotów zajmujących się hodowlą, przewidziane w art. 37;
 - b) został włączony do wykazu podmiotów zajmujących się hodowlą, przekazanego Komisji przez państwo trzecie pochodzenia danych zwierząt hodowlanych lub ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu.
2. Komisja prowadzi, aktualizuje i publikuje wykazy podmiotów zajmujących się hodowlą w państwach trzecich, o których to wykazach mowa w ust. 1 lit. b).

Artykuł 37

Kryteria umieszczania w wykazie podmiotów zajmujących się hodowlą

1. Komisja włącza do wykazu przewidzianego w art. 36 ust. 2 jedynie podmioty zajmujące się hodowlą, w odniesieniu do których otrzymała od urzędowych służb danego państwa trzeciego dokumentację wykazującą, że podmioty zajmujące się hodowlą, o których włączenie do wykazu wnosi to państwo trzecie, spełniają następujące wymogi:
- a) realizują programy hodowlane, które są równoważne z programami hodowlanymi realizowanymi dla tej samej rasy lub krzyżówki przez związki hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlane w odniesieniu do:

- (i) zasad mających zastosowanie do wpisywania zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu do ksiąg hodowlanych lub rejestrów;
 - (ii) zasad mających zastosowanie do dopuszczania zwierząt hodowlanych do celów hodowlanych;
 - (iii) zasad mających zastosowanie do wykorzystywania materiału biologicznego zwierząt hodowlanych wykorzystywanego do rozrodu do badań i hodowli;
 - (iv) metod stosowanych do oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej;
- b) są nadzorowane i kontrolowane przez urzędowe służby w danym państwie trzecim, które mają uprawnienia niezbędne do egzekwowania stosowania zasad równoważnych z zasadami przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu, dotyczących:
- (i) uznawania związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych;
 - (ii) zatwierdzania ich programów hodowlanych;
 - (iii) wpisywania zwierząt hodowlanych czystorasowych do ksiąg hodowlanych i wpisywania mieszańców świń do rejestrów;
 - (iv) metod oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej.
2. Komisja włącza do wykazu przewidzianego w art. 36 ust. 2 jedynie podmioty zajmujące się hodowlą z państw trzecich, w odniesieniu do których otrzymała od urzędowych służb danego państwa trzeciego, o których mowa w ust. 1, dokumentację wykazującą, że podmioty zajmujące się hodowlą, o których włączenie do wykazu wnosi to państwo trzecie, posiadają regulamin wewnętrzny zapewniający, by:
- a) zwierzęta hodowlane czystorasowe wpisane do ksiąg hodowlanych przez związki hodowców były wpisywane lub kwalifikowały się do wpisania bez dyskryminowania w księgach hodowlanych tej samej rasy założonych przez podmioty zajmujące się hodowlą w tym państwie trzecim;
 - b) mieszańce świń wpisane do rejestru przez przedsiębiorstwa hodowlane były rejestrowane lub kwalifikowały się do zarejestrowania bez dyskryminacji w rejestrach tej samej krzyżówki założonych przez podmioty zajmujące się hodowlą w tym państwie trzecim.

Artykuł 38

Umowy o równoważności

1. Komisja może w drodze aktów wykonawczych uznać, że środki stosowane w państwie trzecim są równoważne ze środkami wymaganymi przez przepisy zootechniczne Unii w odniesieniu do:

- a) uznawania i nadzorowania związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych przewidzianych w art. 4 lub określonych w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 35 ust. 1;
- b) zatwierdzania programów hodowlanych związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych przewidzianego w art. 8 ust. 1 lub określonego w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 35 ust. 1;
- c) wpisywania zwierząt hodowlanych do ksiąg hodowlanych i rejestrów przewidzianego w art. 19 i 24 lub określonego w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 35 ust. 1;
- d) dopuszczania zwierząt hodowlanych do hodowli przewidzianego w art. 21 i 25 lub określonego w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 35 ust. 1;
- e) wykorzystywania materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu do celów hodowli przewidzianego w art. 23 ust. 1 lub określonego w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 35 ust. 1;
- f) wykorzystywania nasienia do badań przewidzianych w art. 23 ust. 2 lub określonych w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 35 ust. 1;
- g) oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej przewidzianych w art. 27 lub określonych w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 35 ust. 1.

Wspomniane akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 72 ust. 2.

- 2. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1, są przyjmowane na podstawie:
 - a) dogłębnej analizy informacji i danych przedstawionych przez zainteresowane państwo trzecie na podstawie art. 37 ust. 1;
 - b) w stosownych przypadkach – zadowalającego wyniku kontroli przeprowadzonej zgodnie z art. 67.
- 3. W aktach wykonawczych, o których mowa w ust. 1, można określić warunki regulujące wprowadzanie na terytorium Unii zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu z danego państwa trzeciego; akty te mogą obejmować:
 - a) charakter i treść świadectw zootechnicznych lub dokumentów zgodnie z wymogami określonymi w załączniku V, które muszą towarzyszyć zwierzętom hodowlanym lub ich materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu;
 - b) szczegółowe wymogi mające zastosowanie do wprowadzania na terytorium Unii zwierząt hodowlanych lub ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu oraz kontroli urzędowych, jakie należy przeprowadzić w momencie wprowadzania na terytorium Unii;

- c) w stosownych przypadkach – procedury sporządzania i zmieniania wykazów podmiotów zajmujących się hodowlą w zainteresowanym państwie trzecim, z którego dopuszczone jest wprowadzanie na terytorium Unii zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu.
4. Komisja w drodze aktów wykonawczych niezwłocznie uchyla akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1, jeżeli jakikolwiek warunek uznawania równoważności gwarancji ustanowionych w momencie przyjmowania tych aktów przestaje być spełniony.

Wspomniane akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 72 ust. 2.

Artykuł 39

Zootechniczne warunki dotyczące przywozu do Unii
zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu

1. Hodowcy mogą przywozić do Unii zwierzęta hodowlane i ich materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu wpisane do księgi hodowlanej lub rejestru podmiotu zajmującego się hodowlą wymienionego w wykazie ustanowionym zgodnie z art. 36 ust. 2 lub art. 7, jeżeli stwierdzono równoważność zgodnie z art. 38 ust. 1, którym to zwierzętom lub materiałowi towarzyszy świadectwo zootechniczne, jak przewidziano w art. 40, i które spełniają następujące warunki dodatkowe:
- a) zwierzętom hodowlanym towarzyszy dowód, że mają zostać wpisane do księgi hodowlanej związku hodowców lub do rejestru przedsiębiorstwa hodowlanego;
 - b) nasienie:
 - (i) zostało pobrane od zwierząt hodowlanych, które poddano ocenie wartości użytkowej i ocenie genetycznej zgodnie z załącznikiem III, w przypadkach gdy takie badanie i ocena są wymagane na mocy art. 27 ust. 1; lub
 - (ii) jest przywożone w ilościach niezbędnych do przeprowadzenia oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej, jak przewidziano w art. 23 ust. 2;
 - c) oocyty i zarodki zostały pobrane od zwierząt hodowlanych lub wytworzone w wyniku pobrania od zwierząt hodowlanych, które poddano ocenie wartości użytkowej i ocenie genetycznej zgodnie z załącznikiem III, w przypadku gdy takie badanie i ocena są wymagane na mocy art. 27 ust. 1.
2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących zootechnicznych i genealogicznych zasad przywozu do Unii zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu w celu uwzględnienia szczególnej sytuacji zootechnicznej w państwie trzecim pochodzenia zwierzęcia hodowlanego, zgodnie z art. 71.

Artykuł 40

Wydawanie, treść i format świadectw zootechnicznych dla przywozu do Unii zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu

1. Do celu wpisania zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu do ksiąg hodowlanych lub rejestrów świadectwa zootechniczne, o których mowa w art. 39 ust. 1:
 - a) są wydawane przez podmiot zajmujący się hodowlą wymieniony w wykazie zgodnie z art. 36 ust. 2;
 - b) zawierają informacje określone w załączniku V;
 - c) są sporządzane zgodnie ze wzorem formularza świadectwa zootechnicznego przewidzianego w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie ust. 2.
2. Komisja w drodze aktów wykonawczych sporządza wzory formularzy świadectw zootechnicznych dla przywozu do Unii zwierząt hodowlanych, ich nasienia, oocytów i zarodków.

Wspomniane akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 72 ust. 2.

Artykuł 41

Odstępstwa w kwestii wydawania, treści i formatu świadectw zootechnicznych dla przywozu do Unii zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 40 ust. 1 lit. a) materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu może towarzyszyć świadectwo zootechniczne wydane w imieniu podmiotu zajmującego się hodowlą, o którym mowa w art. 40 ust. 1 lit. a), przez centra pozyskiwania nasienia lub zespoły pozyskiwania lub produkcji zarodków zatwierdzone do celów przywozu do Unii wspomnianego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu zgodnie z przepisami Unii dotyczącymi zdrowia zwierząt.
2. Na zasadzie odstępstwa od art. 40 ust. 1 lit. b) informacje, które zgodnie z wymogami mają zostać włączone do świadectwa zootechnicznego, mogą:
 - a) zostać zawarte w innych dokumentach towarzyszących zwierzęciu hodowlanemu lub jego materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu, pod warunkiem że podmiot zajmujący się hodowlą prowadzący daną księgę hodowlaną lub rejestr poświadczył treść tych dokumentów zgodnie z załącznikiem V część 1 pkt 2;
 - b) mieć postać odniesienia do strony internetowej, na której wyniki te są dostępne, pod warunkiem że wyniki oceny genetycznej są publicznie dostępne w internecie.

Artykuł 42

Kontrole zootechniczne zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu przywożonych do Unii

1. Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole zootechniczne przesyłek zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu przywożonych do Unii z państw trzecich w punktach kontroli granicznej, w których przeprowadza się kontrole dokumentów, kontrole tożsamości i kontrole fizyczne zgodnie z art. 42 rozporządzenia (UE) nr [...] [*COM/2013/0265 final - 2013/0140 (COD)*].
2. Do celów ust. 1 importerzy zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu okazują urzędnikowi przeprowadzającemu kontrole dokumentów, kontrole tożsamości i kontrole fizyczne, o których mowa w ust. 1, świadectwo zootechniczne, które musi towarzyszyć przesyłce zgodnie z art. 39 ust. 1.

Artykuł 43

Warunki wpisywania do ksiąg hodowlanych zwierząt hodowlanych czystorasowych przywożonych do Unii

1. Związki hodowców wpisują do sekcji głównej swoich ksiąg hodowlanych zwierzęta hodowlane czystorasowe:
 - a) przywiezione do Unii zgodnie z art. 39 ust. 1 lit. a);
 - b) urodzone w państwie członkowskim w wyniku wspomaganego rozrodu z wykorzystaniem:
 - (i) nasienia przywiezionego zgodnie z art. 39 ust. 1 lit. b);
 - (ii) oocytów lub zarodków przywiezionych zgodnie z art. 39 ust. 1 lit. c).
2. Związki hodowców mogą wpisywać do sekcji głównej swoich ksiąg hodowlanych zwierzęta hodowlane czystorasowe przywiezione do Unii, które spełniają normy określone dla danej rasy w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9, pod warunkiem że:
 - a) podmiot zajmujący się hodowlą spełnia kryteria umieszczenia w wykazie podmiotów zajmujących się hodowlą przewidziane w art. 37;
 - b) wpisywanie takich zwierząt hodowlanych czystorasowych do sekcji głównej danej księgi hodowlanej jest przewidziane w zatwierdzonym programie hodowlanym;
 - c) zwierzętom hodowlanym czystorasowym towarzyszy świadectwo zootechniczne:
 - (i) wydane przez podmiot zajmujący się hodowlą, o którym mowa w lit. a);

- (ii) zawierające informacje określone w załączniku V.

Artykuł 44

Warunki wpisywania do rejestrów mieszańców świń przywożonych do Unii

1. Przedsiębiorstwa hodowlane wpisują do swoich rejestrów mieszańce świń:
 - a) przywiezione do Unii zgodnie z art. 39 ust. 1 lit. a);
 - b) urodzone w państwie członkowskim w wyniku wspomaganego rozrodu z wykorzystaniem:
 - (i) nasienia przywiezionego zgodnie z art. 39 ust. 1 lit. b);
 - (ii) oocytów lub zarodków przywiezionych zgodnie z art. 39 ust. 1 lit. c).
2. Przedsiębiorstwa hodowlane mogą wpisywać do swoich rejestrów mieszańce świń przywiezione do Unii, które spełniają normy określone dla danej krzyżówki w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9, pod warunkiem że:
 - a) podmiot zajmujący się hodowlą mający swą siedzibę w państwie trzecim spełnia wymogi art. 37;
 - b) wpisywanie takich mieszańców świń do rejestru jest przewidziane w zatwierdzonym programie hodowlanym.

ROZDZIAŁ VIII

Zootechniczne i genealogiczne warunki dotyczące przywozu do Unii zwierząt hodowlanych czystorasowych innych gatunków

Artykuł 45

Przekazane uprawnienia i uprawnienia wykonawcze dotyczące zootechnicznych i genealogicznych zasad przywozu do Unii zwierząt hodowlanych czystorasowych, o których mowa w art. 2 lit. i) ppkt (iii), i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu

1. Jeżeli jest to konieczne dla funkcjonowania rynku wewnętrznego albo dla ochrony wartościowych zasobów genetycznych, Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 71, dotyczących szczegółowych zasad przywozu do Unii zwierząt hodowlanych czystorasowych, o których mowa w art. 2 lit. i) ppkt (iii), i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, w zakresie:
 - a) włączania do wykazu podmiotów zajmujących się hodowlą;
 - b) warunków wpisywania tych zwierząt czystorasowych do ksiąg hodowlanych założonych przez związki hodowców;

- c) dopuszczania tych zwierząt hodowlanych czystorasowych przez związki hodowców do hodowli, sztucznego unasienniania oraz pobierania i stosowania ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
 - d) metod oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej tych zwierząt czystorasowych;
 - e) najważniejszych informacji, które należy zawrzeć w świadectwach zootechnicznych, które muszą towarzyszyć tym zwierzętom hodowlanym czystorasowym i ich materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu.
2. W zakresie, w jakim Komisja przyjęła akty delegowane, o których mowa w ust. 1, Komisja sporządza, w drodze aktów wykonawczych, wzory formularzy świadectw zootechnicznych, o których mowa w ust. 1 lit. f), dla zwierząt hodowlanych czystorasowych, o których mowa w art. 2 lit. i) ppkt (iii), ich nasienia, oocytów i zarodków.

Wspomniane akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 72 ust. 2.

ROZDZIAŁ IX

Kontrole urzędowe i inne czynności urzędowe, pomoc i współpraca administracyjna oraz egzekwowanie przepisów przez państwa członkowskie

Artykuł 46

Ogólne zasady kontroli urzędowych

1. Właściwy organ regularnie przeprowadza kontrole urzędowe związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych w oparciu o ryzyko oraz z odpowiednią częstotliwością, uwzględniając:
- a) stwierdzone przypadki niezgodności związane:
 - (i) ze zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu;
 - (ii) z działalnością będącą pod kontrolą związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych;
 - (iii) z lokalizacją działalności lub działań hodowców, związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych;
 - b) wyniki kontroli urzędowych związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych, którym zostały one poddane w przeszłości, oraz ich zgodność z zasadami zootechnicznymi i genealogicznymi przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu;

- c) wiarygodność i wyniki własnych kontroli przeprowadzanych przez związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane lub na ich wniosek przez stronę trzecią do celów zapewnienia zgodności z zasadami zootechnicznymi i genealogicznymi przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu;
 - d) wszelkie informacje, które mogą wskazywać na niezgodność.
2. Właściwy organ przeprowadza kontrole urzędowe regularnie i z odpowiednią częstotliwością w celu zidentyfikowania możliwych celowych naruszeń zasad zootechnicznych i genealogicznych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, uwzględniając w uzupełnieniu do kryteriów, o których mowa w ust. 1, informacje dotyczące takich możliwych celowych naruszeń przekazywane w ramach mechanizmów pomocy administracyjnej przewidzianych w art. 53 i inne informacje wskazujące na możliwość wystąpienia takich naruszeń.
 3. Kontrole urzędowe prowadzone przed rozpoczęciem handlu niektórymi zwierzętami hodowanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu w celu wydania świadectw urzędowych lub poświadczeń urzędowych wymaganych na podstawie przepisów zootechnicznych i genealogicznych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu jako warunek handlu zwierzętami hodowanymi lub ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu są realizowane zgodnie z:
 - a) zasadami zootechnicznymi i genealogicznymi przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu;
 - b) aktami delegowanymi przyjętymi przez Komisję zgodnie z art. 35 i 45.
 4. Kontrole urzędowe są przeprowadzane po uprzednim powiadomieniu hodowcy, związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego, chyba że istnieją poważne podstawy do przeprowadzenia niezapowiedzianych kontroli.
 5. Kontrole urzędowe przeprowadza się w miarę możliwości w sposób minimalizujący obciążenie hodowcy, związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego.
 6. Właściwy organ przeprowadza kontrole urzędowe z taką samą starannością, niezależnie od tego, czy zwierzęta hodowlane lub ich materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu:
 - a) są dostępne na rynku Unii, bez względu na to, czy pochodzą z państwa członkowskiego, w którym przeprowadzane są kontrole urzędowe, czy z innego państwa członkowskiego;
 - b) są wprowadzane na terytorium Unii z państw trzecich.

Artykuł 47

Przejrzystość kontroli urzędowych

1. Właściwy organ przeprowadza kontrole urzędowe w sposób bardzo przejrzysty i podaje do wiadomości publicznej istotne informacje dotyczące organizacji i przeprowadzania kontroli urzędowych.

Właściwy organ zapewnia regularną i terminową publikację informacji w sprawie kontroli urzędowych, które przeprowadza, oraz publikuje co najmniej informacje dotyczące:

- a) rodzaju, liczby i wyników przeprowadzonych przez siebie kontroli urzędowych;
 - b) rodzaju i liczby wykrytych przez siebie przypadków niezgodności;
 - c) przypadków zastosowania przez siebie środków zgodnie z art. 61;
 - d) przypadków nałożenia przez siebie kar przewidzianych w art. 62.
2. Komisja w drodze aktów wykonawczych określa i w razie potrzeby aktualizuje format, w którym publikowane są informacje przewidziane w ust. 1.

Wspomniane akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 72 ust. 2.

3. Właściwy organ może opublikować lub w inny sposób podać do wiadomości publicznej informacje dotyczące rankingu poszczególnych związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych w oparciu o ocenę ich zgodności z kryteriami rankingu i o wyniki kontroli urzędowych, jeśli spełnione są następujące warunki:
- a) kryteria rankingu są obiektywne, przejrzyste i dostępne publicznie;
 - b) wprowadzono odpowiednie ustalenia w celu zapewnienia spójności i przejrzystości procesu sporządzania rankingu.

Artykuł 48

Udokumentowana kontrola i procedury weryfikacji kontroli

1. Właściwy organ przeprowadza kontrole urzędowe zgodnie z udokumentowanymi procedurami, które zawierają szczegółowe instrukcje dla pracowników przeprowadzających kontrole urzędowe.
2. Właściwy organ posiada ustalone procedury wewnętrzne służące weryfikacji spójności i skuteczności kontroli urzędowych i innych przeprowadzanych przez siebie czynności urzędowych.
3. Właściwy organ:
 - a) podejmuje działania naprawcze we wszystkich przypadkach, w których w ramach wewnętrznych procedur przewidzianych w ust. 2 zostaną zidentyfikowane braki dotyczące spójności i skuteczności kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych;
 - b) w stosownych przypadkach aktualizuje udokumentowane procedury przewidziane w ust. 1.

Artykuł 49
Sprawozdania z kontroli urzędowych

1. Właściwy organ sporządza sprawozdania ze wszystkich przeprowadzonych kontroli urzędowych zawierające:
 - a) opis celu kontroli urzędowych;
 - b) zastosowane metody kontroli;
 - c) wyniki kontroli urzędowych;
 - d) w stosownych przypadkach – określone przez właściwy organ działania, jakie ma podjąć hodowca, związek hodowców i przedsiębiorstwo hodowlane w wyniku kontroli urzędowych.
2. Właściwy organ przekazuje hodowcy, związkowi hodowców lub przedsiębiorstwu hodowlanemu objętym kontrolą urzędową kopię sprawozdania przewidzianego w ust. 1.

Artykuł 50
Metody i techniki przeprowadzania kontroli urzędowych

1. Właściwy organ przeprowadza kontrole urzędowe z zastosowaniem metod i technik kontroli obejmujących w stosownych przypadkach weryfikację, inspekcje i audyty.
2. Właściwy organ przeprowadza kontrole urzędowe hodowców, związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych obejmujące w stosownych przypadkach:
 - a) badanie systemów kontroli wprowadzonych przez związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane oraz wyników uzyskanych na skutek funkcjonowania takich systemów kontroli;
 - b) inspekcję:
 - (i) pomieszczeń, terenów, biur i sprzętu hodowców, związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych;
 - (ii) należących do hodowców zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
 - (iii) oznakowania, prezentacji i reklamy hodowców, związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych;
 - c) badanie dokumentów i innych zapisów, które mogą być istotne dla oceny zgodności z zasadami zootechnicznymi i genealogicznymi przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu;
 - d) rozmowy z członkami i pracownikami związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych;

- e) wszelkie inne działania niezbędne do zidentyfikowania przypadków niezgodności.

Artykuł 51

Obowiązki hodowców, związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych

1. Jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia kontroli urzędowych lub innych czynności urzędowych, hodowcy, związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane umożliwiają urzędnikom właściwego organu niezbędny dostęp do:
 - a) pomieszczeń, terenów, biur i sprzętu;
 - b) komputerowych systemów zarządzania informacjami;
 - c) zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
 - d) dokumentów i wszelkich innych istotnych informacji.
2. Podczas kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych hodowcy, związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane udzielają urzędnikom właściwego organu pomocy w wypełnianiu ich zadań.
3. Komisja może ustanowić, w drodze aktów wykonawczych, przepisy dotyczące:
 - a) ustaleń w zakresie dostępu urzędników właściwego organu do komputerowych systemów zarządzania informacjami, o których mowa w ust. 1 lit. b);
 - b) jednolitych zasad dotyczących pomocy udzielanej właściwemu organowi przez hodowców, związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane, przewidzianej w ust. 2.

Wspomniane akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 72 ust. 2.

Artykuł 52

Przekazanie uprawnień w zakresie szczegółowych zasad kontroli urzędowych oraz działań, jakie ma podjąć właściwy organ w związku ze zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu

1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 71, dotyczących zasad w zakresie:
 - a) przeprowadzania urzędowych kontroli zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu w celu zweryfikowania zgodności z zasadami zootechnicznymi i genealogicznymi przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu;
 - b) działań, jakie powinien podjąć właściwy organ w związku z wynikami uzyskanymi na skutek przeprowadzenia kontroli urzędowych.

2. W aktach delegowanych przewidzianych w ust. 1 określa się:
 - a) szczególne obowiązki i zadania właściwego organu w uzupełnieniu do tych przewidzianych w art. 46-50;
 - b) przypadki, w których właściwy organ w związku z konkretnymi przypadkami niezgodności wprowadza co najmniej jeden ze środków przewidzianych w aktach wykonawczych przyjętych na podstawie art. 66 ust. 1 lub dodatkowe środki oprócz tych określonych we wspomnianym artykule.

Artykuł 53

Zasady ogólne dotyczące pomocy i współpracy administracyjnej

1. Właściwe organy w państwach członkowskich zapewniają sobie wzajemnie pomoc administracyjną w celu zapewnienia właściwego stosowania zasad zootechnicznych i genealogicznych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu w przypadkach niezgodności, które pod względem swojego pochodzenia, zakresu i skutków wykraczają poza jedno państwo członkowskie.
2. Pomoc administracyjna przewidziana w ust. 1 obejmuje w stosownych przypadkach udział właściwego organu państwa członkowskiego w kontrolach urzędowych na miejscu, które są przeprowadzane przez właściwy organ innego państwa członkowskiego.
3. Przepisy niniejszego artykułu mają zastosowanie bez uszczerbku dla przepisów krajowych:
 - a) mających zastosowanie do udostępniania dokumentów, które są przedmiotem postępowania sądowego lub odnoszą się do niego;
 - b) mających na celu ochronę interesów handlowych osób fizycznych lub prawnych.
4. Wszelka komunikacja między właściwymi organami zgodnie z art. 54, 55 i 56 odbywa się na piśmie.

Artykuł 54

Pomoc na wniosek

1. W przypadku gdy właściwy organ („właściwy organ składający wniosek”) uzna, że w celu przeprowadzenia kontroli urzędowych lub skutecznych działań następczych w związku z takimi kontrolami potrzebuje informacji od właściwego organu w innym państwie członkowskim („właściwy organ, do którego skierowany jest wniosek”), przedkłada temu organowi umotywowany wniosek.

Właściwy organ, do którego skierowany jest wniosek, bez zbędnej zwłoki:

- a) potwierdza otrzymanie umotywowanego wniosku i określa czas potrzebny na przekazanie przedmiotowych informacji;

- b) przeprowadza niezbędne kontrole urzędowe lub bada przedmiotową kwestię w celu:
 - (i) przekazania właściwemu organowi składającemu wniosek wszelkich niezbędnych informacji i oryginalnych dokumentów lub ich poświadczonych kopii;
 - (ii) sprawdzenia, w razie potrzeby na miejscu, zgodności z zasadami zootechnicznymi i genealogicznymi przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu w obrębie swojej jurysdykcji.
2. Właściwy organ składający wniosek i organ, do którego skierowany jest wniosek, mogą uzgodnić, by urzędnicy wyznaczeni przez właściwy organ składający wniosek byli obecni podczas kontroli urzędowych, o których mowa w ust. 1 akapit drugi lit. b) ppkt (i).

W takich przypadkach urzędnicy właściwego organu składającego wniosek:

- a) w każdej chwili są w stanie przedstawić pisemne upoważnienie określające ich tożsamość i funkcje urzędowe;
- b) mają dostęp, jedynie do celów przeprowadzanych kontroli urzędowych, do tych samych pomieszczeń, terenów i dokumentów, do których ma dostęp obecny podczas kontroli urzędnik właściwego organu, do którego skierowany jest wniosek;
- c) nie mogą z własnej inicjatywy wykonywać uprawnień w zakresie przeprowadzania kontroli urzędowych powierzonych urzędnikom właściwego organu, do którego skierowany jest wniosek.

Artykuł 55

Pomoc udzielona bez wniosku

1. Jeżeli właściwy organ dowie się o przypadku niezgodności oraz jeżeli ta niezgodność może mieć skutki dla innego państwa członkowskiego, organ ten bez zbędnej zwłoki i z własnej inicjatywy powiadamia o tym właściwy organ tego państwa członkowskiego.
2. Właściwy organ powiadomiony zgodnie z ust. 1:
 - a) niezwłocznie potwierdza otrzymanie powiadomienia;
 - b) w terminie dziesięciu dni od daty otrzymania powiadomienia określa:
 - (i) w jaki sposób zamierza zbadać przypadek niezgodności, o którym mowa w ust. 1; lub
 - (ii) powody, dla których uważa, że badanie tej sprawy nie jest konieczne.
3. Jeżeli właściwy organ powiadomiony zgodnie z ust. 1 postanowi zbadać dany przypadek zgodnie z ust. 2, niezwłocznie informuje powiadamiający właściwy organ

o wynikach takiego badania oraz w stosownych przypadkach o środkach zastosowanych w wyniku takiego badania.

Artykuł 56

Pomoc w przypadku niezgodności

1. W przypadku gdy w trakcie kontroli urzędowych przeprowadzanych w odniesieniu do zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu pochodzących z innego państwa członkowskiego właściwy organ ustali, że te zwierzęta hodowlane lub ich materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu są niezgodne z zasadami zootechnicznymi i genealogicznymi przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu w sposób stanowiący poważne naruszenie tych zasad, organ ten niezwłocznie powiadamia właściwy organ państwa członkowskiego wysyłki oraz organy wszelkich innych państw członkowskich, których to dotyczy, aby umożliwić im odpowiednie zbadanie sprawy.
2. Właściwe organy powiadomione zgodnie z ust. 1 bez zbędnej zwłoki:
 - a) potwierdzają otrzymanie powiadomienia i określają, w jaki sposób zamierzają zbadać przypadek niezgodności, o którym mowa w ust. 1;
 - b) badają przedmiotową sprawę, stosują wszelkie niezbędne środki i informują powiadamiający właściwy organ o charakterze przeprowadzonego badania i kontroli urzędowych, które przeprowadziły, podjętych decyzjach oraz powodach takich decyzji.
3. Jeżeli powiadamiający właściwy organ, o którym mowa w ust. 1, ma powód sądzić, że badanie przeprowadzone przez powiadomione właściwe organy lub zastosowane przez nie środki zgodnie z ust. 2 nie są odpowiednie, by zaradzić stwierdzonej niezgodności, żądają od powiadomionych właściwych organów przeprowadzenia dodatkowych kontroli urzędowych lub zastosowania dodatkowych środków.

W takich przypadkach:

- a) właściwe organy obydwu państw członkowskich szukają sposobów wypracowania uzgodnionego podejścia w celu właściwego zaradzenia niezgodności, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w tym za pomocą wspólnych kontroli urzędowych na miejscu przeprowadzanych zgodnie z art. 53 ust. 2 i art. 54 ust. 2;
 - b) właściwe organy obydwu państw członkowskich bez zbędnej zwłoki powiadamiają Komisję, jeżeli nie są w stanie uzgodnić właściwych środków.
4. Jeżeli kontrole urzędowe przeprowadzone w odniesieniu do zwierząt hodowlanych lub ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu pochodzących z innego państwa członkowskiego wykazują powtarzające się przypadki niezgodności z zasadami, o których mowa w ust. 1, właściwy organ państwa członkowskiego miejsca przeznaczenia bez zbędnej zwłoki informuje Komisję i właściwe organy pozostałych państw członkowskich.

Artykuł 57

Informacje dotyczące braku zgodności otrzymane od państw trzecich

1. Jeżeli właściwy organ otrzyma od państwa trzeciego informacje wskazujące na przypadek niezgodności z zasadami zootechnicznymi i genealogicznymi przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu, bez zbędnej zwłoki przekazuje takie informacje:
 - a) Komisji, jeżeli są one lub mogą być przydatne na poziomie Unii;
 - b) właściwym organom w innych zainteresowanych państwach członkowskich.
2. Informacje uzyskane za pośrednictwem urzędowych kontroli i badań przeprowadzonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem mogą być przekazane państwu trzeciemu, o którym mowa w ust. 1, pod warunkiem że:
 - a) właściwe organy, które dostarczyły te informacje, zgadzają się na takie przekazanie;
 - b) dane państwo trzecie zobowiązało się udzielić pomocy koniecznej do zebrania dowodów na temat praktyk, które są lub wydają się być niezgodne z przepisami Unii;
 - c) zachowana jest zgodność z odpowiednimi przepisami Unii i przepisami krajowymi mającymi zastosowanie do przekazywania danych osobowych państwom trzecim.

Artykuł 58

Skoordynowana pomoc i działania następcze Komisji

1. Komisja niezwłocznie przystępuje do koordynacji środków zastosowanych przez właściwy organ zgodnie z niniejszym rozdziałem, jeżeli:
 - a) z informacji dostępnych Komisji wynika, że działalność, która jest lub wydaje się być niezgodna z przepisami:
 - (i) ma lub może mieć skutki w więcej niż jednym państwie członkowskim; lub
 - (ii) może mieć miejsce w więcej niż jednym państwie członkowskim;
 - b) właściwe organy w zainteresowanych państwach członkowskich nie są w stanie uzgodnić właściwych działań w celu zaradzenia takiej niezgodności.
2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, Komisja może:
 - a) we współpracy z zainteresowanym państwem członkowskim wysłać zespół inspekcyjny w celu przeprowadzenia kontroli urzędowej na miejscu;
 - b) zażądać od właściwego organu państwa członkowskiego wysyłki oraz w stosownych przypadkach od właściwych organów innych zainteresowanych

państw członkowskich, by odpowiednio nasiliły kontrole urzędowe oraz przedstawiły jej sprawozdania dotyczące zastosowanych przez siebie środków;

- c) przedłożyć informacje dotyczące takich przypadków komitetowi, o którym mowa w art. 72 ust. 1, wraz z propozycją środków mających na celu zaradzenie przypadkom niezgodności, o których mowa w ust. 1 lit. a).

Artykuł 59

Ogólna zasada finansowania kontroli urzędowych

1. Państwa członkowskie zapewniają dostępność stosownych zasobów finansowych pozwalających na zatrudnienie pracowników oraz zapewnienie innych zasobów niezbędnych właściwemu organowi do przeprowadzania kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych.
2. Państwa członkowskie mogą pobierać opłaty w celu pokrycia kosztów poniesionych w związku z kontrolami urzędowymi, które przeprowadziły.

Artykuł 60

Zobowiązania ogólne właściwych organów w odniesieniu do egzekwowania przepisów

1. Właściwe organy, działając zgodnie z niniejszym rozdziałem, nadają priorytet działaniom, które mają być podejmowane w celu wyeliminowania niezgodności lub zminimalizowania ich skutków dla handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu.
2. W przypadku podejrzenia niezgodności właściwe organy przeprowadzają dochodzenie w celu potwierdzenia lub wyeliminowania takiego podejrzenia.
3. Jeżeli jest to konieczne do jego celów, dochodzenie, o którym mowa w ust. 2, obejmuje prowadzenie przez odpowiedni okres wzmożonych kontroli urzędowych w odniesieniu do zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu oraz hodowców, związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych.

Artykuł 61

Dochodzenia i środki w przypadku ustalonej niezgodności

1. W przypadku ustalenia niezgodności właściwe organy:
 - a) przeprowadzają wszelkie dalsze dochodzenie konieczne, aby określić pochodzenie i zakres niezgodności oraz ustalić obowiązki hodowców, związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych;
 - b) wprowadzają właściwe środki, aby zapewnić przeprowadzenie przez hodowców, związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane działań naprawczych w odniesieniu do niezgodności oraz zapobieżenie dalszej niezgodności.

Przy podejmowaniu decyzji dotyczącej tego, jakie środki należy zastosować, właściwe organy uwzględniają charakter niezgodności i historię hodowcy, związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego pod względem zachowywania zgodności.

2. Właściwe organy, działając zgodnie z ust. 1, w stosownych przypadkach:

- a) wstrzymują wpisywanie zwierząt hodowlanych czystorasowych do ksiąg hodowlanych lub wpisywanie mieszańców świń do rejestrów;
- b) nakazują zmianę statusu zwierząt lub ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu przeznaczonych do hodowli zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub przekazanie hodowcom informacji korygującej;
- c) ograniczają handel, przywóz do Unii lub wywóz do państw trzecich, lub ich zakazują, w odniesieniu do zwierząt i materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu jako zwierząt hodowlanych lub materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu zdefiniowanych w art. 2, zakazują ich zwrotu lub nakazują ich zwrot do państwa członkowskiego wysyłki;
- d) nakazują hodowcy, związkowi hodowców lub przedsiębiorstwu hodowlanemu zwiększenie częstotliwości własnych kontroli;
- e) nakazują, aby określone elementy działalności danego hodowcy, związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego podlegały częstszym lub systematycznym kontrolom urzędowym;
- f) nakazują zaprzestanie na odpowiedni okres całości lub części działalności danego hodowcy, związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego oraz w stosownych przypadkach prowadzonych lub wykorzystywanych przez nich stron internetowych oraz zawieszają zatwierdzenie programu hodowlanego realizowanego przez związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane, jeżeli związek ten lub to przedsiębiorstwo wielokrotnie, stale lub ogólnie nie spełniają wymogów programu hodowlanego zatwierdzonego zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9;
- g) nakazują cofnięcie uznania związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego przyznanego zgodnie z art. 4 ust. 2, jeżeli praktyka administracyjna tego związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego wskazuje, że wielokrotnie, stale lub ogólnie nie spełniają one wymogów art. 4 ust. 2 lit. c);
- h) stosują wszelkie inne środki, jakie uznają za właściwe w celu zapewnienia zgodności z zasadami zootechnicznymi i genealogicznymi przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu.

3. Właściwe organy dostarczają danemu hodowcy, związkowi hodowców, przedsiębiorstwu hodowlanemu bądź ich przedstawicielom:

- a) pisemne powiadomienie o swojej decyzji dotyczącej działania lub środka, które mają być wprowadzone zgodnie z ust. 1 i 2, wraz z powodami takiej decyzji;
 - b) informacji dotyczących prawa do odwołania się od takich decyzji oraz stosownej procedury i terminów.
4. Wszelkie wydatki powstałe na podstawie niniejszego artykułu ponosi odpowiedzialny hodowca, związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane.

Artykuł 62
Kary

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy o karach mających zastosowanie w przypadkach naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia oraz stosują wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić ich wykonanie. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Najpóźniej w terminie określonym w art. 74 akapit drugi państwa członkowskie powiadamiają Komisję o ustanowionych przepisach, a następnie niezwłocznie powiadamiają ją o wszelkich zmianach mających wpływ na te przepisy.

ROZDZIAŁ X

Kontrole przeprowadzane przez Komisję

SEKCJA 1

KONTROLE PRZEPROWADZANE PRZEZ KOMISJĘ W PAŃSTWACH CZŁONKOWSKICH

Artykuł 63

Kontrole przeprowadzane przez Komisję w państwach członkowskich

1. Eksperti Komisji przeprowadzają kontrole w każdym państwie członkowskim w celu:
- a) zweryfikowania ogólnego stosowania zasad zootechnicznych i genealogicznych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu;
 - b) zweryfikowania funkcjonowania krajowych systemów kontroli, o których mowa w art. 46, i właściwego organu odpowiadającego za ich obsługę;
 - c) badania i gromadzenia informacji na temat:
 - (i) kontroli urzędowych i praktyk w zakresie egzekwowania przepisów;

- (ii) ważnych i powracających problemów w zakresie stosowania lub egzekwowania zasad zootechnicznych i genealogicznych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu;
 - (iii) pojawiających się problemów lub rozwoju sytuacji w państwach członkowskich.
2. Kontrole Komisji przewidziane w ust. 1 są organizowane we współpracy z właściwymi organami państw członkowskich i mogą obejmować weryfikacje na miejscu we współpracy z pracownikami właściwego organu przeprowadzającymi kontrole urzędowe.
3. Eksperci z państw członkowskich mogą wspierać ekspertów Komisji.
- Eksperci krajowi towarzyszący ekspertom Komisji mają takie same prawa w zakresie dostępu, jak eksperci Komisji.

Artykuł 64

Sprawozdania z kontroli przeprowadzanych przez Komisję w państwach członkowskich

1. Komisja:
- a) przygotowuje projekt sprawozdania dotyczącego ustaleń z kontroli przeprowadzonych przez Komisję i przesyła jego kopię państwu członkowskiemu, w którym przeprowadzono przedmiotowe kontrole zgodnie z art. 63 ust. 1, aby przedstawiło ono swoje uwagi;
 - b) przygotowuje sprawozdanie końcowe dotyczące ustaleń z przedmiotowych kontroli przeprowadzonych przez Komisję, uwzględniając uwagi państwa członkowskiego przewidziane w lit. a);
 - c) udostępnia publicznie sprawozdanie końcowe oraz uwagi państwa członkowskiego przewidziane w lit. a) i b).
2. W stosownych przypadkach Komisja może zalecić w swoim sprawozdaniu końcowym przewidzianym w ust. 1 lit. b) działania naprawcze lub zapobiegawcze, jakie mają podjąć państwa członkowskie, aby rozwiązać problem indywidualnych lub systemowych braków zidentyfikowanych w ramach kontroli przeprowadzonych przez Komisję zgodnie z art. 63 ust. 1.

Artykuł 65

Zobowiązania państw członkowskich w odniesieniu do kontroli przeprowadzanych przez Komisję

1. Aby wspomóc Komisję w przeprowadzaniu przez nią kontroli przewidzianych w art. 63 ust. 1, państwa członkowskie:
- a) zapewniają niezbędną pomoc, dokumentację oraz inne wsparcie techniczne, jakiego żądają eksperci Komisji, w celu umożliwienia im sprawnego i skutecznego przeprowadzenia kontroli przeprowadzanych przez Komisję;

- b) zapewniają ekspertom Komisji dostęp do wszystkich pomieszczeń i terenów lub ich części oraz do informacji, w tym systemów komputerowych, niezbędnych dla przeprowadzenia kontroli przez Komisję.
2. Państwa członkowskie podejmują stosowne działania następcze w związku z zaleceniami określonymi w sprawozdaniu końcowym przewidzianym w art. 64 ust. 1 lit. b) w celu zapewnienia zgodności z zasadami zootechnicznymi i genealogicznymi przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 66

Poważny błąd w systemie kontroli państwa członkowskiego

1. Jeżeli Komisja posiada dowody na wystąpienie poważnego błędu w systemie kontroli państwa członkowskiego, a błąd taki może spowodować powszechne naruszenie przepisów zootechnicznych i genealogicznych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, przyjmuje ona w drodze aktów wykonawczych co najmniej jeden z następujących środków, który stosuje się aż do wyeliminowania błędu w systemie kontroli:
- a) zakaz handlu zwierzętami hodowlanymi lub ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu, których dotyczy błąd w systemie kontroli urzędowych;
 - b) wprowadzenie szczególnych warunków, w uzupełnieniu do warunków przewidzianych w rozdziale II, dotyczących uznawania związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych, zatwierdzania programów hodowlanych lub handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu;
 - c) inne stosowne środki tymczasowe.

Wspomniane akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 72 ust. 2.

2. Środki przewidziane w ust. 1 przyjmuje się tylko wtedy, gdy zainteresowane państwo członkowskie nie naprawiło sytuacji na wezwanie Komisji i w określonym przez nią terminie.

SEKCJA 2

KONTROLE PRZEPROWADZANE PRZEZ KOMISJĘ W PAŃSTWACH TRZECICH

Artykuł 67

Kontrole przeprowadzane przez Komisję w państwach trzecich

1. Eksperci Komisji mogą prowadzić kontrole przeprowadzane przez Komisję w państwach trzecich, aby:

- a) sprawdzić, czy zasady zootechniczne i genealogiczne dotyczące zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu przewidziane w prawodawstwie państwa trzeciego zapewniają gwarancje równoważne z gwarancjami przewidzianymi w Unii na mocy niniejszego rozporządzenia;
 - b) sprawdzić, czy system kontroli obowiązujący w danym państwie trzecim może zapewnić zgodność przesyłek zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu wywożonych do Unii z odpowiednimi wymogami w rozdziale VII niniejszego rozporządzenia;
 - c) gromadzić informacje w celu wyjaśnienia przyczyn powtarzających się przypadków, w których zwierzęta hodowlane i ich materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu przywożone do Unii nie spełniają zootechnicznych i genealogicznych wymogów dotyczących przywozu do Unii, których spełnienie zostało bezpodstawnie poświadczone.
2. Kontrole przeprowadzane przez Komisję przewidziane w ust. 1 dotyczą w szczególności:
- a) przepisów zootechnicznych i genealogicznych dotyczących zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu w danym państwie trzecim;
 - b) organizacji właściwego organu danego państwa trzeciego, jego kompetencji oraz zakresu niezależności, nadzoru, jakiemu podlega, oraz uprawnień, jakie posiada w celu skutecznego egzekwowania przepisów, o których mowa w lit. a);
 - c) szkolenia pracowników w zakresie przeprowadzania kontroli urzędowych;
 - d) zasobów dostępnych dla właściwego organu w państwie trzecim;
 - e) istnienia i funkcjonowania udokumentowanych procedur kontroli oraz systemów kontroli opartych na priorytetach;
 - f) zakresu i funkcjonowania kontroli urzędowych przeprowadzanych w odniesieniu do zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu przybywających z innych państw trzecich;
 - g) zabezpieczeń, jakich państwo trzecie może udzielić w odniesieniu do zgodności lub równoważności z wymogami określonymi w zasadach zootechnicznych i genealogicznych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 68

Częstotliwość i organizacja kontroli przeprowadzanych przez Komisję w państwach trzecich

1. Częstotliwość kontroli przeprowadzanych przez Komisję w państwach trzecich ustala się na podstawie:

- a) zasad zootechnicznych i genealogicznych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu;
 - b) ilości i charakteru zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu wprowadzanych na terytorium Unii z danego państwa trzeciego;
 - c) wyników wcześniejszych kontroli przeprowadzonych przez Komisję;
 - d) wyników kontroli urzędowych w odniesieniu do zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu wprowadzanych na terytorium Unii z danego państwa trzeciego oraz wszelkich innych kontroli urzędowych, jakie zostały przeprowadzone przez właściwe organy państw członkowskich.
2. W celu zwiększenia efektywności i skuteczności kontroli przeprowadzanych przez Komisję przewidzianych w ust. 1 Komisja może, przed przeprowadzeniem takich kontroli, zażądać od danego państwa trzeciego:
- a) informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1 lit. b);
 - b) w stosownych przypadkach – pisemnej dokumentacji dotyczącej kontroli urzędowych przeprowadzonych w tym państwie trzecim.
3. Komisja może powołać ekspertów z państw członkowskich do wsparcia swoich własnych ekspertów podczas kontroli przewidzianych w ust. 1.

Artykuł 69

Sprawozdania Komisji z kontroli przeprowadzanych przez jej ekspertów w państwach trzecich

1. Jeżeli miały miejsce kontrole przeprowadzane przez Komisję zgodnie z art. 67 ust. 1, Komisja:
 - a) przygotowuje projekt sprawozdania dotyczącego ustaleń z kontroli przeprowadzonych przez Komisję i przesyła jego kopię państwu trzeciemu, w którym przeprowadzono przedmiotowe kontrole, aby przedstawiło ono swoje uwagi;
 - b) przygotowuje sprawozdanie końcowe dotyczące ustaleń z kontroli przeprowadzonych przez Komisję za pośrednictwem jej ekspertów w państwie trzecim, uwzględniając uwagi państwa trzeciego, w którym przeprowadzono te kontrole;
 - c) udostępnia publicznie sprawozdanie końcowe oraz uwagi państwa trzeciego, w którym przeprowadzono te kontrole.
2. W stosownych przypadkach Komisja może zalecić w swoim sprawozdaniu końcowym przewidzianym w ust. 1 działania naprawcze lub zapobiegawcze, jakie ma podjąć państwo trzecie, aby rozwiązać problem indywidualnych lub

systemowych braków zidentyfikowanych przez jej ekspertów w ramach kontroli przeprowadzonych zgodnie z art. 67 ust. 1.

Artykuł 70

Ustanowienie środków szczególnych dotyczących przywozu do Unii zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu

1. Jeżeli istnieją dowody na to, że może występować powszechna, poważna niezgodność z zasadami zootechnicznymi i genealogicznymi przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu, Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych szczególne środki niezbędne do wyeliminowania takiej niezgodności.

Wspomniane akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 72 ust. 2.

2. Środki szczególne przewidziane w ust. 1 pozwalają na identyfikację zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu poprzez odniesienie się do ich kodów z Nomenklatury scalonej i mogą obejmować:
 - a) zakaz z przyczyn zootechnicznych dotyczący przywozu do Unii zwierząt hodowlanych i materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu pochodzących lub wysyłanych z państw trzecich, których dotyczy niezgodność, o której mowa w ust. 1;
 - b) wymóg, by zwierzęta hodowlane i materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu, o których mowa w ust. 1, pochodzące lub wysłane z państw trzecich, których dotyczy niezgodność, o której mowa w ust. 1:
 - (i) podlegały określonym kontrolom przeprowadzanym przed wysyłką lub w momencie wprowadzenia na terytorium Unii;
 - (ii) posiadały świadectwo urzędowe lub inny dowód świadczący o tym, że dane zwierzęta hodowlane lub ich materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu spełniają wymogi określone w rozdziale VII niniejszego rozporządzenia lub w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 45 ust. 1;
 - c) wymóg, aby dowód, o którym mowa w lit. b) ppkt (ii), przedstawiano zgodnie z określonym formatem;
 - d) inne środki niezbędne do zaradzenia niezgodności, o której mowa w ust. 1.
3. Przy przyjmowaniu środków szczególnych, o których mowa w ust. 2, uwzględnia się:
 - a) informacje zgromadzone zgodnie z art. 67 ust. 2;
 - b) wszelkie inne informacje przekazane przez państwa trzecie, których dotyczy niezgodność, o której mowa w ust. 1;

- c) w razie potrzeby – wyniki przeprowadzonych przez Komisję kontroli przewidzianych w art. 67 ust. 1.
4. Komisja monitoruje sytuację oraz zgodnie z procedurą określoną w art. 72 ust. 2 zmienia lub uchyla przyjęte środki, w zależności od rozwoju sytuacji.

ROZDZIAŁ XI

Przekazanie i wykonywanie uprawnień

Artykuł 71

Wykonywanie przekazywanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 4 ust. 3, art. 8 ust. 3, art. 17 ust. 4, art. 19 ust. 4, art. 20 ust. 2, art. 21 ust. 2, art. 23 ust. 4, art. 24 ust. 2, art. 28 ust. 1, art. 32 ust. 2, art. 33 ust. 3, art. 35 ust. 1, art. 39 ust. 2, art. 45 ust. 1 i art. 52 ust. 1, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 4 ust. 3, art. 8 ust. 3, art. 17 ust. 4, art. 19 ust. 4, art. 20 ust. 2, art. 21 ust. 2, art. 23 ust. 4, art. 24 ust. 2, art. 28 ust. 1, art. 32 ust. 2, art. 33 ust. 3, art. 35 ust. 1, art. 39 ust. 2, art. 45 ust. 1 i art. 52 ust. 1, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4 ust. 3, art. 8 ust. 3, art. 17 ust. 4, art. 19 ust. 4, art. 20 ust. 2, art. 21 ust. 2, art. 23 ust. 4, art. 24 ust. 2, art. 28 ust. 1, art. 32 ust. 2, art. 33 ust. 3, art. 35 ust. 1, art. 39 ust. 2, art. 45 ust. 1 i art. 52 ust. 1 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten może zostać przedłużony o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 72
Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Zootechniki ustanowiony decyzją Rady 77/505/EWG. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy opinia komitetu ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta kończy się bez osiągnięcia rezultatu, gdy przed upływem terminu na wydanie opinii zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniesie o to większość zwykła członków komitetu.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 5.

ROZDZIAŁ XII

Przepisy końcowe

Artykuł 73
Uchylenia

1. Dyrektywy Rady 87/328/EWG, 88/661/EWG, 89/361/EWG, 90/118/EWG, 90/119/EWG, 90/427/EWG, 91/174/EWG, 94/28/WE i 2009/157/WE oraz decyzja Rady 96/463/WE tracą moc.
2. Odesłania do uchylonych dyrektyw oraz do uchylonej decyzji 96/463/WE traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku VII.

Artykuł 74
Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia [01/mm/yyyy] r. *[date to be inserted: please insert the first day of the eighteen month following the date referred to in the first paragraph.]*

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

ZAŁĄCZNIK I

ZWIĄZKI HODOWCÓW I PRZEDSIĘBIORSTWA HODOWLANE ZAKŁADAJĄCE LUB PROWADZĄCE KSIĘGI HODOWLANE LUB REJESTRY, O KTÓRYCH MOWA W ROZDZIALE II

Część 1

Ogólne wymogi dotyczące uznawania związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych, jak określono w art. 4 ust. 2

Do celów uznania zgodnie z art. 4 ust. 2 związek hodowców zakładający lub prowadzący księgę hodowlaną lub przedsiębiorstwo hodowlane zakładające lub prowadzące rejestr muszą:

1. mieć osobowość prawną zgodnie z prawodawstwem obowiązującym w państwie członkowskim, w którym został złożony wniosek o uznanie;
2. być prawnie i finansowo niezależne od właściwego organu;
3. przedłożyć właściwemu organowi dokumentację wykazującą, że:
 - a) dysponują wystarczającą liczbą wykwalifikowanych pracowników oraz odpowiednimi pomieszczeniami i sprzętem, aby skutecznie wdrażać swój program hodowlany, który ma zostać zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 1 oraz w stosownych przypadkach z art. 9;
 - b) mogą przeprowadzać lub przeprowadzają kontrole niezbędne do rejestracji rodowodów zwierząt hodowlanych, w odniesieniu do których realizują swój program hodowlany, który ma zostać zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 1 oraz w stosownych przypadkach z art. 9;
 - c) mogą dysponować lub dysponują wystarczająco dużą populacją zwierząt hodowlanych oraz wystarczającą liczbą hodowców na obszarze geograficznym działalności, na którym realizowany jest program hodowlany, który ma zostać zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 1 oraz w stosownych przypadkach z art. 9, w celu ulepszenia rasy lub krzyżówki lub ochrony rasy;
 - d) mogą generować i wykorzystywać dane dotyczące oceny wartości użytkowej zwierząt hodowlanych niezbędne do realizacji ich programu hodowlanego, który ma zostać zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 1 oraz w stosownych przypadkach z art. 9;
 - e) w przypadku gdy związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane przewidują wymóg członkostwa, posiadają regulamin wewnętrzny, w którym przewidziano:
 - (i) równe traktowanie hodowców będących członkami lub ubiegających się o członkostwo, którzy utrzymują swoje zwierzęta hodowlane w gospodarstwach znajdujących się na obszarze geograficznym, na którym realizowany jest zatwierdzony program hodowlany;

- (iii) świadczenie niektórych usług na wniosek hodowców będących członkami, którzy przenoszą swoje zwierzęta hodowlane do gospodarstw znajdujących się poza obszarem geograficznym, na którym realizowany jest zatwierdzony program hodowlany;
- f) przyjęły regulamin wewnętrzny regulujący rozstrzygnięcie sporów z hodowcami dotyczących oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych, wpisywania do poszczególnych klas zgodnie z cechami, dopuszczania zwierząt hodowlanych do hodowli i pobierania oraz stosowania materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu.

Część 2

Ogólne wymogi dotyczące zatwierdzania programów hodowlanych realizowanych przez związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane, jak określono w art. 8 ust. 1 i art. 9

1. Jak określono w art. 8 ust. 1 i art. 9, aby uzyskać zatwierdzenie swojego programu hodowlanego, związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane przedkładają właściwemu organowi następujące informacje:
 - a) nazwę i szczegółową charakterystykę danej rasy lub – w przypadku mieszańców świń – krzyżówki, której dotyczy księga hodowlana lub rejestr, w celu uniknięcia pomyłek w przypadku podobnych zwierząt hodowlanych wpisanych do innych istniejących ksiąg lub rejestrów;
 - b) system identyfikacji poszczególnych zwierząt hodowlanych zapewniający wpisywanie zwierząt hodowlanych do księgi hodowlanej lub rejestru tylko w przypadku, gdy są zidentyfikowane co najmniej zgodnie z przepisami Unii dotyczącymi zdrowia zwierząt w odniesieniu do identyfikacji i rejestracji zwierząt danego gatunku;
 - c) system rejestracji rodowodów zwierząt hodowlanych czystorasowych wpisanych lub zarejestrowanych i kwalifikujących się do wpisania do ksiąg hodowlanych lub rodowodów mieszańców świń wpisanych do rejestrów;
 - d) cele programu hodowlanego oraz szczegółowe kryteria oceny dotyczące selekcji zwierząt hodowlanych, które w przypadku zakładania księgi hodowlanej dla nowej rasy muszą zawierać szczegółowe informacje na temat okoliczności uzasadniających ustanowienie nowej rasy;
 - e) systemy generowania, rejestracji, przekazywania i wykorzystywania wyników oceny wartości użytkowej oraz, jeżeli jest to wymagane zgodnie z art. 27, przeprowadzania oceny genetycznej dla oszacowania wartości genotypowych zwierząt hodowlanych w celu ulepszenia, selekcji lub ochrony rasy lub ulepszenia krzyżówki;
 - f) szczegóły dotyczące zasad podziału sekcji głównej księgi hodowlanej na klasy, gdy istnieją różne kryteria lub procedury klasyfikowania zwierząt hodowlanych czystorasowych wpisanych do księgi hodowlanej według ich cech;

- g) w stosownych przypadkach systemy wpisywania do ksiąg pochodzenia, które zostało już wpisane do innej księgi hodowlanej.
2. Związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane informują w sposób przejrzysty i terminowy właściwy organ, swoich członków oraz hodowców, o których mowa w art. 10 ust. 2, o wszelkich zmianach w informacjach, o których mowa w pkt 1.

Część 3

Szczególne wymogi dla związków hodowców zakładających lub prowadzących księgi hodowlane dla zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych

1. W uzupełnieniu do warunków określonych w części 2 pkt 1 do zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych zastosowanie mają następujące szczególne wymogi:
- a) związek hodowców może przedłożyć właściwemu organowi oświadczenie, że założona przez niego księga hodowlana jest księgą hodowlaną pochodzenia rasy objętej jego programem hodowlanym, pod warunkiem że ten związek hodowców:
 - (i) dysponuje zapisami z przeszłości świadczącymi o tym, że ustanowił zasady określone w części 2 pkt 1 i podał je do publicznej wiadomości;
 - (ii) wykaże, że w momencie ubiegania się o uznanie, o którym mowa w art. 4 ust. 1, nie wiadomo o istnieniu innego związku hodowców uznanego w tym samym lub innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, który założył księgę hodowlaną dla tej samej rasy oraz ustanowił i opublikował zasady określone w części 2 pkt 1;
 - (iii) ściśle współpracuje ze związkami hodowców, o których mowa w lit. b), w szczególności do celu ogólnych wymogów określonych w części 2 pkt 2;
 - (iv) w stosownych przypadkach – ustanowił niedyskryminacyjne zasady prowadzenia swojej działalności w odniesieniu do ksiąg hodowlanych założonych dla tej samej rasy przez podmioty zajmujące się hodowlą, które nie zostały włączone do wykazu zgodnie z art. 37 ust. 2;
 - b) związek hodowców może przedłożyć właściwemu organowi oświadczenie, że założona przez niego księga hodowlana jest księgą stadną filialną dla rasy objętej jego programem hodowlanym, pod warunkiem że:
 - (i) włączył do swojego programu hodowlanego zasady ustanowione przez związek hodowców, o którym mowa w lit. a) i który prowadzi księgę hodowlaną pochodzenia tej samej rasy;
 - (ii) podał do publicznej wiadomości informacje na temat stosowania zasad, o których mowa w ppkt (i), oraz ich źródło;

- (iii) wdrożył mechanizmy umożliwiające dostosowanie we właściwym czasie zasad regulujących jego program hodowlany zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 1 lub z art. 9 do zmian wprowadzonych w tych zasadach przez związek hodowców, o którym mowa w lit. a) i który prowadzi księgę hodowlaną pochodzenia tej rasy, oraz podejmuje się wprowadzić takie dostosowanie.

2. Do zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych zastosowanie mają następujące odstępstwa:

- a) na zasadzie odstępstwa od części 1 pkt 3 lit. e) ppkt (i), jeżeli dla jednej rasy na terytorium Unii opisanym w załączniku VI istnieje kilka związków hodowców, które prowadzą księgi hodowlane dla tej rasy, a ich programy hodowlane zatwierdzone zgodnie z art. 8 ust. 1 obejmują całość tego terytorium, zasady, o których mowa w pkt 3 lit. e) ppkt. (i) tej części, ustanowione przez te związki hodowców:
 - (i) mogą stanowić, że zwierzęta hodowlane czystorasowe z rodziny koniowatych tej rasy muszą być urodzone w określonej części terytorium Unii, aby kwalifikować się do wpisania do księgi hodowlanej tej rasy do celów deklaracji urodzeń;
 - (ii) muszą gwarantować, by ograniczenie przewidziane w ppkt (i) nie miało zastosowania do wpisu do księgi hodowlanej tej rasy do celów rozrodu;
- b) na zasadzie odstępstwa od pkt 1 lit. a) niniejszej części, jeśli zasady, o których mowa w części 2 pkt 1 lit. d), zostały ustanowione wyłącznie przez międzynarodową organizację działającą w skali globalnej, a w państwie członkowskim lub w państwie trzecim nie istnieje, odpowiednio, związek hodowców lub podmiot zajmujący się hodowlą, który prowadzi księgę hodowlaną pochodzenia tej rasy, właściwy organ w państwie członkowskim uznaje związki hodowców prowadzące księgę stadną filialną dla tej rasy, pod warunkiem że zasady, o których mowa w części 2 pkt 1 lit. d), ustanowione przez tę międzynarodową organizację:
 - (i) zostaną udostępnione przez ten związek hodowców do celów weryfikacji właściwemu organowi, o którym mowa w art. 4 ust. 2;
 - (ii) zostaną włączone do programu hodowlanego zatwierdzonego zgodnie z art. 8 ust. 1 realizowanego przez ten związek hodowców;
- c) na zasadzie odstępstwa od pkt 1 lit. b) niniejszej części, związek hodowców prowadzący księgę stadną filialną może ustanowić dodatkowe klasy według cech, pod warunkiem że zwierzęta hodowlane czystorasowe z rodziny koniowatych wpisane do klas w sekcji głównej księgi hodowlanej pochodzenia tej rasy mogą zostać wpisane do odpowiednich klas sekcji głównej księgi stadnej filialnej.

ZAŁĄCZNIK II

WPISYWANIE DO KSIĄG HODOWLANYCH I REJESTRÓW, O CZYM MOWA W ROZDZIALE IV

Część 1

Wpisywanie zwierząt hodowlanych czystorasowych do ksiąg hodowlanych

Rozdział I Sekcja główna

1. Na wniosek hodowcy związek hodowców, jak określono w art. 19 ust. 1, wpisuje lub rejestruje w celu wpisania do sekcji głównej swojej księgi hodowlanej każde zwierzę hodowlane czystorasowe, które spełnia następujące warunki:
 - a) spełnia kryteria pochodzenia określone w:
 - (i) art. 2 lit. i) ppkt (i) w przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków bydła (*Bos taurus* i *Bubalus bubalis*), świni (*Sus scrofa*), owcy (*Ovis aries*) i kozy (*Capra hircus*);
 - (ii) art. 2 lit. i) ppkt (ii) w przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków z rodziny koniowatych (*Equus caballus* i *Equus asinus*);
 - (ii) aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 35 ust. 1 i art. 45 ust. 1 w przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych innych gatunków, o których mowa w art. 2 lit. i) ppkt (iii);
 - b) jego rodowód został ustalony zgodnie z zasadami określonymi w księdze hodowlanej zgodnie z programem hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9;
 - c) po urodzeniu zostało zidentyfikowane zgodnie z przepisami Unii dotyczącymi zdrowia zwierząt w odniesieniu do danego gatunku oraz zasadami określonymi w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9, które w przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych muszą zawierać wymóg identyfikacji jako źrebię przed odłączeniem od matki i posiadania co najmniej świadectwa pokrycia;
 - d) towarzyszy mu, jeżeli jest to wymagane, świadectwo zootechniczne wydane zgodnie z art. 33 ust. 1.
2. Na zasadzie odstępstwa od pkt 1 lit. a) ppkt (ii) związek hodowców realizujący program krzyżowania w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych może wpisać do sekcji głównej swojej księgi hodowlanej zwierzę hodowlane czystorasowe z rodziny koniowatych, które jest wpisane do sekcji głównej księgi hodowlanej dla innej rasy, pod warunkiem że ta inna rasa oraz kryteria wpisywania tych zwierząt hodowlanych czystorasowych zostały

wymienione w danym programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9.

3. Związek hodowców, który wpisuje do swojej księgi hodowlanej zwierzę hodowlane czystorasowe z rodziny koniowatych, które zostało już wpisane do księgi hodowlanej założonej przez związek hodowców w innym państwie członkowskim, wpisuje to zwierzę hodowlane czystorasowe pod jego niepowtarzalnym dożywotnim numerem oraz, o ile dwa związki, których to dotyczy, nie uzgodniły inaczej, pod tym samym imieniem z podaniem, zgodnie z międzynarodowymi porozumieniami dla danej rasy, kodu państwa, w którym zwierzę się urodziło.

Rozdział II

Odstępstwa w odniesieniu do nowo założonych ksiąg hodowlanych dla zwierząt hodowlanych czystorasowych

1. Jeżeli związek hodowców jest uznawany zgodnie z art. 4 ust. 2 po raz pierwszy w celu założenia księgi hodowlanej dla rasy, dla której w państwie członkowskim nie istnieje księga hodowlana, właściwy organ, na zasadzie odstępstwa od rozdziału I pkt 1 lit. a), może zezwolić na bezpośrednie wpisanie do sekcji głównej tej nowo założonej księgi hodowlanej zwierząt hodowlanych czystorasowych lub potomstwa zwierząt hodowlanych czystorasowych różnych ras, pod warunkiem że:
 - a) okres założenia nowej księgi hodowlanej odpowiedni dla odstępu pokoleniowego danego gatunku został zdefiniowany w programie hodowlanym, który ma zostać zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 1 i art. 9;
 - b) zamieszczono odniesienie do jakiegokolwiek istniejącej księgi hodowlanej, do której po raz pierwszy po urodzeniu wpisano zwierzęta hodowlane czystorasowe lub ich rodziców, wraz z oryginalnym numerem rejestracyjnym tej księgi hodowlanej;
 - c) zwierzęta hodowlane są wpisane do sekcji głównej oraz, w stosownych przypadkach, do stosownych klas zgodnie z zasadami określonymi w programie hodowlanym, który ma zostać zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 1 i art. 9.
2. Przed upływem okresu założenia, o którym mowa w pkt 1 lit. a), właściwy organ przeprowadza kontrole urzędowe przewidziane w art. 50.

Rozdział III

Sekcje dodatkowe

1. Związek hodowców prowadzący księgę hodowlaną może postanowić, że zwierzę z gatunku bydła, świni, owcy, kozy lub zwierzę z rodziny koniowatych, które nie spełnia warunków określonych w rozdziale I pkt 1, może zostać wpisane do sekcji dodatkowej tej księgi hodowlanej założonej zgodnie z art. 20 ust. 1, pod warunkiem że zwierzę to spełnia następujące warunki:

- a) zostało zidentyfikowane zgodnie z przepisami Unii dotyczącymi zdrowia zwierząt w odniesieniu do danego gatunku oraz zasadami określonymi dla tej księgi hodowlanej przez związek hodowców;
 - b) zostało uznane przez związek hodowców za zgodne z charakterystyką tej rasy, o której mowa w załączniku I część 2 pkt 1 lit. a);
 - c) cechuje się pewnym minimalnym poziomem wartości użytkowej, jak przewidziano w zasadach określonych przez związek hodowców dla tej księgi hodowlanej w odniesieniu do wartości użytkowej dla cech, pod kątem których zwierzęta hodowlane tego gatunku wpisywane do sekcji głównej są badane zgodnie z załącznikiem III.
2. Związek hodowców może stosować różne wymogi dotyczące zgodności z charakterystyką rasy, o której mowa w pkt 1 lit. b), lub wartością użytkową, o której mowa w pkt 1 lit. c), w zależności od tego, czy dane zwierzę:
- a) należy do danej rasy, chociaż jego pochodzenie nie jest znane;
 - b) pochodzi z programu krzyżowania zatwierdzonego przez ten związek hodowców.
3. Związki hodowców nie odmawiają wpisania zgodnie z warunkami określonymi w rozdziale I do sekcji głównej założonej przez nie księgi hodowlanej żadnej samicy bydła, świni, owcy ani kozy, która jest uznana za czystorasową pod następującymi warunkami:
- a) jej matka i babka ze strony matki są wpisane do sekcji dodatkowej księgi hodowlanej tej samej rasy, jak określono w pkt 1;
 - b) jej ojciec i obaj dziadkowie są wpisani do sekcji głównej księgi hodowlanej tej samej rasy.
4. Związki hodowców, które założyły księgi hodowlane dla zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych, określają w swoich programach hodowlanych zatwierdzonych zgodnie z art. 8 ust. 1 i art. 9 warunki wpisywania do sekcji głównej samców i samic hodowlanych wpisanych do sekcji dodatkowej.

W przypadku samic hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych warunki te nie mogą być surowsze niż warunki określone w pkt 3 lit. a) i b) niniejszego rozdziału.

Część 2

Wpisywanie mieszańców świń do rejestrów

1. Na wniosek hodowcy przedsiębiorstwo hodowlane uznane zgodnie z art. 4 ust. 2 wpisuje do rejestru każdego mieszańca świni tej samej krzyżówki, który:
 - a) został zidentyfikowany po urodzeniu zgodnie z przepisami Unii dotyczącymi zdrowia zwierząt w odniesieniu do danego gatunku oraz zasadami tego rejestru;

- b) jego pochodzenie zostało ustalone zgodnie z zasadami rejestru, do którego ma zostać wpisany;
 - c) towarzyszy mu, jeżeli jest to wymagane, świadectwo zootechniczne wydane zgodnie z art. 33 ust. 1.
2. Przedsiębiorstwa hodowlane nie odmawiają wpisywania do swoich rejestrów mieszańców świń wpisanych zgodnie z pkt 1 do rejestru założonego dla tej samej krzyżówki przez przedsiębiorstwo hodowlane uznane zgodnie z art. 4 ust. 2 w tym samym lub w innym państwie członkowskim.

ZAŁĄCZNIK III

OCENA WARTOŚCI UŻYTKOWEJ I OCENA GENETYCZNA, O KTÓRYCH MOWA W ROZDZIALE V

Część 1 Bydło

Rozdział I Ocena wartości użytkowej

Związki hodowców przeprowadzają ocenę wartości użytkowej w celu ustalenia wartości genotypowej bydła hodowlanego czystorasowego z wykorzystaniem metody lub kombinacji metod określonych w niniejszym rozdziale.

Ocena wartości użytkowej przeprowadzana jest zgodnie z zasadami i normami określonymi przez odpowiedni ośrodek referencyjny Unii Europejskiej przewidziany w art. 31 ust. 1 we współpracy z Międzynarodowym Komitetem ds. Rejestracji Zwierząt (ICAR).

Sekcja 1 Cechy produkcyjne wołowiny

1. W odniesieniu do oceny własnej wartości użytkowej zwierzęcia hodowlanego lub jego potomstwa („badane zwierzęta”) w punkcie badań przedstawia się następujące informacje:
 - a) metodę badania i liczbę zwierząt poddanych badaniu;
 - b) protokół badania zawierający następujące szczegółowe informacje:
 - (i) warunki przyjęcia badanych zwierząt do punktu badań;
 - (ii) wyniki wcześniejszych badań przeprowadzonych na badanych zwierzętach, w tym, w stosownych przypadkach, wyniki oceny wartości użytkowej badanych zwierząt w gospodarstwie;
 - (iii) tożsamość właściciela badanych zwierząt;
 - (iv) maksymalny wiek badanych zwierząt wprowadzanych do punktu badań i rozpiętość wieku zwierząt przebywających w punkcie badań w ramach równoczesnego porównania;
 - (v) długość czasu adaptacji i okresy prowadzenia badań w punkcie badań;
 - (vi) rodzaj diety i system żywienia stosowane podczas badania;
 - c) cechy, jakie należy rejestrować podczas badania, obejmują przyrost żywej masy i rozwój tkanek mięśniowych (pokrój bydła) oraz, jeżeli to możliwe,

mogą obejmować inne cechy, takie jak zużycie paszy oraz cechy tuszy po uboju.

2. Badanie w terenie (w gospodarstwie)

Metodę badania i metodę walidacji wyników badania zapewnia wyznaczona instytucja przewidziana w art. 29 ust. 1.

Cechy, jakie należy rejestrować podczas badania, obejmują żywą masę i wiek oraz, jeżeli to możliwe, mogą obejmować inne cechy, takie jak pokrój bydła.

3. Badanie poprzez dokonanie przeglądu danych z gospodarstw oraz punktów sprzedaży i uboju

W zależności od dostępności danych związek hodowców rejestruje żywą masę i masę tuszy po uboju, ceny sprzedaży, klasę uformowania tuszy zgodnie z unijnymi skalami klasyfikacji tusz określonymi w art. 42 rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007, jakość mięsa i inne cechy wołowiny.

Sekcja 2

Cechy dotyczące mleczności

Związki hodowców rejestrują dane dotyczące produkcji mleka zgodnie z zasadami i normami określonymi przez odpowiedni ośrodek referencyjny Unii Europejskiej przewidziany w art. 31 ust. 1 we współpracy z ICAR.

Sekcja 3

Cechy pozaprodukcyjne

1. Jeżeli związki hodowców włączą do oceny genetycznej płodność, zdolność cielienia się i długowieczność, cechy te są oceniane na podstawie wskaźnika niepowtarzalności lub innych danych dotyczących zapłodnienia, wyników w zakresie ocieleń, długości życia produkcyjnego oraz wieku brakowania.
2. Włączenie do oceny genetycznej temperamentu, danych dotyczących oceny budowy oraz odporności na choroby brane jest pod uwagę jedynie w przypadku, gdy dane są generowane na podstawie systemu rejestracji zatwierdzonego przez wyznaczoną instytucję, jak określono w art. 29 ust. 1.

Rozdział II

Ocena genetyczna

1. Ocena genetyczna zwierząt hodowlanych przeprowadzana jest przez wyznaczoną instytucję, jak określono w art. 29 ust. 1, i obejmuje, zgodnie z celami selekcji określonymi w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 1 i art. 9, następujące cechy produkcyjne:
 - a) cechy produkcji mlecznej w odniesieniu do zwierząt hodowlanych ras mlecznych;

- b) cechy produkcyjne wołowiny w odniesieniu do zwierząt hodowlanych ras mięsnych;
 - c) cechy produkcji mlecznej i cechy produkcyjne wołowiny w odniesieniu do ras o podwójnym przeznaczeniu.
2. Ocena genetyczna obejmuje cechy pozaprodukcyjne, o których mowa w rozdziale I sekcja 3, dla ras, w odniesieniu do których związki hodowców rejestrują te cechy zgodnie ze swoimi programami hodowlanymi zatwierdzonymi zgodnie z art. 8 ust. 1 i art. 9.

Wartość hodowlana zwierzęcia hodowlanego obliczana jest na podstawie wyników oceny wartości użytkowej danego zwierzęcia lub jego krewnych, a zaufanie do takiej wartości hodowlanej można zwiększyć poprzez wykorzystanie informacji genomicznych lub na podstawie innej metody zwalidowanej przez ośrodek referencyjny Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 31 ust. 1.

3. Metody statystyczne stosowane w przypadku oceny genetycznej muszą być zgodne z zasadami i normami określonymi przez odpowiedni ośrodek referencyjny Unii Europejskiej przewidziany w art. 31 ust. 1 we współpracy z ICAR i gwarantować ocenę genetyczną wolną od wpływu podstawowych czynników środowiskowych i struktury danych.

Wiarygodność oceny genetycznej mierzy się jako współczynnik determinacji zgodnie z zasadami i normami określonymi przez odpowiedni ośrodek referencyjny Unii Europejskiej przewidziany w art. 31 ust. 1 we współpracy z ICAR. Przy publikowaniu wyników oceny podaje się wiarygodność oceny oraz datę jej przeprowadzenia.

4. Publikuje się szczególne cechy genetyczne i wady genetyczne zwierzęcia hodowlanego określone przez związek hodowców.
5. Buhaje przeznaczone do sztucznego unasienniania, z wyjątkiem buhajów należących do ras zagrożonych wyginięciem, poddawane są ocenie genetycznej pod względem cech obowiązkowych, jak opisano w pkt 6 lub 7. Związek hodowców publikuje powyższe wartości hodowlane.

Związek hodowców publikuje również inne dostępne wartości hodowlane buhajów przeznaczonych do sztucznego unasienniania.

6. Ocena genetyczna w odniesieniu do cech dotyczących mleczności buhajów przeznaczonych do sztucznego unasienniania obejmuje:
- a) wydajność mleczną oraz zawartość tłuszczu i białka;
 - b) inne dostępne i istotne cechy produkcyjne i pozaprodukcyjne.

Minimalna wiarygodność oceny genetycznej buhajów przeznaczonych do sztucznego unasienniania należących do ras mlecznych wynosi co najmniej 0,5 dla cech wydajności mlecznej oraz zawartości tłuszczu i białka, zgodnie z zasadami i normami określonymi przez odpowiedni ośrodek referencyjny Unii Europejskiej przewidziany w art. 31 ust. 1 we współpracy z ICAR w zakresie oceny głównych

cech produkcyjnych, z uwzględnieniem wszystkich dostępnych informacji związanych z potomstwem i ze zwierzętami z linii bocznej.

Młode buhaje ocenione genomycznie, bez zapisów dotyczących wartości użytkowej potomstwa, uznaje się za zdadne do sztucznego unasienniania, jeżeli ich ocena genomiczna jest zwalidowana zgodnie z zasadami i normami określonymi przez odpowiedni ośrodek referencyjny Unii Europejskiej przewidziany w art. 31 ust. 1 we współpracy z ICAR.

7. Ocenę genetyczną pod względem cech produkcyjnych wołowiny buhajów przeznaczonych do sztucznego unasienniania przeprowadza się w oparciu o jedną z następujących metod badania:
- a) ocena własnej wartości użytkowej w punkcie badań;
 - b) ocena wartości użytkowej potomstwa lub zwierząt z linii bocznej w punkcie badań lub w wyspecjalizowanych jednostkach;
 - c) ocena wartości użytkowej potomstwa lub zwierząt z linii bocznej w gospodarstwie, w sposób polegający na rozprowadzeniu potomstwa do zarejestrowanych stad w celu umożliwienia właściwej oceny porównawczej buhajów;
 - d) ocena wartości użytkowej potomstwa lub zwierząt z linii bocznej poprzez zbieranie danych w gospodarstwach, na aukcjach lub w rzeźniach, w sposób umożliwiający dokonanie właściwej oceny porównawczej buhajów;
 - e) ocena genomiczna lub każda inna metoda, w tym kombinacja tych metod, zwalidowane zgodnie z zasadami i normami określonymi przez odpowiedni ośrodek referencyjny Unii Europejskiej przewidziany w art. 31 ust. 1 we współpracy z ICAR.

W przypadku rejestrowania masy tuszy oraz, w stosownych przypadkach, cech dotyczących jakości mięsa, przyrostu oraz zdolności cielenia się, cechy te, podobnie jak inne istotne cechy, zostają włączone do oceny genetycznej buhaja.

Minimalna wiarygodność oceny genetycznej buhajów przeznaczonych do sztucznego unasienniania należących do ras mięsnych wynosi co najmniej 0,5 dla cech przyrostu żywej masy i rozwoju tkanek mięśniowych (pokrój bydła) zgodnie z zasadami i normami określonymi przez odpowiedni ośrodek referencyjny Unii Europejskiej przewidziany w art. 31 ust. 1 we współpracy z ICAR dla oceny głównych cech produkcyjnych.

Jeżeli obliczane są genomiczne wartości hodowlane, są one walidowane w odniesieniu do przedmiotowych cech zgodnie z zasadami i normami określonymi przez odpowiedni ośrodek referencyjny Unii Europejskiej przewidziany w art. 31 ust. 1 we współpracy z ICAR.

Wymagana jest ponowna walidacja tych wartości w regularnych odstępach czasu i w każdym przypadku, gdy nastąpią znaczące zmiany w ocenie genomicznej, ocenie konwencjonalnej lub populacji referencyjnej.

Część 2 Świnie

Rozdział I Ocena wartości użytkowej

1. Ocena wartości użytkowej w punkcie badań

W odniesieniu do oceny wartości użytkowej zwierzęcia hodowlanego lub jego potomstwa („badane zwierzęta”) w punkcie badań należy przedstawić następujące informacje:

- a) nazwę związku hodowców, przedsiębiorstwa hodowlanego lub właściwego organu odpowiedzialnego za punkt badań;
- b) metodę badania i liczbę zwierząt poddanych badaniu;
- c) protokół badania, który zawiera następujące szczegółowe informacje:
 - (i) warunki przyjęcia badanych zwierząt do punktu badań;
 - (ii) maksymalny wiek badanych zwierząt wprowadzanych do punktu badań i rozpiętość wieku zwierząt przebywających w punkcie badań w ramach równoczesnego porównania;
 - (iii) długość okresu badania w punkcie badań;
 - (iv) rodzaj diety i system żywienia stosowane podczas badania;
 - (v) tożsamość właściciela badanych zwierząt w przypadku oceny własnej wartości użytkowej;
- d) rejestrowane cechy, które obejmują żywą masę, zużycie paszy oraz szacunkową ocenę składu tkankowego ciała i mogą obejmować inne istotne dane;
- e) metodę zastosowaną do oszacowania wartości genetycznej, którą podaje się jako wartość hodowlaną lub równoczesne porównanie w odniesieniu do każdej cechy, która to metoda musi być naukowo dopuszczalna, zgodnie z ustanowionymi regułami zootechnicznymi.

2. Ocena wartości użytkowej w gospodarstwie

Jeżeli ocena wartości użytkowej jest przeprowadzana w gospodarstwie, związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane zapewniają możliwość obliczenia, w momencie zakończenia oceny, wartości hodowlanej zgodnie z ustanowionymi regułami zootechnicznymi z uwzględnieniem unijnych skal klasyfikacji tusz określonych w art. 42 rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007.

Rozdział II Ocena genetyczna

1. Badanie potomstwa lub zwierząt z linii bocznej
 - a) Wartość genetyczną zwierzęcia hodowlanego oblicza się, oceniając właściwości odpowiedniej liczby potomstwa lub zwierząt z linii bocznej w odniesieniu do cech produkcyjnych:
 - (i) podaje się albo przytacza szczegółowy opis metody badania;
 - (ii) potomstwa ani zwierząt z linii bocznej nie traktuje się wybiórczo;
 - (iii) wyróżnia się trzy rodzaje badań potomstwa lub zwierząt z linii bocznej:
 - badanie centralne w punkcie badań potomstwa lub zwierząt z linii bocznej;
 - planowe badanie potomstwa lub zwierząt z linii bocznej w gospodarstwie, pod warunkiem że potomstwo lub zwierzęta z linii bocznej rozprowadzono wśród stad w taki sposób, żeby możliwe było dokonanie właściwej oceny porównawczej między zwierzętami hodowlanymi,
 - dane zebrane w odniesieniu do zidentyfikowanych tusz potomstwa lub zwierząt z linii bocznej;
 - b) potomstwo lub zwierzęta z linii bocznej wybiera się w sposób bezstronny. Do oceny wartości hodowlanej zwierząt hodowlanych wykorzystuje się wszelkie odnośne dane. Należy wyeliminować oddziaływania inne niż wartość genetyczna, stosując właściwe procedury przy określaniu wartości hodowlanej;
 - c) należy podać zarejestrowane cechy, takie jak przyrost żywej masy, zużycie paszy, jakość tusz, cechy dotyczące rozmnażania się, płodność, plenność, żywotność potomstwa lub zwierząt z linii bocznej oraz inne odnośne dane;
 - d) metoda stosowana do oszacowania wartości genetycznej musi być naukowo dopuszczalna, zgodnie z ustanowionymi regułami zootechnicznymi.
2. Ocena polegająca na równoczesnym porównaniu w odniesieniu do mieszańców świń

Jeżeli dane dotyczące wartości użytkowej lub wartości genotypowe są podane w świadectwie zootechnicznym towarzyszącym mieszańcom świń lub ich materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu, warunki stosowane wobec potomstwa lub zwierząt z linii bocznej zdefiniowane w pkt 1 lit. a), b), c) i d) mają zastosowanie, po dokonaniu niezbędnych zmian, do zwierząt z linii hybrydowych mieszańców świń w ramach równoczesnego porównania.

Część 3 Owce i kozy

Rozdział I Ocena wartości użytkowej

1. Ocena wartości użytkowej w punkcie badań

- a) Metoda stosowana do oszacowania wartości genetycznej musi być naukowo dopuszczalna, zgodnie z ustanowionymi regułami zootechnicznymi. Wartość genetyczną badanych zwierząt hodowlanych podaje się jako wartość hodowlaną albo równoczesne porównanie w odniesieniu do każdej cechy;
- b) należy wyraźnie podać następujące informacje:
 - (i) warunki przyjęcia do punktu badań;
 - (ii) maksymalny wiek lub maksymalną masę młodych zwierząt hodowlanych na początku badania oraz liczbę zwierząt;
 - (iii) długość okresu badania w stacji albo masę końcową;
 - (iv) rodzaj diety i system żywienia stosowane podczas badania.

2. Ocena wartości użytkowej w gospodarstwie

Jeżeli ocena wartości użytkowej jest przeprowadzana w gospodarstwie, związek hodowców zapewnia możliwość obliczenia, w momencie zakończenia oceny, wartości hodowlanej zgodnie z ustanowionymi regułami zootechnicznymi z uwzględnieniem unijnych skal klasyfikacji tusz określonych w art. 42 rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007.

- 3. Rejestr mleczny i ocenę wartości genetycznej samic pod względem cech mlecznych przeprowadza się następująco:
 - a) podaje się cechy zarejestrowane zgodnie z regułami uzgodnionymi przez ICAR, takimi jak produkcja mleka, skład mleka i inne odnośne dane;
 - b) rejestry mleczne stosowane do wyznaczenia wartości genetycznej samic:
 - (i) odnoszą się do okresu odpowiadającego normie przewidzianej przez ICAR w odniesieniu do rejestrowania produktywności zwierząt mlecznych;
 - (ii) są dostosowane pod względem istotnego wpływu środowiska.

Rozdział II Ocena genetyczna

Wartość genetyczną zwierzęcia hodowlanego oblicza się, oceniając właściwości odpowiedniej liczby potomstwa i, w stosownych przypadkach, zwierząt z linii bocznej w następujący sposób:

- a) w odniesieniu do cech dotyczących produkcji mięsa:
 - (i) podaje się albo przytacza szczegółowy opis metody badania;
 - (ii) potomstwo lub zwierzęta z linii bocznej traktowane są jednakowo;

- (iii) wyróżnia się trzy rodzaje badań potomstwa lub zwierząt z linii bocznej:
 - badanie centralne w punkcie badań potomstwa lub zwierząt z linii bocznej,
 - planowe badanie potomstwa lub zwierząt z linii bocznej w gospodarstwie, pod warunkiem że potomstwo lub zwierzęta z linii bocznej rozprowadzono wśród stad w taki sposób, żeby możliwe było dokonanie właściwej oceny porównawczej między zwierzętami hodowanymi,
 - dane zebrane w odniesieniu do zidentyfikowanych tusz potomstwa lub zwierząt z linii bocznej;
- b) w odniesieniu do cech dotyczących produkcji mlecznej:
 - (i) podaje się plan badania;
 - (ii) samice nie traktuje się wybiórczo;
 - (iii) przy obliczaniu wartości genetycznej uwzględnia się produkcję mleczną i skład mleka;
- c) potomstwo lub zwierzęta z linii bocznej wybiera się w sposób bezstronny. Do oceny wartości hodowlanej zwierząt hodowlanych wykorzystuje się wszelkie odnośne dane. Należy wyeliminować oddziaływania inne niż wartość genetyczna, stosując właściwe procedury przy określaniu wartości hodowlanej;
- d) podaje się zarejestrowane cechy, takie jak przyrost żywej masy, zużycie paszy, jakość tusz z uwzględnieniem unijnych skal klasyfikacji tusz określonych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1234/2007, produkcję mleczną, skład mleka, jakość produkcji wełny, cechy w odniesieniu do rozmnażania się, płodność, plenność, żywotność potomstwa lub zwierząt z linii bocznej bądź inne odnośne dane;
- e) metoda stosowana do oszacowania wartości genetycznej musi być naukowo dopuszczalna, zgodnie z ustanowionymi regułami zootechnicznymi.

ZAŁĄCZNIK IV

OŚRODKI REFERENCYJNE UNII EUROPEJSKIEJ

1. Ośrodki referencyjne Unii Europejskiej wyznaczone zgodnie z art. 31 ust. 1 muszą posiadać:
 - a) odpowiednio wykwalifikowany personel przeszkolony w zakresie przeprowadzania oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych;
 - b) odpowiednią infrastrukturę administracyjną;
 - c) personel poinformowany o konieczności przestrzegania poufnego charakteru określonych zagadnień, wyników lub wiadomości;
 - d) personel posiadający dostateczną wiedzę na temat działalności badawczej na poziomie krajowym, unijnym i międzynarodowym;
 - e) wyposażenie i przyrządy niezbędne do wykonywania obowiązków i funkcji, o których mowa w pkt 2.

2. Obowiązki i funkcje ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej wyznaczonych zgodnie z art. 31 ust. 1 są następujące:
 - a) informowanie państw członkowskich o metodach oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych w oparciu o:
 - (i) regularne otrzymywanie i analizę wyników oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej przeprowadzonych przez związki hodowców oraz danych, na których się opierały;
 - (ii) porównywanie różnych metod oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych;
 - b) udzielanie pomocy na wniosek Komisji lub państwa członkowskiego:
 - (i) w związku z harmonizacją różnych metod oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych, szczególnie w celu zalecania metod obliczania, które należy zastosować;
 - (ii) przy określaniu płaszczyzny do porównywania wyników metod oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych w państwach członkowskich, w szczególności poprzez:
 - opracowywanie protokołów kontroli w zakresie oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych przeprowadzanych w państwach członkowskich w celu poprawy porównywalności wyników i efektywności programów hodowlanych,

- dokonywanie międzynarodowej oceny zwierząt gospodarskich na podstawie połączonych wyników oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych przeprowadzanych w państwach członkowskich,
 - rozpowszechnianie informacji dotyczących indywidualnych wyników międzynarodowych ocen,
 - publikowanie wzorów przeliczeniowych i wszystkich odnośnych prac z dziedziny genetyki;
- (iii) w zakresie przekazywania danych dotyczących oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych oraz zapewniania szkoleń w celu wsparcia wyznaczonej instytucji, jak określono w art. 29 ust. 1, uczestniczącej w międzynarodowych porównaniach wyników ocen genetycznych;
- (iv) w zakresie ułatwiania rozwiązywania problemów w państwach członkowskich powstałych w związku z oceną genetyczną zwierząt hodowlanych czystorasowych;
- (v) w zakresie przekazywania Stałemu Komitetowi ds. Zootechniki, na wniosek Komisji, technicznej wiedzy fachowej.

ZAŁĄCZNIK V

INFORMACJE, KTÓRE NALEŻY PRZEDSTAWIĆ W ŚWIADECTWACH ZOOTECNICZNYCH, O KTÓRYCH MOWA W ROZDZIAŁACH VI I VII

Część 1 Wymogi ogólne

1. Jeżeli wyniki oceny genetycznej zwierzęcia hodowlanego są publicznie dostępne w internecie, w świadectwach zootechnicznych, o których mowa w częściach 2 i 3, wystarczy zamieścić odesłanie do strony internetowej, na której można zapoznać się z tymi wynikami.
2. Jeżeli informacje, które należy przedstawić w świadectwie zootechnicznym zgodnie z częścią 2 rozdziały I i II lub częścią 3 rozdziały I i II niniejszego załącznika, znajdują się w innych dokumentach towarzyszących zwierzęciu hodowlanemu lub jego materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu, związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane:
 - a) poświadczają treść tego dokumentu, oświadczając, że zawiera on informacje wymagane przez akt wykonawczy przyjęty na podstawie art. 33 ust. 4;
 - b) dodają do tego oświadczenia wyczerpujący wykaz stosownych załączników.
3. W tytule świadectwa zootechnicznego:
 - a) dla żywych zwierząt hodowlanych, ich nasienia, oocytów lub zarodków znajduje się odniesienie do taksonomicznej nazwy gatunku;
 - b) znajduje się informacja, czy przesyłka przeznaczona jest do handlu wewnątrzunijnego, czy do przywozu do Unii.

Część 2

Świadectwa zootechniczne dla zwierząt hodowlanych czystorasowych, ich nasienia, oocytów i zarodków

Rozdział I

Świadectwa zootechniczne dla zwierząt hodowlanych czystorasowych

1. Świadectwa zootechniczne dla zwierząt hodowlanych czystorasowych zawierają następujące informacje:
 - a) nazwę wydającego związku hodowców lub, w przypadku przywozu do Unii, podmiotu zajmującego się hodowlą;
 - b) nazwę księgi hodowlanej;
 - c) rasę;
 - d) płeć;
 - e) numer wpisu w księdze hodowlanej („nr w księdze hodowlanej”);

- f) system identyfikacji zwierzęcia hodowlanego czystorasowego;
- g) numer identyfikacyjny przyznany zwierzęciu hodowlanemu czystorasowemu zgodnie z przepisami Unii dotyczącymi zdrowia zwierząt w odniesieniu do identyfikacji zwierząt gatunku objętego danym świadectwem zootechnicznym albo, w przypadku przywozu do Unii, zgodnie z przepisami krajowymi;
- h) datę urodzenia zwierzęcia hodowlanego czystorasowego;
- i) imię i nazwisko (nazwę), adres i adres e-mail hodowcy;
- j) imię i nazwisko (nazwę) i adres właściciela;
- k) rodowód:

Ojciec	Dziadek	Babka
Nr w księdze hodowlanej	Nr w księdze hodowlanej	Nr w księdze hodowlanej
Matka	Dziadek	Babka
Nr w księdze hodowlanej	Nr w księdze hodowlanej	Nr w księdze hodowlanej

- l) wszystkie dostępne wyniki oceny własnej wartości użytkowej oraz aktualne wyniki oceny genetycznej, w tym szczególne cechy genetyczne i wady genetyczne danego zwierzęcia hodowlanego czystorasowego oraz jego rodziców i dziadków, zgodnie z wymaganiami programu hodowlanego zatwierdzonego zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9 dla danej kategorii i danego zwierzęcia hodowlanego czystorasowego;
 - m) w przypadku ciężarnych samic – datę unasiennienia lub pokrycia oraz dane identyfikacyjne reproduktora;
 - n) imię i nazwisko oraz stanowisko osoby podpisującej, datę i miejsce wydania świadectwa oraz podpis osoby upoważnionej przez związek hodowców wydający świadectwo lub, w przypadku przywozu do Unii, przez podmiot zajmujący się hodowlą.
2. Na zasadzie odstępstwa od pkt 1 niniejszego rozdziału świadectwem zootechnicznym w odniesieniu do handlu zwierzętami hodowlanymi czystorasowymi z rodziny koniowatych może być dokument identyfikacyjny zgodnie z przepisami Unii dotyczącymi zdrowia zwierząt, pod warunkiem że:
- a) oprócz informacji wymaganych przepisami Unii dotyczącymi zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego zawiera on co najmniej informacje zgodnie z pkt 1 lit. a) do k) i lit. n);
 - b) został wydany przez związek hodowców, któremu właściwy organ powierzył zadanie wydania dokumentu identyfikacyjnego;

- c) właściwe organy weterynaryjne mają dostęp do informacji dotyczących tożsamości zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych oraz wydania dokumentów identyfikacyjnych w ramach centralnej bazy danych założonej zgodnie z przepisami Unii dotyczącymi zdrowia zwierząt.

Rozdział II

Świadectwa zootechniczne dla nasienia zwierząt hodowlanych czystorasowych

Świadectwa zootechniczne dla nasienia zawierają następujące informacje:

- a) wszystkie szczegółowe informacje, o których mowa w rozdziale I niniejszego załącznika, dotyczące zwierzęcia hodowlanego czystorasowego, od którego pobrano nasienie, oraz jego grupę krwi lub wyniki badań dających równoważne gwarancje naukowe w celu weryfikacji jego tożsamości i pochodzenia zgodnie z wszelkimi aktami wykonawczymi przyjętymi na podstawie art. 22 ust. 2;
- b) informacje umożliwiające identyfikację nasienia, datę jego pobrania, nazwę i adres centrum pozyskiwania nasienia lub centrum przechowywania nasienia, imię i nazwisko (nazwę) oraz adres odbiorcy;
- c) w przypadku nasienia przeznaczonego do urzędowego badania zwierząt hodowlanych czystorasowych nazwę i adres związku hodowców lub instytucji wyznaczonej zgodnie z art. 29 ust. 1 odpowiedzialnych za przeprowadzenie oceny wartości użytkowej zgodnie z art. 27;
- d) imię i nazwisko oraz stanowisko osoby podpisującej, datę i miejsce wydania świadectwa oraz podpis osoby upoważnionej przez związek hodowców wydający świadectwo lub, w przypadku przywozu do Unii, przez podmiot zajmujący się hodowlą.

Rozdział III

Świadectwa zootechniczne dla oocytów zwierząt hodowlanych czystorasowych

Świadectwa zootechniczne dla oocytów zwierząt hodowlanych czystorasowych zawierają następujące informacje:

- a) wszystkie informacje, o których mowa w rozdziale I, dotyczące dawczyni oocytów oraz jej grupę krwi lub wyniki badania dającego równoważne gwarancje naukowe w celu weryfikacji jej tożsamości i pochodzenia;
- b) informacje umożliwiające identyfikację oocytów, datę ich pobrania, nazwę i adres zespołu pozyskiwania i wytwarzania zarodków oraz imię i nazwisko (nazwę) i adres odbiorcy;
- c) jeśli w słonce znajduje się więcej niż jeden oocyt, wyraźne oznaczenie liczby oocytów, przy czym wszystkie oocyty muszą pochodzić od tego samego zwierzęcia hodowlanego czystorasowego;
- d) imię i nazwisko oraz stanowisko osoby podpisującej, datę i miejsce wydania świadectwa oraz podpis osoby upoważnionej przez związek hodowców wydający

świadcstwo lub, w przypadku przywozu do Unii, przez podmiot zajmujący się hodowlą.

Rozdział IV

Świadcstwa zootechniczne dla zarodków zwierząt hodowlanych czystorasowych

Świadcstwa zootechniczne dla zarodków zawierają następujące informacje:

- a) wszystkie informacje, o których mowa w rozdziale I, dotyczące dawczyni i reproduktora oraz ich grupy krwi lub wyniki badań dających równoważne gwarancje naukowe w celu weryfikacji ich tożsamości i pochodzenia;
- b) informacje umożliwiające identyfikację zarodka, datę jego pobrania lub wytworzenia oraz nazwę i adres zespołu pozyskiwania lub wytwarzania zarodków oraz imię i nazwisko (nazwę) i adres odbiorcy;
- c) jeśli w słonce znajduje się więcej niż jeden zarodek, wyraźne oznaczenie liczby zarodków, przy czym wszystkie zarodki muszą pochodzić od tych samych rodziców;
- d) imię i nazwisko oraz stanowisko osoby podpisującej, datę i miejsce wydania świadcstwa oraz podpis osoby upoważnionej przez związek hodowców wydający świadcstwo lub, w przypadku przywozu do Unii, przez podmiot zajmujący się hodowlą.

Część 3

Świadcstwa zootechniczne dla mieszańców świń, ich nasienia, oocytów i zarodków

Rozdział I

Świadcstwa zootechniczne dla mieszańców świń

Świadcstwa zootechniczne dla mieszańców świń zawierają następujące informacje:

- a) nazwę wydającego przedsiębiorstwa hodowlanego lub, w przypadku przywozu do Unii, podmiotu zajmującego się hodowlą;
- b) nazwę rejestru;
- c) typ genetyczny lub linię;
- d) płeć;
- e) numer wpisu w rejestrze;
- f) system identyfikacji zwierzęcia;
- g) numer identyfikacyjny przyznany mieszańcowi świni zgodnie z przepisami Unii dotyczącymi zdrowia zwierząt w odniesieniu do identyfikacji świń albo, w przypadku przywozu do Unii, zgodnie z przepisami krajowymi;
- h) datę urodzenia zwierzęcia;
- i) imię i nazwisko (nazwę) oraz adres hodowcy;

- j) imię i nazwisko (nazwę) i adres właściciela;
- k) imię i nazwisko oraz stanowisko osoby podpisującej, datę i miejsce wydania świadectwa zootechnicznego oraz podpis osoby upoważnionej przez przedsiębiorstwo hodowlane wydające świadectwo lub, w przypadku przywozu do Unii, przez podmiot zajmujący się hodowlą.

Rozdział II

Świadectwa zootechniczne dla nasienia mieszańców świń

Świadectwa zootechniczne dla nasienia mieszańców świń zawierają następujące informacje:

- a) wszystkie informacje, o których mowa w rozdziale I, dotyczące mieszańca świni, od którego pobrano nasienie;
- b) informacje umożliwiające identyfikację nasienia, datę jego pobrania, nazwę i adres centrum pozyskiwania nasienia oraz imię i nazwisko (nazwę) i adres odbiorcy;
- c) imię i nazwisko oraz stanowisko osoby podpisującej, datę i miejsce wydania świadectwa zootechnicznego oraz podpis osoby upoważnionej przez przedsiębiorstwo hodowlane wydające świadectwo lub, w przypadku przywozu do Unii, przez podmiot zajmujący się hodowlą.

Rozdział III

Świadectwa zootechniczne dla oocytów mieszańców świń

Świadectwa zootechniczne dla oocytów mieszańców świń zawierają następujące informacje:

- a) wszystkie informacje, o których mowa w rozdziale I, dotyczące mieszańca świni, od którego pobrano oocyty;
- b) informacje umożliwiające identyfikację oocytów, datę ich pobrania, nazwę i adres zespołu pozyskiwania lub wytwarzania zarodków oraz imię i nazwisko (nazwę) i adres odbiorcy;
- c) imię i nazwisko oraz stanowisko osoby podpisującej, datę i miejsce wydania świadectwa zootechnicznego oraz podpis osoby upoważnionej przez przedsiębiorstwo hodowlane wydające świadectwo lub, w przypadku przywozu do Unii, przez podmiot zajmujący się hodowlą.

Rozdział IV

Świadectwa zootechniczne dla zarodków mieszańców świń

Świadectwa zootechniczne dla zarodków pobranych lub wytworzonych w wyniku pobrania od mieszańców świń zawierają następujące informacje:

- a) wszystkie informacje, o których mowa w rozdziale I, dotyczące dawczyni i reproduktora;
- b) datę pobrania zarodków lub oocytów, nazwę i adres zespołu pozyskiwania lub wytwarzania zarodków oraz imię i nazwisko (nazwę) i adres odbiorcy; dane

identyfikacyjne nasienia wykorzystanego do sztucznego unasiennienia lub zapłodnienia oocytów;

- c) jeśli w słomce znajduje się więcej niż jeden zarodek, wyraźne oznaczenie liczby zarodków, przy czym wszystkie zarodki muszą pochodzić od tych samych rodziców;
- d) imię i nazwisko oraz stanowisko osoby podpisującej, datę i miejsce wydania świadectwa zootechnicznego oraz podpis osoby upoważnionej przez przedsiębiorstwo hodowlane wydające świadectwo lub, w przypadku przywozu do Unii, przez podmiot zajmujący się hodowlą.

ZALĄCZNIK VI

TERYTORIA, O KTÓRYCH MOWA W ART. 2 LIT. U)

1. Terytorium Królestwa Belgii
2. Terytorium Republiki Bułgarii
3. Terytorium Republiki Czeskiej
4. Terytorium Królestwa Danii z wyjątkiem Wysp Owczych oraz Grenlandii
5. Terytorium Republiki Federalnej Niemiec
6. Terytorium Republiki Estońskiej
7. Terytorium Irlandii
8. Terytorium Republiki Greckiej
9. Terytorium Królestwa Hiszpanii z wyjątkiem Ceuty i Melilli
10. Terytorium Republiki Francuskiej
11. Terytorium Republiki Chorwacji
12. Terytorium Republiki Włoskiej
13. Terytorium Republiki Cypryjskiej
14. Terytorium Republiki Łotewskiej
15. Terytorium Republiki Litewskiej
16. Terytorium Wielkiego Księstwa Luksemburga
17. Terytorium Węgier
18. Terytorium Republiki Malty
19. Terytorium Królestwa Niderlandów w Europie
20. Terytorium Republiki Austrii
21. Terytorium Rzeczypospolitej Polskiej
22. Terytorium Republiki Portugalskiej
23. Terytorium Rumunii
24. Terytorium Republiki Słowenii
25. Terytorium Republiki Słowackiej

26. Terytorium Republiki Finlandii
27. Terytorium Królestwa Szwecji
28. Terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

ZAŁĄCZNIK VII

TABELA KORELACJI

Akt prawny	Przepisy	Odpowiednie przepisy w niniejszym rozporządzeniu
dyrektywa Rady 2009/157/WE (dawna 77/504/EWG) (bydło)	art. 1	art. 2
	art. 2 lit. a), b) i e)	art. 3 akapit pierwszy
	art. 2 lit. c)	art. 8 ust. 1
	art. 2 lit. d)	art. 4 ust. 2
	art. 3	art. 19 ust. 1
	art. 4 ust. 1	art. 7 ust. 1
	art. 4 ust. 2	art. 7 ust. 5
	art. 5	art. 33 ust. 1 i załącznik II część 1 rozdział I pkt 1 lit. d)
	art. 6	art. 28 ust. 1, art. 4 ust. 3, art. 8 ust. 3, art. 17 ust. 4, art. 19 ust. 4, art. 20 ust. 2 i art. 24 ust. 2
	art. 7 ust. 1	art. 72 ust. 1
	art. 7 ust. 2	art. 72 ust. 2
	art. 8	n.d.
	art. 9	n.d.
	art. 10	n.d.
art. 11	n.d.	
dyrektywa Rady 87/328/EWG (dopuszczanie do hodowli)	art. 1	art. 21
	art. 2 ust. 1	art. 23 ust. 1 i 2
	art. 2 ust. 2	art. 12 i 13 oraz art. 28 ust. 2
	art. 2 ust. 3	-
	art. 3	art. 22
	art. 4	art. 23 ust. 3
	art. 5	art. 31 ust. 1
	art. 6	n.d.
	art. 7	n.d.
decyzja Rady 96/463/WE (Interbull)	art. 1 ust. 2	art. 32 ust. 1
	art. 2	-
	załącznik II	załącznik IV
dyrektywa Rady 88/661/EWG (świnie)	art. 1	art. 2
	art. 2 ust. 1	art. 3 akapit pierwszy, art. 4 ust. 2 i art. 8 ust. 1
	art. 2 ust. 2	art. 1 ust. 3

Akt prawny	Przepisy	Odpowiednie przepisy w niniejszym rozporządzeniu
	art. 3	art. 21 ust. 2
	art. 4 ust. 1	art. 19 ust. 1
	art. 4 ust. 2	art. 18 ust. 1
	art. 4a akapit pierwszy	art. 7 ust. 1
	art. 4a akapit drugi	art. 7 ust. 5
	art. 5	art. 33 ust. 1 i załącznik II część 1 rozdział I pkt 1 lit. d)
	art. 6 ust. 1	art. 28 ust. 1, art. 8 ust. 3, art. 17 ust. 4, art. 19 ust. 4, art. 4 ust. 3 i art. 33 ust. 3
	art. 6 ust. 2	n.d.
	art. 7 ust. 1	art. 3, art. 8 ust. 1 i art. 4 ust. 2
	art. 7 ust. 2	art. 1 ust. 3
	art. 7a	art. 7 ust. 1
	art. 8	art. 25 ust. 2
	art. 9	art. 33 ust. 1 i załącznik II część 2 pkt 1 lit. c)
	art. 10 ust. 1	art. 28 ust. 1, art. 8 ust. 3, art. 17 ust. 4, art. 19 ust. 4, art. 4 ust. 3 i art. 33 ust. 3
	art. 10 ust. 2	n.d.
	art. 11 ust. 1	art. 72 ust. 1
	art. 11 ust. 2	art. 72 ust. 2
	art. 11 ust. 3	art. 72 ust. 2
	art. 12	art. 1 ust. 3
	art. 13	n.d.
	art. 14	n.d.
dyrektywa Rady 90/118/EWG (dopuszczanie do hodowli – zwierzęta czystorasowe)	art. 1	art. 21 ust. 1
	art. 2 ust. 1	art. 23 ust. 1 i 2
	art. 2 ust. 2	art. 12 i 13 oraz art. 28 ust. 2
	art. 2 ust. 3	art. 14 i art. 28 ust. 2
	art. 3	art. 23 ust. 3
	art. 4	art. 72 ust. 1
	art. 5	n.d.
	art. 6	n.d.
dyrektywa Rady 90/119/EWG (dopuszczanie do	art. 1	art. 25 ust. 1 oraz art. 26 ust. 1 i 2
	art. 2	art. 23 ust. 3
	art. 3	n.d.

Akt prawny	Przepisy	Odpowiednie przepisy w niniejszym rozporządzeniu
hodowli – mieszance)	art. 4	n.d.
dyrektywa Rady 89/361/EWG (owce i kozy)	art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 1
	art. 1 ust. 2	art. 1 ust. 3
	art. 2	art. 2
	art. 3 ust. 1	art. 3 akapit pierwszy oraz art. 4 ust. 2
	art. 3 ust. 2	art. 1 ust. 3
	art. 4	art. 4 ust. 3, art. 19 ust. 4, art. 28 ust. 1 i art. 21 ust. 2
	art. 5	art. 7 ust. 1
	art. 6	art. 33 ust. 1 i załącznik II część 1 rozdział I pkt 1 lit. d)
	art. 7	art. 1 ust. 3
	art. 8	art. 72 ust. 1
	art. 9	n.d.
art. 10	n.d.	
dyrektywa Rady 90/427/EWG (koniowate)	art. 1	art. 1 ust. 1
	art. 2	art. 2
	art. 3 akapit pierwszy	art. 3 akapit pierwszy
	art. 3 akapit drugi	art. 1 ust. 3
	art. 4 ust. 1 lit. a)	załącznik I część 1 i część 3 pkt 1 lit. a)
	art. 4 ust. 1 lit. b),	załącznik II część 1 rozdział I pkt 1 lit. c)
	art. 4 ust. 2	art. 4 ust. 3, art. 19 ust. 4, art. 33, art. 34 ust. 1 lit. c), art. 14 oraz załącznik II część 1 rozdział I pkt 1 lit. c)
	art. 5	art. 7 ust. 1
	art. 6	załącznik II część 1 rozdział I pkt 3
	art. 7	art. 28 ust. 1 oraz art. 21 ust. 2:
	art. 8 pkt 1	załącznik II część 1 rozdział I pkt 1 lit. c)
	art. 8 pkt 2	art. 33 ust. 1
	art. 9	art. 1 ust. 3
	art. 10	art. 72 ust. 1
	art. 11	n.d.
art. 12	n.d.	
załącznik	n.d.	

Akt prawny	Przepisy	Odpowiednie przepisy w niniejszym rozporządzeniu
dyrektywa Rady 91/174/EWG (całość)	art. 1	art. 2
	art. 2	art. 3, art. 35 ust. 1 i art. 45 ust. 1
	art. 3	n.d.
	art. 4	n.d.
	art. 5	n.d.
	art. 6	n.d.
	art. 7	n.d.
	art. 8	n.d.
dyrektywa Rady 94/28/WE przywóz	art. 1	art. 1
	art. 2	art. 2
	art. 3	art. 37
	art. 4	art. 39 ust. 1 lit. a) i art. 40 ust. 1
	art. 5	art. 39 ust. 1 lit. b) i art. 40 ust. 1
	art. 6	art. 39 ust. 1 lit. c) i art. 40 ust. 1
	art. 7	art. 39 ust. 1 lit. c) i art. 40 ust. 1
	art. 8	art. 39 ust. 2
	art. 9 ust. 1 i 2	art. 42
	art. 9 ust. 3	-
	art. 10	art. 67 i 70
	art. 11	n.d.
	art. 12	art. 72 ust. 1
	art. 13	n.d.
	art. 14	n.d.
art. 15	n.d.	